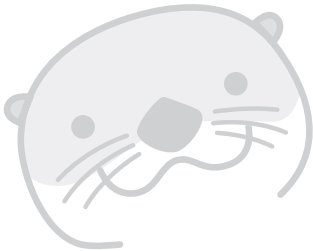

๑๕๗

เรือนไม้สีเบจ

ว.วิณีจัญกุล

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ กั ญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอนริณทร์กุล

คำนำสำนักพิมพ์

เรือนไม้สี่เบจ นวนิยายชีวิตรักหนุ่มสาวจากปลายปากกาของ ว.วินิจฉัยกุล นักเขียนยอดฝีมือ มิใช่ขายรักเพื่อผันทั่วไป หากเป็นเรื่องราว อันเข้มข้นสมจริงน่าประทับใจ ประกอบกับสำนวนภาษาอังกฤษดงามสละสลวย สมกับที่ผู้เขียนเป็นศิลปินแห่งชาติ จึงเป็นที่ชื่นชอบของผู้อ่านและเป็นนิยาย ในดวงใจของใครหลายคนตั้งแต่ครั้งลงพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสาร หญิงไทย เมื่อรายี่สิบปีที่แล้ว

เรือนไม้สี่เบจ เคยได้รับการพิมพ์รวมเล่มหลายครั้ง ครั้นเมื่อสำนักพิมพ์ เดิมที่เคยจัดพิมพ์ปิดตัวลง จึงขาดตลาดไประยะหนึ่ง แต่ก็ยังเป็นที่เรียกร้อง ต้องการของผู้อ่านอยู่เสมอ สำนักพิมพ์อรุณจึงขออนุญาตผู้เขียนจัดพิมพ์ เผยแพร่อีกครั้ง และในการพิมพ์ครั้งนี้ อาจารย์หทัย บุณนาค ศิลปินฝีมือ เยี่ยมคนหนึ่งของไทยได้กรุณาวาดภาพปกอันงดงามให้ ทางสำนักพิมพ์ จึงขอขอบคุณทั้งสองท่านมา ณ ที่นี้

เชิญพลิกไปพบกับเรื่องราวความรักของ ‘มุก’ กับ ‘พีอาร์ม’ ได้เลยครับ

อรุณ

บันทึกของมุก

พื่ออาร์มขา

พื่ออาร์มไม่รู้เลยใช่ไหม ว่าครั้งแรกที่เจอหน้ากัน มุกบอกตัวเองว่า
‘ผู้ชายคนนี้สูงที่สุดเอี่ยมจริง ๆ’

แน่ละ มันเป็นความจริงที่ไม่มีใครปฏิเสธได้ เพราะพื่ออาร์มสูงตั้ง
หนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ในขณะที่ตัวเลขน่าเจ็บใจตั้งแต่เส้นเท้าถึงส่วน
บนสุดของศีรษะมุก บอกเพียงแค่ว่าหนึ่งร้อยห้าสิบเก้าเซนติเมตร

จะหกสิบก็ไม่ว่า หกสิบ น่าเกลียดที่สุด!

พื่ออาร์มเป็นหนึ่งในบรรดาหนุ่มสาวรุ่นใหม่ หุ่นสูง โครงสร้างเหมือน
ฝรั่ง ใหญ่ แต่ว่าไม่มีไขมันเทอะทะ ดูเปรียวและปราดเปรียวแบบนักกีฬา
เป็นผลจากการเล่นบาสเกตบอลอย่างหนักมาตั้งแต่ชั้นมัธยม จนกระทั่ง
ติดทีมชาติเมื่ออยู่มัธยมปลาย

ด้วยโควตานักกีฬานั้นแหละ พื่ออาร์มผ่านเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย
เดียวกับมุกได้ ในขณะที่มุกอดหลับอดนอนกวาดวิชา ดูหนังสือสอบแทบจะ
หัวใจวายกว่าจะ ‘เอนท์’ เข้าเรียนได้สำเร็จ

ใครๆ เรียกมุกว่าเป็น ‘เด็กเรียน’ แม้ว่ามุกไม่ได้สวมแว่น และดูไม่เชย
เท่าที่ควรจะเป็นก็ตาม

นี่ก็ทีไหนคะ โอกาสที่เราสองคนจะโคจรมาพบกัน แทบไม่มีทางเลยล่ะคะ ตามที่มันควรจะเป็น เราควรจะเรียนแล้วก็จบกันไป โดยไม่เคยเห็นหน้ากันเลยมากกว่า

เราเรียนกันอยู่คนละคณะ ความสนใจก็แตกต่างกันไปคนละทิศละทาง พี่อาร์มเล่นกีฬา เป็นนักกิจกรรมอย่างอื่นด้วยหลายอย่าง ส่วนมุกเองอยู่คนละมุกกับพี่...บาสเกตบอลเขาเล่นกันข้างละก็คน ได้คะแนน นับกันยังไ้มุกก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ จุดมุ่งหมายของมุกอยู่ที่การเรียน การข้ามมัธยมปีที่ 6 สอบเทียบแล้วเข้ามหาวิทยาลัย เป็นการกระโดดสูงที่นำหว่าดเสียพออยู่แล้ว มุกไม่ต้องการแบ่งเวลาไปให้อย่างอื่นนอกจากผ่านปี 1 ขึ้นไปถึงปี 4 ได้ตลอดรอดฝั่ง

แต่มุกก็พบพี่อาร์มเข้ากันได้

ไม่ใช่ที่สนามบาสของพี่อาร์ม หรือห้องสมุดที่มุกสิงสู่ราวกับเป็นแม่ย่านาง

แต่ว่าเป็นชั้นเรียน

พี่อาร์มกับมุกเกิดลงทะเบียนเรียนวิชาเดียวกัน

มันคือวิชาภาษาไทยพื้นฐาน เป็นวิชาบังคับของมหาวิทยาลัยที่ทุกคนจะต้องเรียนไม่ว่าอยู่คณะไหนก็ตาม จริงๆ แล้วมันเป็นวิชาของปี 1 ที่น่าจะง่าย เป็นพื้นความรู้กว้างๆ อ่านไปเขียนไปนิดหน่อยเดี๋ยวก็น่าจะม่ืออะไรต้องวิตก เพราะยังงัยทุกคนก็เรียนภาษาไทยมาตั้งแต่อยู่อนุบาลอยู่แล้ว

ในความเป็นจริงอันขมขื่นและไม่มีใครอธิบายได้ มันกลายเป็นวิชามหาโหดที่ท้อเอาผู้เรียนได้ F กันระเนนระนาดไม่ว่าคณะไหน มีเป็นจำนวนมากที่เรียนไม่จบใน 4 ปี ก็เพราะติดค้างวิชานี้อยู่วิชาเดียว

พี่อาร์มบอกมุกว่า รอดจาก F ได้อย่างหวุดหวิดในปีแรกที่เข้าเรียน ก็เพราะชิงดรีอ็อปซะทันเวลา แล้วเรียนวิชาอื่นๆ ในคณะไปได้โดยไม่มีปัญหาอะไร แม้ว่าจะขยันท้อยไปนิดและเอาเวลาเล่นไปกีฬามากไปหน่อย พี่อาร์มก็ยังทำเกรดได้ 3 กว่าๆ พอจะวางใจได้ว่ามีสิทธิ์ก้าวออกจากมหาวิทยาลัย

พร้อมด้วยใบปริญญาติดมือไปแน่นอน และอาจจะได้เกียรตินิยมด้วยก็ได้ ถ้าทำคะแนนปี 4 ได้สูงพอ

จนขึ้นปี 4 นั้นแหละ พี่อาร์มจึงนึกขึ้นมาได้ว่ายังไม่ได้เกรทวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ถ้าไม่รีบลงเรียนในเทอมนี้ ก็จะต้องเรียน 4 ปีครึ่งถึงจะจบ โดยติดอยู่วิชาเดียวอย่างน่าเจ็บใจ

พี่อาร์มลงทะเบียนเรียน โชคชะตาบันดาลให้ได้ยู่ห้องและเวลาเดียวกันกับมุก

มุกยังจำได้ว่าวันที่เราเรียนชั่วโมงแรก มันเป็นสัปดาห์แรกที่มุกเข้าเรียนปี 1 ในมหาวิทยาลัย เลือฟอรมยังใหม่กรอบขาวฟ่อง กระโปรงยาวถึงข้อเท้าตามแฟชั่นทำให้มุกเกะกะแทบสะดุดล้ม รองเท้าขาวก็ทำท่าจะกัดเพราะสวมใหม่ได้แค่สองสามวัน ช้าแยกว่านี้ วิชาเรียนนอกคณะของมุก มุกหาติ๊กเรียนไม่เจอ เมื่อเจอแล้วก็หาห้องเรียนไม่พบบ่อยนาน มุกวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้อง ฉิวเฉียดกับอาจารย์เดินเข้าไปพอดี

ที่นั่งแถวหน้าๆ เต็มเพียบ มุกเก้อ ตาลายไปหมดกว่าจะหาที่ว่างแถวหลังๆ ได้ และจะด้วยอะไรก็ตาม ที่นั่งนั้นอยู่หลังที่นั่งของพี่อาร์มพอดี

ชั่วโมงแรก มุกมองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากแผ่นหลังกว้างใหญ่ของพี่อาร์ม มุกมองไม่เห็นอาจารย์ ไม่เห็นข้อความบนกระดาน เวลาพี่อาร์มเอียงตัวไปทางซ้าย มุกก็ชะเง้อมาทางขวาเพื่อจะมองข้ามบ่าพี่อาร์มไปดูอาจารย์ แต่พอพี่อาร์มเอียงตัวมาทางขวาบ้าง มุกก็ต้องโยกตัวไปทางซ้ายให้พื้นแผ่นหลังที่ขวางอยู่เต็มหน้า

มุกไม่รู้สึกละอายอันนอกจากรำคาญหลังของพี่อาร์ม มุกเห็นมันเป็นสิ่งเกะกะกีดขวางลูกกะตาที่สุด มุกไม่เคยนึกเลยว่าหลังจากนั้น...มุกจะได้เห็นมันอีกนับครั้งไม่ถ้วน และไม่นึกฝันเลยว่าแผ่นหลังของพี่อาร์มจะทำให้มุกเสียน้ำตาอยู่หลายครั้ง เมื่อพี่อาร์มหันหลังให้ ทำคอแข็ง พร้อมกับขอกล่าวหาบ่าบอคอแตก รวมความอยู่ในหัวข้อเดียวว่า...เมื่อไม่เชื่อใจกัน ก็ไม่ต้องพูดกันอีก...

มุกไม่เข้าใจจนแล้วจนรอดว่า ผู้ชายอย่างพี่อาร์มซึ่งเป็นนักกีฬาระดับ

ชาติ ได้รับคำชมจากเพื่อนฝูงด้วยกันว่ามีจิตใจกว้างขวางสมเป็นนักกีฬา เป็นคนนิสัยดี ใครๆ ก็ชอบ ไม่ว่าจะเป็นลูกน้อง และแม้แต่สาวน้อยสาวใหญ่อีกมากมาย...ทำไมถึงใจน้อยนิดเดียวเมื่อมาถึงเรื่องของเราสองคน

แต่เอาเถอะ ตอนนั้นมุกมองไม่เห็นอนาคต แต่ถึงมองเห็น มุกก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามุกจะลุกหนีไปนั่งที่อื่น ไม่เฉียดเข้ามาใกล้ฟีอาร์มอีกตลอดเทอม หรือว่าจะปล่อยให้มันเป็นไปอย่างที่มีมันเป็นอยู่เวลานี้

จนหมดเวลา ฟีอาร์มลุกขึ้น หยิบสมุดเลกเชอร์มาถือไว้ มุกจึงเห็นหน้าฟีอาร์มเป็นครั้งแรก

ฟีอาร์มมีผิวค่อนข้างขาว แต่ก็ไม่จืด คงเป็นเพราะผมของฟีอาร์มหนา ตำมันแม้จะตัดสั้น คิ้วหนา ตาลึกยาว รูปหน้ายาวและคางเหลี่ยมเล็กน้อย ดูบึกบึนแบบผู้ชาย มีแต่ริมฝีปากเท่านั้นบาง หยักมุมงอนนิดๆ เกือบเหมือนผู้หญิง

ใครๆ บอกว่าฟีอาร์มหน้าตาดี มุกก็รู้สึกอย่างนั้น แต่มุกก็เสียใจที่จะต้องบอกว่า มุกเคยเรียนกับเพื่อนฝูงผู้ชายอีกหลายคนทีหล่อกว่าฟีอาร์ม ผู้ชายที่ดูดีกว่าฟีอาร์มมาก มุกก็เคยเจอ เพราะฉะนั้น หน้าตาฟีอาร์มคงไม่ใช่สาเหตุสำคัญที่ทำให้มุกกับฟีอาร์มมาใกล้ชิดกันในเวลาต่อมาแน่นอน

มุกเคยถามฟีอาร์มว่าเมื่อเจอมุกครั้งแรก เห็นมุกเป็นยังไง ฟีอาร์มตอบว่าอะไรจำได้ไหมคะ

“ตัวนิดเดียวเหมือนเด็กกระป๋อง เด็กอะไรไม่รู้”

ฟีอาร์มช่างเข้าใจหาคำแปลกๆ มาบรรยายตัวมุก ทั้งที่ปกติไม่ใช่คนช่างพูดช่างคุย แต่ถ้าช่างเหน็บแนมละก็เก่งนัก ว่าคนอื่นได้หน้าตาเฉยแบบเนียนขนาดคนที่ฟีอาร์มเหน็บเขาไม่รู้ตัว มุกก็เคยเห็นมาแล้ว

อย่างพี่จี...ขจิรต์นี่ไงละคะ

คะ มุกเห็นพี่จี เมื่อหมดชั่วโมงนั้นแหละ พี่จีเดินมาถึงหน้าห้องเรียนพอดี เหมือนจะมารอฟีอาร์ม ทักกัน โบกมือให้เพื่อนๆ แล้วก็เดินคู่กันไปสองคน

มุกเดินไปทางเดียวกับฟีอาร์ม ยังจำได้ว่ามุกนึกชมจริงๆ ว่าพี่สองคนนี้

เขาเหมาะจะไปถ่ายแบบโฆษณาคู่กัน เพราะรูปร่างเขาเหมาะสมเข้าคู่กันเปียบ

พีจีเป็นผู้หญิงเท่ หุ่นสูง มีสง่าราวกับนางแบบ เวลาก้าวเดิน กระโปรงผ่าหลังแหวกออกเห็นเรียวยาวผ่อง เธอสวมรองเท้าส้นสูงปรี๊ด ดูหุ่นเพรียวยิ่งขึ้น ทำให้มุกรู้สึกตัวเองอยู่แค่สะเอวเธอเท่านั้นเอง

มุกเห็นพีอาร์มเปิดประตูรถ มันเที่ยงแล้ว พีอาร์มกับพีจีคงจะไปทานข้าวกันข้างนอกมหาวิทยาลัย

พีจีเหลือบเห็นมุกเดินผ่านไปพอดี เธอร้องเรียกเสียงใส

“อ้าว! นั่นน้องมุกนี่ ทำไมมาถึงนี่คนเดียวล่ะคะ”

น้ำเสียงของเธอเหมือนเห็นเด็กหลงทาง เป็นเด็กอนุบาลพลัดหลงจากแถวมาเดินเปะปะ ไม่มีครูคอยคุม มุกรู้สึกอาย แต่ก็ไม่แปลกหรอก พีจีก็เหมือนลุงเฝ้าคุณพ่อของเธอ คือไม่เคยเห็นว่ามุกโตเป็นผู้ใหญ่ ยังไงลูกสาวคนเล็กของคุณพิเชียร เพ็ญชีพ ก็เป็นหนูน้อยอยู่วันยังค่ำ

“มุกมาเรียนคะ อยู่คนละกลุ่มกับเพื่อน”

“จะกลับคณะหรือเปล่า” พีจีแสดงความเอื้อเฟื้อ “พีแหวะส่งนะคะ นะอาร์ม ช่วยส่งน้องให้หน่อย”

นั่นแหละ พีอาร์มจึงมองหน้ามุกเต็มตาเป็นครั้งแรก

สายตาพีอาร์มแรงมาก ทั้งที่ไม่มีแววระยิบระยับประปรายอย่างคนเจ้าชู้ เป็นการมองเฉยๆ แต่ก็จริงจัง...ทำให้มุกรู้สึกที่พีอาร์มกำลังเก็บภาพมุกอย่างละเอียดลออชัดเจน ราวกับกล้องถ่ายรูปที่มีฟิล์มไวแสงเป็นพิเศษ

แล้วมุกก็ประหม่าโดยไม่รู้ตัว

จำได้ไหมคะ พีอาร์มพูดคำแรกกับมุกว่ายังไป

“ซื้อชุดหรือครับ ละชุดหรืออะไร”

“ไม่ใช่ค่ะ มุก ไช้มุก” มุกตอบ เกิดมาไม่เคยมีใครฟังชื่อมุกผิดเป็น ‘มุด’ เลย

น่าเกลียด ผู้หญิงที่ไหนจะชื่อมุด

พีจีมองหน้าพีอาร์มเป็นเชิงปราชัย เปล่า มุกไม่คิดว่าพีจีกลัวพีอาร์มจะก๊วกกกับมุกหรืออะไรยังงั้น เธอไม่มีความคิดพรั่นกลัวในหัว แต่เธอ

ไม่อยากให้พี่อาร์มแซวมุก หรือพูดอะไรที่ไม่สมควรต่างหาก

พีจีไม่ได้สนิทกับมุกก็จริง แต่เธอหวังว่าเธออาจจะเข้าทำงานที่บริษัท เงินทุนของคุณพ่อเมื่อเรียนจบแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อมุกเข้าเรียนในคณะเดียวกับเธอ เธอก็วางตัวเหมือนเป็นพี่เลี้ยงอยู่ๆ คอยดูแลให้เท่าที่จะมีโอกาส และเอาใจมุกจนเห็นได้ชัด

เธอรีบตัดบทเป็นเรื่องอื่นว่า

“น้องมุก นี่พี่อาร์มคะ ชื่อจริงชื่อคัสตรา แล้วนี่น้องมุก...เมเนกา เพ็ญชีพ”

“เม-เน-กา” พี่อาร์มทวนชื่อมุก เหมือนไม่แน่ใจ สีหน้าพี่อาร์มแสดงว่าไม่รู้จักทั้งชื่อและนามสกุล “หนึ่งในบรรดาผู้มีนามสกุลอีกแล้วอะ”

ตอนนั้นมุกไม่รู้นิสัยพี่อาร์ม ถึงไม่รู้ว่พี่อาร์มกำลังเหน็บพีจี เพราะพีจีชอบเน้นเรื่องฐานะของคน เวลาเธอเอ่ยถึงหนุ่มสาวไฮโซ...หรือเธอคิดว่าน่าจะเข้าขั้นคนดัง เธอจะบอกนามสกุลไปด้วย แต่ถ้าเป็นคนธรรมดาๆเดินดิน เธอก็เอ่ยชื่อเพียงอย่างเดียว

เพราะเหตุนี้ พี่อาร์มจึงเป็นเพียง‘คัสตรา’เฉยๆ ส่วนมุกเป็น‘เมเนกา เพ็ญชีพ’

พี่อาร์มก็เลยเหน็บพีจีเข้าให้ พีจีเองก็ไม่‘เก๊ต’

“บ้า! ไม่รู้จักเธอ เพ็ญชีพ เจ้าของอินเตอร์อิสเทิร์นทรัสต์ไง”

เธอคงอยากจะบอกว่าคุณพ่อของเธอก็ทำงานที่นี่ แต่ไม่ได้พูดออกมาตรงๆ

“ไม่รู้จัก ไม่เคยเรียนด้วยกัน” พี่อาร์มตอบหน้าตาเฉย

แล้วพี่อาร์มก็เปิดประตูให้มุกเข้าไปนั่งบนเบาะหลัง ด้วยท่าทางของเจ้าของรถ ไม่ใช่ยามหน้าโรงแรม

รถของพี่อาร์มคือรถโพล์คเต่า ต่อมามุกเป็นคนตั้งชื่อมันว่าลุงบ๊อค แล้วก็ไม่เคยคิดว่าจะคุ้นเคยกับมันดี มันเป็นรถเก่าอายุก่อนมุกเกิดแน่ๆ แต่สภาพเรียบร้อย ภายในสะอาด แสดงว่าเจ้าของเซตดูดูแลดี คงจะรักรถมาก

“แต่น้องจำได้ เรียนห้องเดียวกัน พี่อาจารย์ทันใหม่ น้องมุก”

พี่อาร์มถามเสียงธรรมดาที่สุด ทำให้มุกค่อยหายใจสะดวกขึ้น

“ทันคะ แต่ก็ต้องเอาชีตมาอ่านอีกที พี่ฟังทันไหมคะ”

“ไม่ทันเลย ไม่รู้เรื่องด้วย อาจารย์คนนี้แกพูดเร็วชะมัด จดไม่ทัน”

พี่จี๋ยิ้มขึ้นๆ

“ยังงี้ก็ต้องทนเรียน ไม่มีสิทธิ์ดรีปครั้งที่สองแล้วนะ ถ้าจะให้จบปีนี้ล่ะก็”

“อย่าพูดซี ยิงอายน้องอยู่ด้วย”

เรื่องจัดงานเป็นเรื่องง่าย มุกมาจากโรงเรียนที่ฝึกแบบเดียวกับมหาวิทยาลัย คือรู้จักจดเลกเชอร์ ทำรายงาน ค้นคว้าในห้องสมุดมากกว่าจะท่องจำอย่างเดียว มุกจึงไม่มีปัญหาเรื่องติดตามคำสอนของอาจารย์ แล้วภาษาไทยก็เป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับมุก เพราะมุกจบมาทางศิลปภาษา

ไม่ทันได้พูดกันมากกว่านี้รถก็มาถึงหน้าคณะ มุกไม่ลืมไหว้ขอบคุณพี่อาร์มเมื่อลงจากรถ แล้วบอกว่า

“ถ้าหากว่าใกล้สอบ พี่ยังจดเลกเชอร์ไม่ทัน เอาชีตของมุกไปอ่านก็ได้ นะคะ อยากได้เมื่อไร มุกจะถ่ายเอกสารให้”

พี่อาร์มเอี้ยวตัวมามองมุก จะด้วยอะไรก็ตาม มุกรู้สึกว่พี่อาร์มมองมุกด้วยสายตาฟิล์มไวแสงเป็นครั้งที่สอง แล้วก็ยิ้มให้

“ขอบคุณ”

ครั้งต่อๆมาที่เข้าเรียน มุกไม่ได้นั่งข้างหลังพี่อาร์มอีกแล้ว พี่อาร์มสละที่ให้มุกนั่งแล้วย้ายมานั่งที่มุกแทน

“ไม่อยาที่นั่งข้างหลังเด็กตัวนิดเดียว” เป็นเหตุผลของพี่อาร์ม

มีพี่อาร์มนั่งอยู่ข้างหลัง ทำให้มุกอดระวังไม่ได้ว่ามุกแต่งตัวเรียบร้อยหรือเปล่า เสื้อของมุกบางมากไปจนเห็นเสื้อชั้นในมัย หรือว่าผมมีรังแค หรือเส้นผมร่วงลงบนเสื้อ เรื่องมุกยุงนั้นคงไม่ยุง เพราะมุกไม่เคยสยาลม แต่แปรงเรียบรวบไว้หลังศีรษะ แล้วรัดไว้อีกทีหนึ่งตรงปลายผม ปล่อยชาย

ไว้เป็นพู่ การรวบไปข้างหลังทำให้หน้าตาของมุกดูสะอาดหมดจดขึ้น

ทำไมมุกกระแวงระว่างมากนะรีคะ ก็เพราะสายตาฟิล์มไวแสงของฟีอาร์ม นั้นแหละคือสาเหตุ

เปล่า สายตาฟีอาร์มไม่ได้หาเรื่อง ไม่ได้กรั่มกริมหรือหยาบคาย ชักนิดเดียว แต่...มุกบรรยายไม่ถูกในตอนนั้น ว่าทำไมทำให้มุกร้อนตัวนัก

แต่ตอนนี้มุกเข้าใจแล้วว่าทำไม ฟีอาร์มมองมุกอย่างชายหนุ่มมอง หญิงสาวนะเอง ทั้งที่หญิงสาวตอนนั้นอายุ 17 ยังผัดหน้าด้วยแป้งกระป๋อง ปากก็ทำไม่เป็นอยู่เลย ไม่เหมือนผู้หญิงอายุ 14 อีกมากที่เป็นสาวเต็มตัวกัน ทั้งเมือง

ช่วยไม่ได้จริง ๆ นายแม่ไม่กระตือรือร้นให้มุกเป็นสาว มุกเป็น เด็กเรียน ไม่มีแฟน แต่งตัวก็ยังเป็นเด็กมาก นายแม่บอกว่าเป็นสาวเร็ว ก็แก้เร็ว ให้มุกเป็นสาวช้าๆ ดีกว่า จะได้ยังเป็นสาว ตอนพี่ๆเขาแก่ล่วงหน้า กันไปแล้ว

นายแม่ไม่อาจรู้ล่วงหน้าได้เลยว่า เมื่อถึงเรื่องของหัวใจ เด็กอย่างมุก จะเป็นสาวเร็วกว่าพี่ๆเกือบทุกคน

วิชาภาษาไทยแบ่งคะแนนเป็น 2 ส่วน คือมีข้อสอบย่อยๆเก็บคะแนนใน ครั้งแรกของเทอม และรีพอร์ตเรื่องใหญ่ ยาว ส่งปลายเทอม เป็นรายงาน ที่ช่วยกันทำกลุ่มละ 2 คน

ฟีอาร์มเลือกทำรีพอร์ตกับมุก มุกคิดว่าฟีอาร์มฉลาดมาก เพราะดูออก ว่ามุกเรียนวิชาภาษาไทยได้ดี กระดาษสอบย่อยเก็บคะแนนแต่ละครั้ง ที่อาจารย์ส่งคืนมา ฟีอาร์มจะถือวิสาสะดึงจากมือมุกไปดู

“ได้เต็มอีกแล้วเธอ” ฟีอาร์มทำหน้าดำทมิฬ เสียงดู “ทำได้ยังไง น่าเกลียด คนอื่นเค้าตกกันทั้งนั้น”

แน่ละ คะแนนเต็ม 20 ในแต่ละครั้ง ถ้าครั้งไหนมุกได้ 18 เป็นต้อง ถือว่าแย่ ส่วนใหญ่มุกตอบได้เต็ม 20 ข้อสอบปรนัย มุกไม่เคยพลาดเลย

มุกกำลังทำหน้าที่จ๋อยเมื่อตอบว่า

“อะ มุกเป็นเด็กมีปัญหาเนอะ...พือาร์มได้เท่าไรอะ”

“ได้อย่างคนไม่มีปัญหา” พือาร์มอมยิ้ม “มีแต่ไข่เต๋มกล่อง”

พือาร์มเรียนภาษาไทยไม่เป็นสัปดาห์ละรอบๆ จนมุกสงสัยว่าพือาร์มโตมาจากเขตกะเหรี่ยงนอกชายแดน ไม่ว่าอาจารย์จะสอนอะไร พือาร์มฟังไม่รู้เรื่องทั้งนั้น เรียนไปได้ครึ่งเทอม มุกก็นึกหวังว่าพือาร์มอาจจะเจอ F มหาภัยเข้าจริงๆ แล้วพือาร์มจะต้องแย่มาก เพราะดริบไม่ได้แล้ว พือาร์มคงไม่จบใน 4 ปีแน่ๆ

ถึงตอนนี้ พือาร์มจำได้ไหมอะ เราคุ้นกันมากพอที่พือาร์มจะเอามุกติดรถโพล์คเต่ากลับไปคณะเกือบจะทุกครั้งที่ยื่นเสร็จ บางครั้งพีจีก็นั่งมาด้วย บางครั้งก็ไม่มา เพราะไปกับเพื่อนอื่นๆ

มุกไม่แน่ใจว่าพือาร์มเป็นแฟนกับพีจีหรือเปล่า อาจจะเป็นก็ได้ ทั้งคู่ดูเหมาะสม จนน่าเสียดายถ้าจะไม่เป็นแฟนกัน แต่พีจีก็ไม่ได้ไปไหนมาไหนกับพือาร์มคนเดียว บางทีพีจีก็วิ่งไปขึ้นรถของหนุ่มอื่น เป็นวอลโว่ มั่ง เบนซ์ มั่ง รถแล่นผ่านไปเธอยังโบกมือให้พือาร์มเสียดายซ้ำ

แต่จะเป็นแฟนหรือไม่เป็น ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับมุกอยู่ดี

มุกรู้สึกยังงั้นจริงๆ นะอะ ในตอนนั้น

ครั้งหลังของเทอมแรก มุกเจอพือาร์มเกือบทุกวัน นัดเจอกันในห้องสมุด ตั้งแต่เย็นไปจนค่ำ เพื่อทำรายงานด้วยกัน

พือาร์มขยันในการไปค้นหนังสือตามหิ้งมาส่งให้มุก ถ้าหากว่าถ่ายเอกสารได้พือาร์มก็ถือสมุดไปถ่ายมาให้เสร็จ ทุนนักกีฬาของพือาร์มเหมาะมากที่จะหอบหนังสือเล่มโตๆ หลายเล่ม รวมแล้วหนักหลายกิโล ออกจากห้องสมุดพร้อมกับมุก มุกเดินสบายไม่ต้องถืออะไรเลย พือาร์มเอาหนังสือพวกนั้นมาส่งถึงมือลงนอน คนรถของมุกเสร็จ

“งานหนักๆ พี่ทำเอง น้องมุกทำแต่งงานเบาๆ” พือาร์มบอกมุกอย่างนี้ด้วยเสียงหัวเราะ

‘งานหนัก’ ของพือาร์มเสร็จเพียงแค่นี้ ต่อจากนั้นก็คือ ‘งานเบา’ ของมุก

แค่อ่านหนังสือ คั่นคว่ำเขียนรายงาน เอาจงพิมพ์คอมพิวเตอร์ นอนเลย
เที่ยงคืนเกือบทุกคืน จนกระทั่งถึงวันสงกรานต์...ก็เท่านั้นเอง

แต่ทุกคืน ตอนห้าทุ่ม จะมีโทรศัพท์มาเข้าเครื่องส่วนตัวของมุก

พอยกหู ก็จะมีเสียงพูดซ้ำๆ กัน รวากับเสียงจากเทป

“ถึงเวลานอนแล้วหนู นอนดีกว่าไม่ดี ผิดหลักอนามัยนะจ๊ะ”

แล้วมุกก็จะหัวเราะก๊ิก มุกไม่เคยบอกพี่อาร์มเลยนะคะ ว่าเสียงของ
พี่อาร์มน่าฟังมากเวลาพี่อาร์มอยากจะพูดดี ๆ และน่ากลัวมากเวลาพี่อาร์ม
ทำเสียงไม่พอใจ

“เดี๋ยวค่ะ ยังถูกใช้ให้ทำรายงานไม่เสร็จ”

“อย่าคุยให้เรารู้สึกผิดหน่อยเลย หาหนังสือมาให้ตั้งเดือนหนึ่งแล้ว
ทำไมยังไม่เสร็จ”

“ก็มุกไม่ได้เรียนวิชาเดี๋ยวนี้คะ ว่าแต่พี่อาร์ม...ทำไมยังไม่นอน”

“คนโตๆ แล้วเขาไม่นอนตั้งแต่หัวค่ำ ไม่ใช่เด็กอนามัย”

“ไปนั่งพับอยู่ละซิคะ มุกรู้แหละ”

มุกแซวไปยังนั้นเอง ถ้านั่งในพับมันคงมีเสียงคนก้องเข้ามาในหูโทรศัพท์
มั้ง แต่นี่เสียเปรียบ มุกรู้ว่าพี่อาร์มอยู่บ้าน

พี่อาร์มชวนคุยอีกสองสามคำแล้วก็วางหู ไม่เคยอ้อยอิ่งนานกว่านั้น
แต่มันก็เป็นกำลังใจให้มุกได้มากเอากการ รู้ว่าพี่อาร์มยังเอาใจใส่ ไม่ใช่ทิ้งมุก
ให้ทำรายงานหัวทิ่มหัวต้ออยู่คนเดียว

พอพิมพ์รายงานเสร็จ พี่อาร์มก็รีบไปตรวจความถูกต้องอย่างละเอียด
ลอบ มุกเพิ่งเห็นนิสัยประณีตรอบคอบของพี่อาร์มคราวนี้เอง พี่อาร์มแก้ไข
แม้แต่การจัดย่อหน้าไม่เท่ากัน แล้วพี่อาร์มก็เอาไปเข้าปก เลือกสี และ
ตัวพิมพ์เอง เสร็จออกมาเรียบร้อยสวยงาม แล้วบอกมุกว่าจะนำไปส่งอาจารย์
ถึงห้องทำงาน มุกไม่ต้องลำบากไปส่งเอง

วันนั้น พี่จีผู้ซึ่งหายหน้าไปกับเพื่อนกลุ่มอื่นมานาน เกิดมาเจอกันอีก
เธอติดรถพี่อาร์มไปลงที่คณะ พอเห็นรายงานวางอยู่บนเบาะหน้า เธอก็เลย
ขอดู ชมว่าทำรูปเล่มสวย อยากไปทำที่ร้านนี้บ้าง

เปิดดูชื่อคนทำรายงาน ดูชื่อเรื่อง เปิดดูสองสามหน้าแรกอย่างผ่านๆ เห็นแค่นี้ พี่จี้ก็แซวเกมหัวเราะ

“ได้ A แหงเลยอาร์ม หลอกเด็กเก่งนี่ ให้ทำได้ขนาดนี้”

พี่จี้ล้อเล่นแท้ๆ แต่มุกเห็นเลือดชนิดขึ้นไต้ผิวน้ำของพี่อาร์มจนแดง พี่อาร์มดึงรายงานกลับไปทันที เอี้ยวตัวมายัดใส่มือมุก หน้าบึ้ง

“พูดบ้าๆ!” พี่อาร์มกระแทกเสียงออกมาอย่างฉุนเฉียว

พี่จี้ทำตาโตมองพี่อาร์มอย่างแปลกใจ แต่เธอยังคงยั่วต่อ

“อายเธอ รับรองไม่ฟ้องอาจารย์หรอกนะ”

มุกนั่งงม มุกรู้ว่าพี่จี้พูดเล่น ไม่เข้าใจว่าทำไมพี่อาร์มถึงโกรธเอาจริง ๆ จังๆ มุกก็เลยพยายามช่วยให้ดีขึ้น

“ช่วยกันทำสองคน เครียดแทบตายค่ะ จบๆ ซะได้ ไม่อยากพูดถึงอีกเลย”

“หยุดเถอะ น้องมุก” พี่อาร์มกลับหันมาดุมุก “ไม่ต้องแก้ตัวแทนพี่”

มุกหยุดทันที ความมกกลายเป็นน้อยใจ เสียแรงมุกช่วยแก้ไข เพื่อจะทำให้พี่อาร์มกับพี่จี้ไม่ต้องเคืองกัน

มุกคิดว่าพี่อาร์มอาจจะอารมณ์ไม่ดีมาจากเรื่องอื่น บางทีพี่อาร์มอาจจะน้อยใจอะไรบางอย่างจากพี่จี้มาก่อน จริงซี หลังๆ นี่พี่จี้ไม่ค่อยนั่งรถของพี่อาร์ม เธอไปกับเพื่อนหนุ่มนั่งรถเบนซ์หรือไมก็รถสปอร์ตราคาแพงพอกัน ไม่ใช่ลุงบ๊อชราอายุมากกว่าพี่อาร์ม พี่อาร์มอาจจะน้อยใจก็ได้

ถ้าพี่อาร์มน้อยใจ พี่อาร์มไม่คิดหรือว่ามุกก็น้อยใจเหมือนกัน มุกเพิ่งรู้ว่าเวลาพี่อาร์มอารมณ์เสียง่าย แค่มืออะไรกระทบใจนิดเดียว อีกคนเขาไม่รู้เรื่อง เขาก็ต้องเสียใจไม่มากนักน้อย เพราะพี่อาร์มไปพาลเขาเข้า

มุกไม่พูดอะไรอีกเลย เงียบกริบ คอของมุกคงจะแข็ง หน้าของมุกคงไม่ตี พี่อาร์มจึงชำเลืองมองมุกทางกระจกมองหลังบ่อยๆ แต่ก็ไม่ปรึกษาพูด จนกระทั่งจอดส่งที่หน้าคณะ

พี่จี้เสียอีกไม่เดือดร้อน เปลี่ยนเรื่องพูดเป็นเรื่องอื่นๆ ต่อไป เธอทำท่าเหมือนไม่สังเกตท่าทางของพี่อาร์มจนนิดเดียว

คืนนั้น พี่อาร์มก็โทรมา ทั้งที่รายงานเสร็จแล้ว ไม่มีธุระอะไรจะพูดกันอีก

พี่อาร์มเริ่มต้นด้วยการเล่าไปเรื่อย ๆ ว่าพี่อาร์มเอารายงานไปส่งกับมืออาจารย์เลยทีเดียว อาจารย์ชมว่าทำรูปเล่มสวยดี พี่อาร์มก็เลยฉวยโอกาสทำคะแนน ด้วยการอ้างถึงความเหนื่อยยากที่ต้องค้นคว้าหนังสือในห้องสมุดติดกันเป็นเดือน

“ใครเหนื่อยยากคะ” มุกขัดคอเมื่อมาถึงตอนนี้

พี่อาร์มหัวเราะ เสียงบอกว่าอารมณ์ดี

“พี่เหนื่อย แล้วน้องมุกยากจ๊ะ แบ่งกันคนละส่วน”

พี่อาร์มเว้นจังหวะนิดหนึ่ง ก่อนถามเสียงอ่อน ๆ

“แล้วน้องมุกรู้สึกว่พี่เอาเปรียบหรือเปล่า”

มุกอึ้ง แต่ก็ตอบตามตรง

“ไม่ค่ะ มุกรู้ว่าพี่อาร์มไม่ชอบภาษาไทย แต่พี่อาร์มก็ช่วยเต็มที่ มุกเข้าใจ แต่มุกไม่เข้าใจอีกข้อ”

“อะไร” พี่อาร์มถามทันที

“ทำไมพี่อาร์มโกรธพี่จีละคะ พี่จีล้อเล่น แล้วพี่อาร์มพาลดุมุกด้วย มุกไม่รู้เรื่องซักหน่อย”

พี่อาร์มเงยบกริบ เหมือนถูกน็อก แล้วตอบเสียงอ่อนอ่อยอย่างรู้ตัว น้ำเสียงบอกให้มุกรู้ว่าพี่อาร์มเสียใจที่ท่าลงไป

“พี่โทรมาเพื่อขอโทษมุก จิ้มักพูดอะไรไม่ค่อยคิด พี่ไม่ชอบ ข้อสำคัญไม่อยากให้มุกคิดว่าเป็นเรื่องจริง”

“เรื่องจริงอะไรคะ” มุกซังกะ ตามไม่ทัน

“พี่ไม่ชอบคำว่าหลอก เกลียดที่สุด”

ตอนนั้นมุกไม่เข้าใจหรอก เรื่องหลอกไม่หลอกที่ฝังใจพี่อาร์มอยู่ มุกก็เลยย้ำ ด้วยความเข้าใจเฉพาะเรื่องที่พูดกัน

“โถ! มุกบอกแล้วว่าพี่จีพูดเล่น พี่อาร์มปรับความเข้าใจกับพี่จีซะนะคะ เรื่องของมุก no problem ค่ะ กู๊ดไนต์นะคะ”

“สวัสดีจ๊ะ แล้วขอให้โชค...” พี่อาร์มเว้น หัวเราะนิด ๆ “โชค A

เรื่องสอบ ไม่เอา D"

เป็นเพราะคำอวยพรของพี่อาร์มหรือไม่ก็ตาม สอบของมุกต่อมาทั้งอาทิตย์ มุกรู้สึกว่าจะไม่ยากเท่าที่คิด ทั้งที่เขาก่อนว่าปีแรกเป็นปียากลำบากที่สุด ถ้าหากว่าผ่านไปได้ก็ไม่ต้องกลัวอีก

มุกไม่เจอหน้าทั้งพี่อาร์มและพีจี

มุกเพิ่งนึกได้ มุกไม่ต้องเรียนวิชาเดียวกับพี่อาร์มอีกแล้ว วิชาอื่นๆ ที่เหลือคือวิชาในคณะของพี่อาร์ม ก็ไม่มีโอกาสอะไรที่จะทำให้มุกต้องเจอพี่อาร์มอีก

มุกรู้สึกสบายใจขึ้นเมื่อบอกตัวเองว่า...ไม่ต้องเจอหน้ากันอีกก็ดีแล้ว มุกจะได้ไม่มีอะไรต้องน้อยใจพี่คนนี้

เพื่อนๆ ของมุกมีธรรมเนียมว่าจะต้องฉลองสอบเสร็จด้วยการไปดูหนัง โชคร้ายที่เพื่อนกลุ่มเดียวกับมุกเขาสอบเสร็จตั้งแต่วันศุกร์ เขาก็แหย่ไปดูกัน ส่วนมุกเหลืออีกหนึ่งวิชาในวันจันทร์ เลยอด

วันจันทร์ เหลือคนมาสอบไม่กี่คน โหรงเหรงไปทั้งตึก มุกออกจากห้องสอบ เซ็งมาก ยังหาเพื่อนไปดูหนังรอบบ่ายด้วยไม่ได้เลย

มุกลงบันไดมาที่ห้องโถง มองหาเพื่อนเผื่อมีใครเหลืออยู่มั่ง แล้วมุกก็เห็นพี่อาร์มลุกจากม้ายาว เดินตรงมาหา

เชื่อมั๊ยว่ามุกดีใจ...มุกดีใจตั้งแต่ยังไม่รู้ว่าพี่อาร์มมีธุระอะไร อาจจะแค่เดินมาทักแล้วก็แยกกันไปก็ได้

พี่อาร์มถามว่า

“สอบเสร็จแล้วใช่ไหม”

“สอบเสร็จแล้วค่ะ”

“งั้นก็ฟรีแลนซ์ จะไปฉลองที่ไหน” พี่อาร์มชักต๋อ ยิ้มๆ หน้าตาใจดี

เมื่อเราคุ้นกันมากเข้า มุกจึงรู้ว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของความรอบคอบของพี่อาร์ม หากว่าพี่อาร์มมีอะไรอยู่ในใจแล้ว พี่อาร์มจะค่อยๆ มุ่งเข้าสู่

เป้าหมาย ไม่ปล่อยช่องโหว่ให้เกิดความผิดพลาดได้ พี่อาร์มจึงไม่ผิดพลาด
ชวนมุกตั้งแต่ประโยคแรก แต่จะชักอยู่นั่นแหละจนแน่ใจ

มุกท้อไหล่ แก่งเบี่ยงไปมาอย่างแข็งๆ

“ยังเลยคะ ยังนึกไม่ออก เพื่อนๆ ก็ไม่รู้ไปไหน มุกกำลังเดินหา...
พี่อาร์มละคะ ทำไมมาถึงที่นี่ได้”

มุกซื่อป้อจริงๆ มุกคิดว่าพี่อาร์มคงจะมาชวนพี่จีไปกินข้าว หรือไปไหน
กันซักแห่ง ก็เลยทายต่อ

“อ้อ! รู้ละ มหาพีจี”

ยิ้มจางหายไปจากหน้า พี่อาร์มมองมุกคล้ายไม่แน่ใจว่ามุกพูดจริง
หรือเปล่า เมื่อมองแล้วคิดว่ามุกพูดจริง พี่อาร์มก็ตอบว่า

“พีจีไม่ได้เจอจีเลยตั้งแต่ก่อนสอบ”

“เอ! พีจีสอบห้องไหนก็ไม่ทราบ” มุกก็ยังไม่เข้าใจอยู่นั่นเอง “พี่อาร์ม
จะให้มุกไปดูตารางสอบให้มั๊ยคะ”

มุกแย้งจริงๆ หลายครั้งเขียนะคะที่มุกมักทำให้พี่อาร์มลำบากที่จะ
สื่อสารกับมุก คงเป็นเพราะมุกติดนิสัยชอบฟังอะไรตรงๆ รู้ก็รู้ตรงๆ ชนิด
ซ่อนไว้ในใจ แต่ไม่พูด หรือคิดอย่างแต่พูดออกมาอีกอย่าง อย่างพี่อาร์ม
ชอบทำ มุกตามไม่ทัน

“ไม่ต้อง พี่ไม่ได้มาหาจี พี่...” พี่อาร์มชักจะอึกอัก “เดี๋ยว...ถามเรื่อง
เดิมก่อน น้องมุกจะไปไหน สอบเสร็จแล้ว”

“ยังไม่ทราบเลยคะ อาจจะไปเดินเล่นแถวๆ สยามสแควร์ ก็คงเจอ
เพื่อนที่นั่นมั้งละ เพื่อนบางคนเดินที่นั่นทุกวัน”

“จึ้นพีไปส่ง”

“พี่อาร์มผ่านที่นั่นหรือคะ”

“พี่ว่าง วันนี้ไปไหนก็ได้”

ฟังดูก็ดี แต่จะดีกว่านี้หากว่ามุกหาเพื่อนได้อีกซักคน จะได้ไปดูหนึ่ง
กัน มุกเหลียวซ้ายแลขวาก็ไม่เห็นใคร วันนี้มุกไม่อยากจะไปเดินดูของ
มุกอยากดูหนัง แต่มุกก็ไม่ชอบดูคนเดียว ไม่สนุก

มุกนี้กว่าฟิอาร์มจะแค่วะส่งแล้วขับรถเลยไป แต่ฟิอาร์มกลับหาที่จอดจนได้แล้วบอกว่า

“เที่ยงกว่าแล้ว ฟิอยากกินข้าวก่อน”

ฟิอาร์มทำเสียงชะแนบเนียน จนมุกนี้กว่าฟิอาร์มหิวข้าว ตอนนั้นมุกก็หิวข้าวมากด้วย ทำข้อสอบจนท้องร้องจ๊อกๆมาตั้งแต่สิบเอ็ดโมง ยิ่งเห็นฟิอาร์มบ๊วยไปไปทางร้านอาหารใกล้ๆ มุกก็เดินตามฟิอาร์มเข้าไปในร้านอย่างว่าง่าย

พอเรสไนท์กันเข้า ฟิอาร์มชอบว่ามุกหัวสูงเรื่องเลือกร้านอาหาร เวลาไปกินข้าวนอกบ้าน จำได้ไหมคะ เลือกร้านกันไม่ได้จนแล้วจนรอด จนในที่สุดเลยไม่ได้กิน

มุกไม่เข้าใจจริงๆนี่คะ ทางบ้านของมุกเขากินกันอย่างนี้...คือถ้าไม่ใช่ห้องอาหารในโรงแรม ก็ต้องเป็นภัตตาคาร หรือร้านอาหารสวยๆชนิดที่เขามีภาพมีรายการลงแนะนำในหนังสือ นอกจากโรงอาหารของคณะแล้ว มุกไม่เคยกินหรรอก ร้านอาหารที่มีแต่อาหาร ไม่มีแอร์ ไม่มีการตกแต่งประดับประดาใดๆให้เฟลิดเฟลิน

ร้านที่ฟิอาร์มพามุกไปกินวันนั้น มันไม่มีอะไรให้ดูจริงๆ นอกจากโต๊ะเก้าอี้ ไม่มีแม้แต่แอร์ ดิอยู่หน่วยที่มันไม่ค่อยร้อน เพราะหน้าร้านหลังร้านเปิดโล่งถึงกันหมด อาหารก็มีแต่เนื้อวัวเป็นหลัก

มุกไม่กล้าบอกว่ามุกไม่ทานเนื้อวัวมาหลายปีแล้ว ไม่ใช่เพราะเป็นศิษย์เจ้าแม่กวนอิม แต่เป็นเพราะมุกสงสารวัว เคยอ่านพบในหนังสือพิมพ์ว่ามันร้องให้น้ำตาไหลพรากเวลาถูกต้อนไปโรงฆ่า มุกก็เลยตั้งใจว่าจะไม่กินเนื้อวัวอีกต่อไป

ฟิอาร์มบอกว่า

“เนื้อตุ๋นอร่อย ลองมั้ย หรือจะเอาเกาเหลาลูกชิ้น”

“คะ เนื้อตุ๋น”

เนื้อตุ๋นอร่อยจริงๆด้วย มุกค่อยๆชิม กลั่นใจภาวนาว่าพรุ่งนี้จะตื่นขึ้นใส่บาตรให้เจ้าของเนื้อในสามตรงหน้า ขอให้มันไปเกิดดีกว่านี้

ฟิอาร์มตั้งข้อสังเกตว่า

“ทำไมกินแต่น้ำ ไม่ค่อยกินเนื้อ กลัวเหนียวรี”

มุกอึกอ๊ก แต่ก็ตอบตามตรงเพราะคิดหาข้อแก้ตัวไม่ถูก

“มุกไม่ค่อยทานเนื้อวัวมาหลายปีแล้วค่ะ”

“อ้าว! แล้วทำไมไม่บอก จะได้พาไปกินร้านอื่น”

“คือ...ไม่ถึงกับเป็นข้อห้ามหรอกค่ะ” มุกรีบแก้ตัว “แต่ไม่ค่อยทาน...

เพราะมุกสงสารวัว เคยอ่านพบว่ามันร้องไห้น้ำตาไหลเวลาถูกตอนเข้าโรงฆ่าสัตว์ มุกเลย...”

มุกหยุดเพียงแค่นั้น กลัวฟิอาร์มจะทำหน้าพะอืดพะอม เพราะกำลังกินลูกชิ้นเนื้อวัวอยู่แท้ๆ แต่ฟิอาร์มไม่ยอมมีท่าทีอย่างนั้น กลับมองมุกนิ่งอยู่อึดใจ แล้วฟิอาร์มก็ยิ้ม ทั้งปากและทั้งนัยน์ตา

เวลาฟิอาร์มยิ้มอย่างนี้ แม้แต่ผู้ชายที่หล่อกว่าฟิอาร์มหลายเท่าก็ยังไม่น่าดูเท่าฟิอาร์มเลยซักคนเดียว

“คนใจอ่อน” ฟิอาร์มว่า ยังคงยิ้มอยู่ “ตบยุงไม่ได้ด้วยรีเปลา”

แล้วฟิอาร์มก็หยุดกินลูกชิ้นเนื้อวัว บอกสั้นๆ ว่า

“สงสารมัน ไม่กินอีกแล้ว”

ฟิอาร์มทำตามที่เขาพูดจริงๆ มุกไม่เห็นว่าฟิอาร์มจะเลิกกินเนื้อวัวตั้งแต่วันนั้น คิดว่าคงหยุดกินแค่มื้อเดียวเพื่อจะเอาใจมุก แต่มุกมารู้ทีหลังว่า ถ้าฟิอาร์มพูดคำไหนก็เป็นคำนั้น ลองบอกว่า ‘ไม่’ ก็แปลว่า ‘ไม่’ จริงๆ ไม่มีคำว่าเปลี่ยนใจ

มุกเสียอีก ทำไม่ได้ตามที่พูด มุกเคย ‘ไม่’ กับฟิอาร์มมาไม่รู้วากี่หน แต่แล้วมุกก็ไม่เคยใจแข็งกับฟิได้สำเร็จ

แม้แต่ในเรื่องที่ฟิอาร์มทำให้มุกเสียใจแค่ไหนก็ตาม

เราไปดูหนังสือกันในวันนั้น ฟิอาร์มคงจำไม่ได้แล้วละว่าเรื่องอะไร มันเป็นเรื่องการ์ตูนของวอลต์ ดิสนีย์ ฟิอาร์มเป็นคนไม่ชอบจดจำรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่ไร้สาระ ผิดกับมุกซึ่งยังเก็บโบรชัวร์ที่เขาแจกเกี่ยวกับหนังสือไว้

ในอัลบั้มจนทุกวันนี้

แล้วพี่อาร์มก็ขับลุงบีไปส่งมุกที่บ้าน ทั้งที่มุกบอกว่าจะโทร.มือถือ
เรียกคนขับมารับ พี่อาร์มก็ไม่ยอม

“บ้านมุกไกลนะคะ อยู่สุขุมวิทตั้งร้อยกว่านะะ บ้านพี่อาร์มอยู่ทางไหน
คะ”

“ใกล้กันนิดเดียว อยู่ฝั่งธนฯ”

เอาเข้าจริง มุกไม่ได้ให้พี่อาร์มขับไปส่งถึงบ้านมุกหรอก มุกให้พา
ไปส่งบ้านคุณย่าที่มุกเรียกว่า ‘นายแม่’ ที่ถนนเพชรบุรี เพราะตั้งใจว่าจะ
ค้างกับคุณย่าอีกรวันสองวันก่อนจะกลับไปหาคุณพ่อคุณแม่ช่วงปิดเทอม

มุกเล่าให้พี่อาร์มฟังว่ามุกอยู่กับคุณย่าเป็นส่วนใหญ่ตั้งแต่เล็ก ๆ วังไป
วังมาอยู่สองบ้าน แต่พอเข้าโรงเรียนเตรียม มุกก็มาอยู่กับคุณย่าแทบไม่ได้
กลับบ้าน เพราะบ้านอยู่ใกล้โรงเรียน ไปมาสะดวกกว่าต้องตื่นตีสี่เดินทาง
มาจากสุขุมวิท

มุกนั่งเล่าประวัติของมุกไปตลอดทาง

“มุกมีพี่น้องเจ็ดคน มุกเป็นคนสุดท้อง...คุณแม่ยกมุกให้เป็นลูกคุณย่า
เพราะตอนมุกเกิด ป่วยบ่อย ทำท่าจะไม่รอด พระท่านเลยแนะนำให้ยก
ให้คุณย่าเป็นการแก้เคล็ด มุกก็เลยหาย โทวันโตคีน มุกเลยเรียกคุณย่าว่า
‘นายแม่’ นายแม่เองก็ไม่ค่อยให้มุกกลับบ้าน บอกว่าคุณพ่อมีลูกเยอะแล้ว
นายแม่ไม่มีใคร”

มุกไม่ได้บอกต้นลึกหนาบางมากกว่านี้ บ้านไหนๆ ที่มีเงินทอง มี
เกียรติ มีลูกหลานเยอะ มักมี ‘โครงการดูกันตู’ แอบอยู่เต็มไปหมด ฟัง
เพียงผิวเผินจากปากมุก บ้านเราก็อยุกันอบอุ่นน่านับถือดี มุกไม่รู้ซึ้งนึกว่า
พี่อาร์มเองก็มี ‘โครงการดูกันตู’ ไม่น้อยไปกว่ามุกเหมือนกัน

มุกไม่ได้บอกว่าคุณย่าไม่ชอบให้มุกไปอยู่บ้าน เพราะไม่ชอบวิธีเลี้ยง
ลูกแบบคุณแม่ กลัวว่ามุกโตขึ้นจะเหมือนพี่ๆ ของมุก ส่วนตัวมุกเองไม่ค่อย
เดือดร้อน คุณแม่ไม่ค่อยจะเข้มงวดกับมุก อย่างมากก็ประชดประชัน
เหน็บแนมฝากมาถึงคุณย่าเวลาอยู่ลับหลัง แต่ต่อหน้าก็ไม่กล้าพูด คุณย่า

ปราบลูกสะใภ้ได้เด็ดขาดนัก

“มีพี่น้องเจ็ดคนเขียวหรือ” พี่อาร์มถามเรื่อย ๆ ระหว่างขับรถ

“ค่ะ นายแม่ถึงเรียกมุกว่า ‘แม่รจนา’”

“ทำไมละ”

มุกไม่อยากเชื่อเลยว่าพี่อาร์มไม่รู้เรื่องสังข์ทอง มุกรู้ตั้งแต่ยังอยู่ในเปล
ละมั้ง เพราะคุณย่าชอบสั่งแม่ครัวให้แกงจืดผักให้กิน เวลาขึ้นผักให้กลม ๆ
เล็ก ๆ พอที่มุกจะใส่ปากได้ง่าย แล้วเล่าเรื่องสังข์ทองให้ฟัง

‘ขึ้นหนึ่งทรงครรภ์กัลยา คลอดลูกออกมาเป็นหอยสังข์’

‘เรื่องสังข์ทองไงคะ นางรจนาเป็นลูกคนสุดท้าย มีพี่สาวหกคน’

“แล้วมุกมีพี่สาวหกคนหรือ”

“สามค่ะ พี่ชายอีกสาม ลงตัวพอดี มุกเป็นพิเศษเกิน”

มุกไม่อยากพูดถึงพี่ ๆ ก็เลยถามพี่อาร์ม

“ที่บ้านพี่อาร์มมีกันกี่คนคะ”

พี่อาร์มอึ้ง เห็นได้ชัด ราวกับมุกถามว่าพี่อาร์มมีเงินอยู่ในกระเป๋า
เท่าไร 닝ไปจนมุกรู้สึกตัวเองน่าจะทำอะไรผิด แล้วพี่อาร์มก็ตอบด้วย
คำประหลาดที่สุดว่า

“เรียกว่าไม่มีก็ได้”

บ้านของคุณย่าอยู่ลึกเข้าไปจนสุดซอย เป็นตึกเล็ก ๆ รูปเหลี่ยมหลังคา
ลาดต่ำ ทาสีเขียวอ่อนก้านมะลิ หน้าต่างไม้สีขาว เมื่อเดินเข้าไปก็เหมือน
กาลเวลาหยุดนิ่งอยู่เมื่อห้าสิบปีก่อน บริเวณรั้วด้วยต้นไม้ใหญ่เพราะ
คุณย่าไม่ยอมให้ตัด เพียงแต่แต่งกิ่งไม้ให้มันยาวเพื่อย้ำกำแพงออกไป
ระรานเพื่อนบ้านใกล้เคียง

บ้านนี้มีคนอยู่ประจำห้าคน ไม่รวมพวกลูกจ้างที่มาบางเวลา อย่าง
รปภ.มาตอนกลางคืน คนสวนมาอาทิตย์ละวัน และคนทำความสะอาดมา
ตอนสาย ๆ แล้วกลับไปตอนเที่ยง อายุคนห้าคนนี้รวมกันก็เกือบห้าร้อยปี...
พี่อาร์มเคยวิจารณ์เมื่อคุณเคยมากเข้า

คุณย่าอายุอีกยี่สิบปีจะครบหนึ่งร้อย ป่านีล แม่บ้านที่อยู่กันมาตั้งแต่ยังสาว ตอนนี้อายุเกือบเจ็ดสิบ แม่ผิวทองแม่ครัวของคุณย่าก็อายุหกสิบกว่า ลุงน้อมคนรถเก่าแก่ปลดเกษียณมาห้าปี แต่ยังขับรถให้คุณย่าได้ แล้วข้ามเจเนอเรชันปรี๊ดเดียวลงมาถึงมุก อายุสิบเจ็ด

เมื่อพี่อาร์มมาส่งมุก มองเข้าไปเห็นคุณยำนั่งอยู่ในห้องโถงข้างล่าง มุกก็เลยตัดสินใจชวนพี่อาร์มลงไปไหว้คุณย่า เพราะจะส่งหน้าบ้านแล้วถอยพรีตอออกไปก็น่าเกลียด

คุณย่าอายุมากแล้วก็จริง แต่ไม่ใช่คนแก่ผมดอกกระพุ่ม สวมเสื้อผ้าป่าน นุ่งผ้าซิ่นอย่างที่ใครๆ มักจะนึก วันนี้คุณย่าไม่ได้ออกไปไหน ก็เลยสวมเสื้อกางเกงสีเทาตัดเข้าชุดกัน ตัดด้วยแพรยกดอกมันๆ เนื้อเย็นสบาย ปักปักเสื้อเป็นลายฉลุอย่างที่ชอบ ผมของคุณย่าซอยสั้นแนบคอ ย้อมไว้เป็นสีเทาเงินเข้ากับเสื้อ

“พี่อาร์มคะ นายแม่” มุกแนะนำ เมื่อพี่อาร์มไหว้คุณย่า “เป็นพี่ปี่สีคะ วันนี้มุกสอบเสร็จ ไม่มีเพื่อน พี่อาร์มเลยมาส่ง”

คุณย่ารับไหว้แล้วยิ้มรับอย่างใจดี ไม่เห็นเป็นเรื่องแปลก มุกเรียนสหศึกษามาตั้งแต่อยู่อนุบาล จึงมีเพื่อนผู้ชายมาหาที่บ้านบ่อยๆ ไม่คนนั้นก็คนนั้นจนคุณย่าจำไม่ไหวว่าชื่ออะไรบ้าง จำได้แต่หน้าคุ่นๆ หากว่าคนไหนมาบ่อย

“เพื่อนคนนี้นายแม่ยังไม่เคยเห็น” คุณย่าออกปาก มองหน้าอีกครั้ง แล้วถามว่า “ชื่ออะไรจ๊ะ คุณ”

“ศัสตราครีฑ” พี่อาร์มตอบเรียบร้อย

“อ้อ! ชื่อจริงแปลว่าอาวุธนี่เอง มีนาชื่อเล่นชื่ออาร์ม อาวุธเหมือนกัน”

คุณย่ารู้ภาษาอังกฤษขนาดพูดคล่องเขียนเก่ง มาดูถูกว่าเป็นคนแก่คร่ำครึไม่ได้ง่าย ๆ หรอกนะ เพราะคุณย่าเป็นนักเรียนเก่าป็นิงสมัยก่อนสงครามโลก สมัยนั้น ลูกสาวใครไปเรียนป็นิง ก็โก้เก๋อบจะเท่าไปเรียนที่อังกฤษ

คุณแม่เองเสียอีกไปเรียนที่อังกฤษ ยังพูดไม่เก่งเท่าคุณย่าเลย เพราะ

คุณแม่ไปเรียนแค่สองปี ข้อนี้อีกข้อที่คุณแม่ถามก่อนคุณย่าลับหลังว่า

“อ๊วย! ทนไม่ได้ นักเรียนนอกเมืองป็นัง เอื่อยอะไรขึ้นมาก็เก่งไปหมด พวกเรียนอังกฤษอเมริกาสู้ไม่ได้ ฟังแล้วรำคาญ”

“หาชนมมาเลี้ยงพี่เขาซี มุก” คุณย่าว่า แล้วลุกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉงเท่าคนอายุ 80 จะทำได้ “ย่าวว่าจะลงไปดูต้นโมกซักหน่อย มีคนเขาเอามาให้ จะลงตรงไหนดียังนึกไม่ออก”

“คุณย่าชอบต้นไม้หรือครับ” พี่อาร์มถามอย่างสนใจ

“ชอบมากจะ ไม่มีอะไรทำก็ปลูกต้นไม้ล่ะ ปลูกจนยายมุกบอกว่าหาที่เดินไม่ได้แล้ว แต่หลังๆ กรุงเทพฯ นี่แย่นะ อากาศร้อน ดินก็แห้ง แหบจะเป็นทะเลทราย รดน้ำเท่าไรต้นไม้มันก็สู้ไม่ไหว ปลูกได้แต่เพื่อองฟ้า อย่างโมกนี่จะไหวหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ไหวครับ บ้านผมก็มีต้นโมก ปลูกมาหลายปีแล้ว ใจไม่เสาะ ยังทนอยู่เลย”

พี่อาร์มจับเส้นคุณย่าหรือเปล่าก็ไม่รู้ คงไม่ เพราะพี่อาร์มเพิ่งเจอคุณย่าเป็นครั้งแรก มุกรู้ว่าคุณย่าปลื้มนักหนาถ้าเจอคนชอบต้นไม้ เพราะลูกและหลานเกือบทุกคนยกเว้นมุก ไม่มีใครชอบเรื่องนี้ ทุกคนโยนหน้าที่ไปให้คนสวนดูแลแทนหมด เหลือคุณย่ามุกบ่นเป็นนัยกอนุรักษสิ่งแวดล้อมอยู่คนเดียว คนอื่นๆ ในบ้านเขาเอออๆ ออๆ ตามใจคุณย่าไปยั้งนั้นเอง

“แหม! ดี ไม่ค่อยเจอบ้านไหนที่ยังปลูกต้นไม้เท่าๆ ส่วนใหญ่เขาเทคอนกรีตหมดลานบ้านเลย จะได้ดูแลง่าย หรือไม่ก็ทำสวนหย่อม...เฮ้อ! แพงก็แพง หอมก็ไม่หอม กินเข้าไปก็ไม่ได้ ร่มเงาก็ไม่มี เห็นแล้วรำคาญ”

นึกแล้วว่าตอนท้ายต้องเลี้ยวมาเห็นขอบคุณพ่อคุณแม่ คุณพ่อนั้นไม่เท่าไร เพราะไม่มีเวลาเอาใจใส่บ้านอยู่แล้ว คุณแม่ตะหากชอบสวนหย่อม ชอบป่าลุ่มแพงๆ สารพัดชนิด ชอบไม้กระถาง ต้องจ้างคนมาออกแบบและดูแลให้ คุณย่าขวางนักหนา

มุกเดินหาน้ำผลไม้มาให้พี่อาร์ม ได้น้ำใบเตยในตู้เย็น และเงาะที่ป่านิลคว้านเม็ดออกแล้ว พอให้เด็กยกออกมา ก็พบว่าพี่อาร์มไม่ได้อยู่ใน

ห้องรับแขกแล้ว แต่ว่า...โน่น...เดินตามคุณย่าไปดูต้นไม้ที่สนามแล้ว ท่าทาง
เพลิดเพลินกันทั้งคู่

“ป้านิลชา น้าโครงการปลูกป่ามาอีกแล้วหรือคะ”

มุกถาม เมื่อเห็นต้นไม้เล็ก ๆ ซ้ำแล้วเรียบร้อยวางเรียงแน่นอยู่ข้าง
โรงรถ หุ้มส่วนล่างด้วยถุงพลาสติกเจาะรู เตรียมพร้อมจะขนไปใส่รถ

“ไม่สมุนไพรรึคะ จะเอาไปที่อ่างทอง วันอาทิตย์นี้ละคะ คุณหนูไป
ด้วยนะคะ ปิดเทอมแล้ว”

ระยะหลัง ๆ คุณย่าชอบทำบุญด้วยต้นไม้มากกว่าจะสมทบทุนสร้าง
โบสถ์วิหารการเปรียญอย่างที่นิยมกัน เพราะบอกว่าสิ่งก่อสร้างใหญ่ ๆ โต ๆ
มีมากแล้ว สร้างใช้เงินทองมากมาย แต่แทบจะหาพระมาประจำในวัดไม่ได้
นานเข้าก็ทรุดโทรม ดูเลวร้ายกันไม่ไหว ลูบปลูกต้นไม้ดีกว่า ให้ประโยชน์
ทั้งอาศัยดอก ผล ราก ใบ เป็นสมุนไพรรึก็ได้ ให้ร่มเงาเย็นสบายดี สร้าง
สภาพแวดล้อมด้วย

มุกไม่รังเกียจที่จะตามคุณย่าไปต่างจังหวัด แต่แปลกใจเมื่อคุณย่า
เดินกลับขึ้นบ้าน แล้วบอกว่า

“นายแม่จะไปอ่างทองวันอาทิตย์ พี่อาร์มเขาวาง เขาก็เลยจะไปด้วย
ดีแล้ว ไปช่วยกันทำบุญ”

มุกมองหน้าพี่อาร์มอย่างงงจัด พี่อาร์มก็ยิ้ม บอกง่าย ๆ ว่า

“ขอไปด้วยคนนะ”

ทุกครั้งที่ออกต่างจังหวัด คุณย่าต้องให้มุกโทรไปขอรถตู้จากคุณพ่อพร้อม
ด้วยคนขับ เพราะลุงน้อมแก่เกินกว่าจะออกไปสมบุกสมบัน ขับรถขนาด
ไปกลับในวันเดียวก็ไกลหลายร้อยกิโลเมตร

แล้วก็เช่นทุกครั้ง เมื่อคุณแม่รู้ว่าคุณย่าจะทำอะไร เสียงถอนใจบอก
ความรำคาญก็แล่นมาตามสาย

“อีกแล้ว! ขายหน้าคนเขาจริงจัง มีใครกล้าบอกนายแม่ของเธอ
มัยหือ ว่าวัดต่างจังหวัดเค้าไม่ได้ขาดแคลนต้นไม้ วัดบ้านนอกไหน ๆ

ก็ต้นหมากรากไม้เต็มไปหมด แทบต้องพันกิ่ง เอาอะไรไม่เอา เอาต้นไม้ไปให้วัด พระท่านจะหัวเราะเอาเปล่าๆ”

มุกไม่อยากนิพนหาคุณแม่หรอกนะค่ะ พี่อาร์ม แต่ก็สารภาพว่าเสียงของคุณแม่ทำให้มุกใจผ่อได้เสมอ ดูเหมือนคุณแม่ไม่เคยเห็นอะไรดีในความคิดของคนอื่น โดยเฉพาะคุณย่าและคนรอบตัว มันจะต้องเป็นเรื่องน่าหัวเราะ น่าสมเพช น่าดูถูกดูแคลนไปหมด

“พวกที่นายแม่เอาไปเป็นไม้สนุนไพรค่ะ งามเจ้าอาวาสแล้วค่ะ บางที่ที่วัดมี มันก็เป็นไม้พื่นๆ ไม่มีประโยชน์อะไร คุณย่าคัดเลือกไว้หลายอย่าง...”

“เอาละยะ ไม่ต้องมาเป็นทนายประจำตัวนายแม่เธอ คอยแก้ต่างให้ตีนัก แล้วนี่จะไปกันกี่วัน จะได้จัดรถได้ถูก”

“ไปเข้าเย็นกลับค่ะ”

“งั้นก็ได้ บอกวันที่มา...แล้วก่อนวันไปอย่าลืมโทร.มาคอนเฟิร์มล่ะ เดี่ยวฉันลืม นายแม่จะมาว่าฉันได้ ไม่ได้เห็นใจเลยว่างานเรานั้นรื้อยแปดใครจะมาจำได้ทุกเรื่อง”

คุณแม่เป็นฝ่ายถูกต้องเสมอ แม้แต่เรื่องลืมนิด อีกฝ่ายก็ต้องผิดจนได้

“ค่ะ มุกจะโทร.มาอีกที”

“แล้วเมื่อไหร่จะกลับบ้านล่ะ ปิดเทอมแม่จะไปนิวยอร์กนะ มุกไปเป็นเพื่อนแม่ด้วย”

พี่แมนกับพี่เมย์เรียนอยู่ที่นั่น คุณแม่ไปเยี่ยมทุกปี แล้วแวะซื้อบั้งด้วย ทุกปีจะต้องมีลูกคนใดคนหนึ่งตามไปเป็นเพื่อน คุณแม่ไม่ชอบนอนคนเดียวในโรงแรม

มุกเบื่อเต็มทีเรื่องตามไปหัวธุงซื้อบั้งให้คุณแม่ ตั้งแต่สายจนค่ำ เมื่อจะตาย เหนื่อยก็เหนื่อย พอเหนื่อยคุณแม่ก็อารมณ์เสีย บางทีก็หาเรื่องบ่นว่ามุก จนมุกอยากจะนั่งเครื่องบินกลับเสียวันนั้น

“แล้วพี่มินล่ะค่ะ”

“ทำงาน ลางานไม่ได้ อย่าบ้ายเบี่ยงเลยมุก เหลืออยู่คนเดียวเท่านั้น

ที่ว่าง ถ้าหากคนอื่นได้ละก็ แม่ไม่เอาเราไปหรอก”

จบ คุณแม่เริ่มหยุดหวิดอีกแล้ว แต่มุกก็เคยชินแล้ว ไม่น้อยใจว่าทำไมคุณแม่ไม่รักมุกมากเท่าพี่ๆ

รู้มั้ยคะ พี่อาร์ม มันดีอยู่อย่างหนึ่งที่มุกไม่ใช่ลูกรัก ชีวิตมุกก็เลยไม่ค่อยจะถูกคุณแม่ขีดเส้นตายเอาไว้อย่างพี่ๆเขาเจอกัน คุณย่าเลี้ยงมุกอย่างประชาธิปไตยมากกว่า ถ้าจะพูดกันจริงๆ คือให้อิสระในการตัดสินใจ และรับผิดชอบชีวิตตัวเอง แต่มุกก็รู้ว่าคุณย่าห่วงใยมุกเสมอ ไม่ได้ปล่อยชนิตเอาอย่างก็ได้ ไม่ว่ากัน ไม่แยแ่สักัน ยั้งงั้นก็ไม่ได้ เราจรรู้สึกเคว้งคว้างเอามากๆ ว่าไม่มีไ้รต้องการ

มุกคิดยั้งี้ เพราะอยากบอกพี่อาร์มว่า ทุกอย่างในชีวิตมันมีสองด้าน เรามองมันให้เป็นสิ่ดาก็ได้ สีขาวก็ได้ ถ้ามองเป็นสีด่า โลกก็จะขมขื่นไปหมด ถ้ามองเป็นสีขาว มันก็สะอาดขึ้นมากนะคะ

พี่อาร์มคงไม่ได้จำเหตุการณ์ที่อ้างทองได้แม่นเท่ามุก เพราะมันก็เป็นแค่เหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น แต่ว่ามุกจำได้ว่าพี่อาร์มมาถึงบ้านก่อนเวลานัด แล้วช่วยหอบหิ้วของใช้ประจำตัวคุณย่าไปใส่ในรถตู้ แล้วก็ยังช่วยพุงคุณย่าขึ้นรถอีกด้วย

มุกจำได้ว่าวันนั้นพี่อาร์มหน้าตาผ่องใส สดชื่นในเสื้อยืดแบบสปอร์ต สีฟ้าและกางเกงยีน สีเสื้อของเรามาตรงกันราวกับนัด เพราะมุกเองก็สวมเสื้อยืดสีฟ้าและกางเกงยีน ส่วนคุณย่าสวมเสื้อกางเกงสีเทาอมฟ้าทั้งชุดในแนวสีที่ทานชอบ เห็นพี่อาร์มทำหน้ายิ้มๆ แต่ก็ไม่ได้ออกปากอะไร

คุณย่ากลับออกปากขึ้นๆ ว่า

“แหม! เหมือนกันยั้งกะเครื่องแบบ กลายเป็นสมาคมชมฟ้าไปแล้ว”

เราไปกันแค่สามคน ไม่ได้เอาป้านิลไปด้วย เพราะมีพี่อาร์มไปช่วยแรงอยู่แล้ว

มุกทิ้งเมื่อพบว่าพี่อาร์มคล่องเอากการเมื่อถึงวัด ทั้งที่ไม่รู้จักวัดนั้นมาก่อน พี่อาร์มก็รู้ว่าควรจะทำยั้งเมื่อไปถึง

พี่อาร์มตรงไปนิมนต์พระ เพราะคุณย่าชอบของมาทำสังฆทานด้วย นอกเหนือจากมาปลุกสมุนไพรรักษาหวัด

พี่อาร์มอาราธนาศีลได้คล่อง และกล่าวคำสังฆทานได้แม่นยำ เวลาพี่อาร์มก้มลงกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ก็ทำได้สวย มุกไม่นึกว่าผู้ชายหนุ่มๆอย่างพี่อาร์มจะรู้จักเรื่องเหล่านี้ ยิ่งมารู้ทีหลังว่าพี่อาร์มมาจากโรงเรียนคริสต์ ไม่ใช่โรงเรียนไทย ก็ยิ่งน่าทึ่งมากขึ้น

คุณย่าออกปาก เมื่อกลับออกจากวัด

“ทำทางเหมือนจะมาวัดบ่อย จันรีเปล่าจ๊ะ”

“ครับ คุณยายผมชอบไปวัด ผมก็ตามไปด้วย ตอนเด็กๆไปบ่อย พอเข้ามหาวิทยาลัยแล้วไม่ค่อยมีเวลา นานๆจะไปที”

“เห็นเข้าก็รู้ ยังงี้ทางบ้านต้องมีผู้ใหญ่ที่ธรรมะเข้มโมแน่วๆ ลูกหลานถึงรู้จักเข้าวัด ยังงี้บวชหรือยังล่ะ”

พี่อาร์มหน้าสลดลงนิดหน่อย

“เคยแต่บวชหน้าศพคุณยายครับ เจ็ดวัน ผมคิดว่าเรียนจบต้นปีหน้าแล้วจะบวชให้ครบพรรษาเลย”

“ดีจ๊ะ โมทนาด้วย ย่าเองซึ่งจนป็นนี้ แค่อือศีลห้าก็ตกๆหล่นๆ คือตัวย่าเองไม่ตบยุงฆ่าแมลงสาบ แต่ปล่อยให้แม่ผิวทองเขาฉีดยาดีดีที มันก็ดูไม่ค่อยจะเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์สักหรอกนะ”

แล้วคุณย่าก็หัวเราะอย่างปลงตก ส่วนพี่อาร์มก็หัวเราะแล้วบอกว่า

“ผมก็แยครับ เพราะต้องกำจัดปลวก ดักหนูเองในบ้าน หากคนอื่นมาทำไม่ได้ ศีลขาดกว่าคุณย่าอีกครับ”

มุกได้แต่เป็นฝ่ายฟัง ‘คนแก่วัด’ คำๆนี้ อยากหัวเราะแทบตาย จะไม่ให้ขันได้อย่างไร คุณย่าเป็นคนแก่ที่ทันสมัย ซอยผม ย้อมสีเทาเงิน แต่งตัวเก๋กลมกลืนไปหมดรวมทั้งกระเป๋ารองเท้า ส่วนพี่อาร์มก็มาดทะมัดทะแมง เป็นนักกีฬา ถ้าคุยกันด้วยเรื่องเที่ยว เรื่องทัวร์ หรือเรื่องไปชวนชิมกันที่ร้านอาหาร ทุกคนจะไม่แปลกใจเลย

แต่ใครจะเชื่อว่าสองคนคุยกันเรื่องวัด!

มุกไม่ได้พบฟิอาร์มอีกเลยจนเปิดเทอม พอกลับไปบ้านได้สองสามวัน คุณแม่ก็พาบุกบินไปเยี่ยมพี่แมนและพี่เมย์ที่นิวยอร์ก มุกไม่มีเวลาแม้แต่บอกฟิอาร์มด้วยซ้ำไป เพราะมุกไม่รู้เบอร์โทรศัพท์บ้านฟิอาร์ม อีกอย่างฟิอาร์มบอกว่าจะไปแคมป์กับชมรมกีฬา กว่าจะกลับก็เกือบเปิดเทอม เราก็เลยห่างกันไปอีก

พอเปิดเทอม มุกก็ได้โน้ตสั้นๆ จากฟิอาร์ม ฝากมาให้ผ่านทางหยุนเพื่อนรุ่นเดียวกับมุกที่เป็นนักบาส

‘ไปเชียร์พี่หน่อยนะ พี่จะลงแข่งวันศุกร์ที่ 13 เลขสยอง หากคนเชียร์ยาก’

ฟิอาร์มคงไม่รู้ว่ามุกไม่เคยชอบดูกีฬา แม้แต่ฟุตบอลที่คนทั้งโลกคลั่งไคล้ มุกก็ไม่เคยตื่นตื่นไปด้วย ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มุกสนใจไปเชียร์ ทำเอาเข้มนเพื่อนที่มุกชวนไปด้วยถึงกับมองหน้า

“นึกใจไปดูบาส...” แล้วเข้มนก็ทำหน้าพิลึก “อย่าบอกนะว่าเจ้าหยุนมาชวน เลยไป”

มุกไม่เคยนึกถึงข้อนี้เลย เจ้าหยุนเป็นคนที่เป็นเพื่อนปี 1 รู้นิสัยกันทั่วจนมีคำขวัญว่า ‘มีแฟนใหม่ทุกวันจันทร์ ก่อนแปดโมงเช้า’ หมายความว่า จีบผู้หญิงใหม่ทุกสัปดาห์ไม่ว่าจะ หรือพูดกันจริงๆ คือ จีบเอาเป็นเอาตายแต่แห้วตลอด ไม่มีใครเค้าเอา

“เปล่าน่า ไม่มีอะไรทำก็ไปดูกันหน่อยมัยละ”

“แกมันไม่มีอะไรทำตั้งแต่เมื่อไหร่ ทุกทีพอว่างก็ขึ้นห้องสมุด จะเอา A ช้วน”

มุกไม่ได้คิดหรอกว่าจะต้องเรียนให้ได้ A ชนิดซัวร์+ล้วน มุกเพียงแต่กลัวสอบออกมาไม่ได้ดี ก็เลยต้องขยันให้มาก มุกเป็นเด็กเรียน แต่รู้ว่าตัวเองไม่เก่งจริงมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ถ้าเป็นวิชาท่องจำมุกจะได้คะแนนดีเสมอ น่าเสียดายที่จนปานนี้ มุกก็ยังไม่รู้ว่าตัวเองชอบอะไร หรือว่าจบแล้วจะไปทำอะไร

เพื่อนๆ หลายคนเค้าไม่ค่อยชอบมุกหรือก ว่ามุกไม่ค่อยเอาเพื่อนฝูง ไม่สนกิจกรรม เอาแต่ท่องหนังสือ วันนั้นก็เป็นจังหวะดีที่จะแสดงว่ามุก เอาไหน เรื่องกิจกรรมกะเค้าเหมือนกัน

มุกให้เหตุผลนี้กับตัวเอง เมื่อไปเชียร์ฟิอาร์ท

วันนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของการไปเชียร์ฟิอาร์ท มุกไปเจียบ ๆ สองคนกับเข้ม ไม่แน่ใจว่าฟิอาร์ทจะเห็นมุกมานั่งอยู่บนสแตนดหรือเปล่า เพราะคนมาเชียร์ กันเกือบเต็ม

พอฟิอาร์ทโผล่ออกมา สาว ๆ ก็กรี๊ดกันจนมุกตกใจ

เหลียวมอง...ไม่ใช่หนีลิตนศึกษา เป็นเด็กมัธยม มุกเพิ่งรู้ว่าฟิอาร์ท มีแฟนประจำเยอะเหมือนกัน

“ทำไมเค้ากรี๊ดฟิอาร์ทกันยังงั้นล่ะ” มุกถามเข้มด้วยเสียงง ๆ

“บ้าเรอะ!” เข็มกลับเอ็ดเอา “รู้จักฟิอาร์ทได้ไง ถึงไม่ยกรู้ว่าเค้าเป็น ขวัญใจสาว ๆ หลายปีแล้วละ ตั้งแต่เหรียญทองเอเชียนเกมส์ครั้งก่อนโน้น ตอนนั้นเค้ายังอยู่มอปลายอยู่เลย เดี่ยวแกดูฝีมือยันดหว่างซี เจียบขาด”

ฟิอาร์ทเก่งจริง ๆ มุกยอมรับ ลูกแล้วลูกเล่า ฟิอาร์ทส่งลงห่วงอย่าง แม่นยำราวกับติดแม่เหล็ก ลีลาขณะเคลื่อนไหวดูปราดเปรียว ดูเหมือน ฟิอาร์ทจะไม่ต้องใช้ความพยายามในการเล่นแต่ละครั้ง ลูกบาสนั้นลอยติดมือ ฟิอาร์ทมาจากมือคนอื่น มันดังขึ้นลงได้เองไม่ขาดจังหวะจากพื้นได้มือ ฟิอาร์ท แล้วมันก็พุ่งสูงขึ้น ลอยไปลงห่วงอย่างแม่นยำ แสงง่ายตาย

มุกเพลินกับฟิอาร์ทมากกว่าดูเกมโดยรวมเสียอีก ได้ยินเสียงเชียร์ กึกก้องทุกครั้งที่ถูกลงห่วง ดูไปได้จนครึ่งหลัง มุกก็เผลอลุกขึ้นยืนเชียร์ เสียงหลงกะเค้าเหมือนกัน

มุกไม่คิดว่าฟิอาร์ทจะเห็นมุก แต่พอแข่งเสร็จฟิอาร์ทเมยหน้ามามอง หามุกจนเจอ แล้วยกมือเป็นสัญญาณว่าให้มุกไปรออยู่ที่ประตูหน้า

แต่มุกไม่ได้รอหรือกคะ ทำไมนะหรือ

ก็เพราะมุกเห็นสาว ๆ หลายคนรออยู่แล้ว คงรอพวกนักกีฬา มีพี่จี

ยืนเด่นอยู่ในกลุ่ม

“น้องมุก มาดูเหมือนกันละคะ” เธอทักอย่างยิ้มย่องพ่องใสเมื่อเหลียวมาเห็น “เพื่อนลงเล่นด้วยนี่ หยุน พี่ทำได้”

มุกได้แต่ยิ้มจืดๆ ไม่มีประโยชน์จะบอกว่ามุกมาเพราะพี่อาร์ม เข้มช่วยมุกโดยไม่รู้ตัว

“อะ เรามาเชียร์หยุนด้วยกัน”

“พี่ก็รออาร์มอยู่” พี่จียกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู “เดี๋ยวคงออกมา ว่าจะไปทานข้าวกัน ไปด้วยกันมั้ยคะน้องมุก น้องเข้ม”

รู้ว่าเธอชวนไปตามมารยาท เข้มส่ายหน้า หัวเราะแล้วบอกว่า

“ขอตัวอะ ไม่ได้เตรียมตัวไว้”

“อ้อ! ลืมไป คงจะไปกับหยุนอยู่ละซี”

จะให้มุกตอบได้ยังไงว่า เปล่าอะ มุกรอพี่อาร์มตะหาก แต่ถ้าพี่อาร์มจะนัดทานข้าวกับพี่จี มุกไปก็กลายเป็นบุคคลที่สามเปล่าๆ ดีไม่ดีเป็นก้างขวางคอ

พี่จีพูดเสร็จแล้วก็ไม่ได้รอคำตอบ เธอหันไปเจอเพื่อนเข้าคนหนึ่งก็โบกมือทักแล้วเลยขอตัวเดินไปหาเขา

เราเดินกลับไปด้วยกันสองคน มุกไม่คิดจะรอพี่อาร์ม เพราะไม่อยากจะถามพี่อาร์มต่อหน้าพี่จีว่า

“มีธุระอะไรหรือเปล่าคะถึงให้มุกรอที่นี่”

มุกรู้สึกเหมือนถูกหลอกยังไงไม่รู้ เมื่อนึกว่าพี่อาร์มอาจจะชอบชวนสาวๆ คนไหนคนนั้นมาเชียร์ตัวเอง แล้วถ้ารถไฟมาชนกันอย่างพี่จีกับมุก พี่อาร์มจะหาทางออกยังไงก็เรื่องของพี่อาร์ม มุกไม่ขออยู่ฟังคำแก้ตัวละคะ

พอกลับมาถึงบ้าน ป่านิลก็บอกตั้งแต่ก้าวแรก

“เพื่อนคุณหนูที่ชื่ออาร์มโทร.มาอะ ถามว่าวันนี้คุณหนูมีนัดกับเพื่อนหรือเปล่า ป่านิลก็บอกว่าเปล่า ไปดูกีฬาแล้วก็กลับ เดี่ยวเธอคงโทร.มาอีกมั้งคะ”

ขาดคำ เสียงกริ่งของโทรศัพท์ก็กรีดแหลมขึ้นกวนประสาท แต่เสียงที่บาดหูมากยิ่งขึ้นก็คือเสียงของฟิอาร์ม แล่นมาเป็นประโยคแรก

“มุก ทำไมไม่รอพี่ พี่นึกว่ามุกเข้าใจแล้วว่าพี่นัดเจอกันที่ประตูหน้า”

เป็นครั้งที่สองแล้วนะที่ฟิอาร์มทำเสียงดู ฟังเหมือนผู้ใหญ่ดูเด็ก แต่ก็ทำให้มุกฉุนเฉียวขึ้นมาทันที

มันเรื่องอะไรมาทำราวกับมุกเป็นคนผิด!

“ก็ฟิอาร์มมีนัดกับพี่จีแล้วไม่ใช่หรอคะ” มุกย้อนถามเสียงเย็นเฉียบ

ฟิอาร์มเงยบเหมือนนึกไม่ถึง ก่อนถามเสียงขุ่นๆ

“จีมาเกี่ยวอะไรด้วย”

หน้อยแน่ะ! ไม่เกี่ยวได้ยังไง อย่างนี้กะว่ามุกไม่กล้าตอบให้ฟิอาร์มหน้าแตก

“พี่จีบอกมุกเองว่าจะไปทานข้าวกับฟิอาร์ม”

มุกเกิดซังน้ำหน้าผู้ชายที่สับหลักผู้หญิงไม่พ่นขึ้นมาจับใจ ก็เลยซัดไปแรงๆ ไม่อ้อมค้อมกันละ

“พี่จีก็ชวนมุกเหมือนกันคะ แต่มุกไม่ไป คิดว่าฟิอาร์มคงอยากทานกันสองคนมากกว่า ไม่ได้กะเอาไว้ล่วงหน้าว่าจะมีสามคน ไม่ใช่หรอคะ”

ฟิอาร์มไม่ได้อึ้ง เพราะจนมุกอย่างที่มุกคิด ตรงกันข้ามฟิอาร์มตอบสวนมาทันที

“ไม่ใช่ พี่ไม่ได้กะล่อนถึงขนาดนั้น พี่จะชวนมุกไปกินกันสองคน... ไม่ใช่จี พี่ไม่รู้มาก่อนว่าจีจะมารอ”

มุกตะหากละอึ้งไปอย่างคิดไม่ทัน จะตอบสวนออกไปว่า ไม่เชื่อ! น้ำเสียงฟิอาร์มบอกให้รู้ว่ากำลังเอาจริง ขึ้นมุกพูดแรงขนาดนั้นเราคงจะแตกหักกันแน่ๆ

เสียงมุกก็เลยอ่อนลง แต่ก็ไม่วายอยากงอน

“แล้วตอนนี้ พี่จีกับฟิอาร์มอยู่ไหนกันล่ะคะ”

“พี่อยู่ที่ตู้โทรศัพท์สาธารณะหน้าซอยบ้านมุก ส่วนจีอยู่ไหนก็ไม่รู้ พี่บอกจีว่าพี่ไม่ว่าง แล้วก็เลยต่างคนต่างไป แล้วหยุนล่ะ มากับมุกด้วย

หรือเปล่า”

ถ้าหากว่ามุกนั่งอยู่บนเก้าอี้ ก็คงหงายหลังพลัดตกลงมาแน่ ๆ เพราะนึกไม่ถึงกับประโยคท้าย

“หยุนเกี่ยวอะไรด้วยคะ”

ไม่ทันนึกว่ามุกใช้คำเดียวกับพีอาร์มเมื่อครู เมื่อได้ยินพีอาร์มหัวเราะออกมาเป็นครั้งแรก มุกก็รู้ว่าบรรยากาศดีขึ้นทันที

“จิบอกพี่ว่ามุกมาเชียร์หยุน จริงหรือ นัดจะไปไหนกันหรือเปล่า”

เป็นความผิดของมุกเอง ที่ทำให้พีจีเข้าใจผิด เพราะไม่กล้าบอกว่ามุกรอพีอาร์ม เจ้าหยุนไม่รู้เรื่องด้วยซักนิด ปานนี้มันคงล้าลักแยะแล้ว

“เปล่าคะ พีจีนึกว่ามุกมาเชียร์หยุน แล้วคงรอกลับพร้อมกัน มุกไม่ได้บอกว่าคนนัดมุกคือพีอาร์ม ไม่ใช่หยุน เพราะ...”

มุกเว้นคำไว้ แต่พีอาร์มก็สวนกลับมาอีกครั้ง

“นึกว่าพีนัดทั้งจีทั้งมุก มิน่า ที่นี้เดาอะไรละก็อย่าเพิ่งสรุปเองได้ไหม รอถามกันมั่ง ไม่งั้นก็ไม่ยุ่งยังงี้หรอก”

มุกโดนดูฟรีเป็นครั้งที่สอง...เอ๊ะ หรือว่าที่สาม นับไม่ถูกแล้ว แต่เอาเถอะมุกเป็นคนมีเหตุผลเหมือนกัน ผิดก็ผิด ไม่จำเป็นต้องถือทิฐิว่าต่อให้ผิดก็ต้องเอาชนะให้ได้

ข้อสำคัญ พีอาร์มลืมนรีเปล่าคะ ประโยคที่พีอาร์มดูมุกนี่นะ พอมันย้อนกลับมาถึงตัวของพีอาร์มมั่ง พีอาร์มเคยยอมฟังมุกหรือเปล่า

“มุกขอโทษค่ะ แล้วพีอาร์มจะทานข้าวกับใครละคะเย็นนี้”

เสียงพีอาร์มอ่อนลงทันที เมื่อมุกยอมรับผิดชอบตัวเอง ๆ ไม่ชวนทะเลาะด้วย กลายเป็นเสียงอ่อย ๆ

“คงต้องกินคนเดียวมั้ง เพื่อน ๆ มันไปไหนกันหมดแล้วไม่รู้”

พีอาร์มไม่ได้อ้อนตรง ๆ หรือ แตกก็มีวิธีให้มุกรู้ว่าควรจะจ้อพีอาร์มยังไง มุกไม่มีทางอื่นนอกจากบอกว่า

“แวะเข้ามาหาทุกซีกะ ทานข้าวกันที่นี่ พีอาร์มอยู่หน้าซอยเองไม่ใช่หรือ”

“เกรงใจคุณย่า” พี่อาร์มยังมีชั้นเชิงเล่นตัว

“คุณย่าไปงานสวดศพอะ กว่าจะกลับก็สองทุ่มกว่า เกือบสามทุ่ม มุกทานข้าวคนเดียว ไม่มีเพื่อน พี่อาร์มอย่าว่ากันนะคะ ถ้ากับข้าวไม่อร่อย เเท่าพวกเซลล์ชวนชิม”

คำตอบของพี่อาร์มมีแววยิ้มในน้ำเสียว

“เหรียญหมดกระเป๋าล้วนๆ ต้องหยุดพูดแล้ว อีก 5 นาทีเจอกัน”

วันนั้นพี่อาร์มสดชื่นมาก อารมณ์ดี คงเป็นเพราะหายโมโหแล้ว และยังได้กินกับข้าวถูกปากด้วย ท่าทางพี่อาร์มชอบฝีมือของป้าผิวทองเอาจริง ๆ หรือว่าหิวมาจากแข่งกีฬาก็ไม่รู้ละ

คุยกันเรื่องแข่งบาส พี่อาร์มเล่าว่าตามธรรมเนียมพอเลิกแข่งทีมก็ต้องไปเลี้ยงข้าวกัน แต่วันนี้พี่อาร์มขอตัวว่ามีนัด เลยหวั่นเสียที่ออกมาแล้วพบว่า มุกไม่รอพบ ซ้ายยังอาจจะไปกับหุยนอีกด้วย แถมตอนนั้นก็ไม่ว่าตัวหุยนจะได้จับตัวซักให้รู้เรื่อง ก็เลยต้องโทร.มาถามทางบ้าน

พอรู้จากบ้านว่ามุกดูแข่งกีฬาเสร็จแล้วก็จะกลับมากินข้าวที่บ้านตามปกติ ไม่ได้ไปต่อกับเพื่อนที่ไหน พี่อาร์มก็เลยขับลุงบี๋มารออยู่ที่ปากซอยถนนใหญ่ เห็นมุกนั่งรถลุงน้องขับเข้ามาในซอย พี่อาร์มก็เลยลงไปโทร.ที่ตู้สาธารณะ จะได้พูดกันรู้เรื่องก่อนเจอกัน

“ทำไมจะต้องไปรอที่ปากซอย ยิ่งงี้พี่อาร์มมารอมุกที่บ้านก็ได้” มุกต่อว่า

พี่อาร์มยิ้มให้มุก...ก็ยิ้มอย่างที่พี่อาร์มเคยยิ้มตอนเรานั่งกินเนื้อวัวกันอยู่ที่สยามสแควร์

ทำให้มุกรู้ว่า พี่อาร์มจะไม่เดินเข้ามาในบ้าน จนกว่าจะแน่ใจเสียก่อนว่ามุกเต็มใจต้อนรับ

พี่อาร์มเป็นคนรอบคอบและระมัดระวังเสมอกับปฏิกิริยาของคนใกล้ตัว

พี่อาร์มชมเต็มปากเต็มคำว่า เต้าเจี้ยวหลน ยำมะเขือยาว และ

แกงส้มผักของป่าผิวนทองอร่อยมาก อย่างหลังนี้พี่อาร์มไม่ได้กินมานานแล้ว เพราะไม่ค่อยมีใครทำ

“นี่ถึงแกงส้มเปลือกแตงโมตอนคุณยายยังอยู่ เวลาซื้อแตงโมมา จะปอกเปลือกเขียวๆ ออก เหลือแต่เนื้อในแดงๆ ส่วนที่ติดกับเปลือก แล้วเอามาแกงส้ม อร่อยเขียวละ”

มุกตักข้าวเต็มให้พี่อาร์ม เวลาพี่อาร์มอารมณ์ดีก็มักเอ่ยถึงคุณยาย ทำให้มุกรู้ว่าพี่อาร์มคงผูกพันกับคนแก่ เพราะยังเฝ้าคิดถึงบ้านมุก เจอคุณย่า พี่อาร์มจึงทำความคุ้นเคยกับคุณย่าได้ทันที ไม่มีท่าทางเกร็งๆ ขึ้นๆ อย่างเพื่อนผู้ชายคนอื่นๆ ของมุก

พี่อาร์มนั่งอยู่เป็นเพื่อนมุกจนกระทั่งคุณย่ากลับ ถึงได้ลากลับไป

มุกคิดว่าวันนั้นแหละค่ะ พี่อาร์ม เป็นวันแรกที่มุกรู้ตัวว่าพี่อาร์มจีบมุก

หลังจากวันนั้น ก็มีความเข้าใจอะไรกันบางอย่างอย่างที่เราไม่เคยต้องพูดกันออกมาตรงๆ

พี่อาร์มแข่งกีฬาที่ไร มุกก็ไปเชียร์ถ้าหาเวลาได้ แล้วหลังจากนั้น บางทีเราก็กินข้าวกัน มีเซ็มหรือไม่มีก็เพื่อนคนอื่นๆ ไปด้วย บางทีก็กลับมา กินข้าวที่บ้านมุก

ถ้าหากว่ามุกเข้าห้องสมุด วันไหนพี่อาร์มมีเวลา ก็มานั่งอ่านหนังสืออยู่ด้วย พี่อาร์มบอกว่าดีอยู่อย่างที่มุกเป็นเด็กเรียนมากกว่าเด็กเที่ยว ทำให้พี่อาร์มพลอยมีเวลาดูตำรามากกว่าเก่า ไม่ค่อยได้เผลอไปไหน

“แล้วเมื่อก่อนพี่อาร์มคบเด็กเที่ยวหรือคะ” มุกได้ทำที่จะย้อนถาม ยิ้มๆ

พี่อาร์มมองหน้า แล้วย่นกลับมา

“หาไม่ย่นแกงจืด ที่แรก เอาแต่ยิ้ม ไม่เห็นพูด”

นั่นคือความประทับใจของพี่อาร์มนั่นหรือคะ คงเห็นว่ามุกเป็นเด็กนึ้มๆ ไม่ค่อยจะมีปากมีเสียง จีบง่ายนี่ซี

อย่าหวังเลย!

“คนเราก็ดูผิดกันได้” มุกตอบสั้นๆ ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

ใช่ค่ะ ตอนนั้นมุกคบฟิอาร์มก็จริง แต่ว่าคบเพื่อศึกษากันไปก่อน ไม่ได้ตกลงเป็นแฟน จนป่านนี้เพื่อนสนิทก็ยังไม่มีการคิดว่าฟิอาร์มเป็นแฟนของมุก เพราะมุกไม่เคยไปไหนสองต่อสองด้วย ถ้าไปกินข้าวก็ไปกันหลายคน ถ้าฟิอาร์มมาที่บ้านก็ไม่มีเพื่อนคนไหนรู้

แต่...เมื่อเวลาผ่านไปใกล้จะถึงปลายเทอม หลายคนชักเริ่มสงสัยว่าฟิอาร์มจีบมุก เพราะฟิอาร์มแะมาที่คณะบ่อยๆ ไม่ได้มาหาพีจี แต่เข้ามาหา มุกคนเดียว

การมีหนุ่มต่างคณะเข้ามาป่วนเป๊ยน ทำให้หนุ่มในคณะบางคนก็ชักจะหมั่นไส้

เจ้าหยุนเป็นคนแรกที่เปรยเข้าหู

“นักกีฬาดีนี่นะ สาวๆ ชอบกันนัก คำเรียกกีฬาเป็นต่อรูปหล่อเป็นรอง”

“คงไม่ทุกคนมั้ง” มุกขัดคอ “อย่างน้อย นายก็ยกเว้น”
“แต่คนอื่นไม่ยกเว้นนั่นซี” เจ้าหยุนตลบกลับ อย่างที่นึกว่าตัวเองฉลาดกว่า

“ยกเว้นไม่ยกเว้น ต้องแล้วแต่คน”

“ยวนนั่นนะ” เจ้าหยุนหมดท่า เลยกว่าเอาดี๊ๆ “ถ้าชกมวยข้ามรุ่น ระวังจะโดนน็อก”

“หมายความว่ายังไง” มุกนึกไม่ออกจริงๆ ว่ามันเอาอะไรมาพูด

“เค้าก็ยังคบกันนะ พีจีกับฟิอาร์ม...ถามพีจี ย่ารหัสของเธอดูได้”

พีจีอยู่ปี 4 เป็นเพื่อนของพีจี และเป็นย่ารหัสของมุก

ย่ารหัสก็คือพีปี 4 ที่มีหมายเลขประจำตัวตรงกับน้องๆ ในแต่ละปี ปี 3 คือปาร์หัส ปี 2 เรียกว่าพีรหัส มุกสนิทกับพีรหัสทุกปี คิดว่าพอจะถามกันได้ ตั้งแต่โรงเรียนไปจนกิจกรรม

แต่พอได้ยินยังงี้ มุกก็โมโหจัดขึ้นมาทันที

มุกเกลียดนัก เรื่องใครจะมาจับพวกเราไปเล่นบทชิงรักหักสวาทกัน

พวกเราเข้ามาเรียนหนังสือในรั้วมหาวิทยาลัยเพื่อหาความรู้ให้ชีวิตต่อไป ก็ไปทำงานที่เป็นประโยชน์ให้สังคม ไม่ใช่เข้ามาเพื่อทะเลาะหึงหวงแย่งชิง มันเขยและทุเรศเกินไป ที่นี้กว่าผู้หญิงสองคนจะต้องแย่งความสนใจจากผู้ชายคนเดียว ในเมื่อผู้ชายก็เดินกันอยู่นับพัน

“ไม่ถาม เรื่องอะไรจะไปสอดรู้สอดเห็น แล้วคนเป็นเพื่อนกัน คบกับใครๆ ก็คบได้ ไม่มีการผูกขาด”

นานๆ มุกจะโมโห แล้วโมโหขึ้นมาที่ใครคนมักจะถูกแล้ว คุณย่าเคยออกปากตอเล็กน้อย เวลามุกโกรธ นัยน์ตาจะขยายใหญ่แทบว่าจะเต็มหน้า จ้องเป็งเอาจริง ๆ จัง ๆ ขนาดผู้ใหญ่ยังหลบ

ก็คนผิวคล้ำ นัยน์ตาคมอย่างมุก มักจะดูเข้มดู ไม่สวยเข้าแพชั่นสมัยนี้ที่เขานิยมสาวขาวอมวสยเซ็กซี่ ผู้หญิงยังงั้นเวลาโกรธยังไ้ก็ดูน่ารัก ไม่ดูอย่างมุก

พอมุกจ้องหน้า เจ้าหนูนักระย่อ หลบตา พึมพำว่า

“พูดเล่นน่า แค่นี้ก็ต้องว้ากด้วย”

ยังไ้ก็ตาม คำพูดของเจ้าหนูนักระย่อทำให้มุกต้องเก็บมาคิดอย่างไม่สบายใจนัก มุกเพิ่งจำได้ว่าตอนรู้จักพี่อาร์มใหม่ๆ มุกก็นึกว่าพี่จีเป็นแฟนพี่อาร์มเหมือนกัน แต่พอคุ้นเคยมากเข้า มุกชักรู้สึกว่พี่อาร์มกับพี่จิน่าจะเป็นเพื่อนกันเฉยๆ เพราะพี่จีไ้ไปไหนมาไหนกับพี่อาร์มเป็นประจำ แต่ไ้กับหนุ่มอื่นๆ อีกตั้งสองสามคน ส่วนพี่อาร์มนั้น เหมอนี้มุกไม่เคยเห็นพี่อาร์มมาหาพี่จีสักครั้งเดียว

แต่ในเมื่อคนอื่น...อย่างเจ้าหนูนมาพูดเหมือนพี่จีเป็นแฟนพี่อาร์ม หมายความว่าอาจจะมีความสัมพันธ์ของคนทั้งสองที่มุกไ้รู้ก็ได้

เข้มาสาไปล้วงความลับจากพี่ผ้้งเอามาให้มุก

มีเพื่อนที่ไ้ใจไ้ก็สบายไปแปดอย่าง และสบายกว่านี้เมื่อพี่จีมีเพื่อนที่เก็บความลับไ้ไ้ได้อย่างพี่ผ้้ง

จริงๆ แล้ว มุกว่พี่ผ้้งก็คงอยากบอกมุกเหมือนกันละ แต่บอกตรงๆ

ก็กระดาก เลียบอกเข็มดีกว่า พุดง่ายกว่า

เข็มเก็บรายละเอียดถึยิบเลียมมาให้มุก เป็นครั้งแรกที่มุกรู้เรื่องส่วนตัวของพี่อาร์ม ตั้งแต่รู้จักกันมา พี่อาร์มทำท่าไม่อยากจะพูดถึงทางบ้าน จนมุกเกรงใจที่จะถาม

“ตอนพี่อาร์มเข้ามาปี 1 เคাঁดงระเบิด ได้เป็นคนเชิญคบเพลิงในงานกีฬามหาวิทยาลัย พี่จีเป็นเชียร์ลีดเดอร์ ทำกิจกรรมอยู่กลุ่มเดียวกัน ตอนแรกพี่จีเป็นฝ่ายตื้อพี่อาร์มหน้าดูซึม จะเอาเป็นแฟนให้ได้ แต่คบกันไปคบกันมาอย่างไงก็ไม่รู้ พี่จีเค้าวว่าพี่อาร์มนอกจากเป็นนักกีฬาแล้วไม่มีอะไรเลย ไม่รวย ขับรถก็รุ่นคุณปู่ บ้านก็บ้านไม้เก่าเก่ายังกะปูโลม พี่จีถือว่าเค้าน่าจะได้แฟนดีกว่านั้น เค้ายเลยแค่คบไว้เผื่อเลือก”

“คบเผื่อเลือกกันหรือ ฟังไม่ค่อยดีเลยนะ”

มุกรู้สึกแปลกๆ ในใจนิดหน่อย มันเป็นคำที่น่าเกลียดยังไงไม่รู้ เข็มมองหน้ามุกด้วยสายตาประหลาดๆ

“ยังไม่จบนะ มุก”

“มีอะไรอีกล่ะ”

“ไม่ได้สะตูดอะไรมั้งเธอ ที่พี่จีบอกว่าเป็นนักกีฬาแล้ว พี่อาร์มไม่มีอะไรเลยนะ”

“แล้วจะให้พี่อาร์มมีอะไร สถิติปัญญาก็ต้องมีไม่น้อยกว่าพี่จี ไม่งั้นคงเรียนมาถึงปี 4 ไม่ได้”

เข็มส่ายหน้า

“แกนี่มันรวนเก้งนวดูเลยนะมุก ชันชักเชื้อซะแล้วว่าเจ้าหนูมัน ‘หยอง’ แกจริงๆ”

“ดี อยากให้มันกลัว ได้เลิกปากเสีย”

“พูดเรื่องพี่จีตอนะ พี่ผั่งเคাঁดคงไม่ค่อยชอบพี่จีหรอก เค้าวว่าพี่จีหัวสูง ได้แฟนขนาดพี่อาร์มก็ดีแล้ว ตัวพี่จีเองก็ไม่เห็นจะมีอะไรดี พี่ผั่ง همینหน้าพี่จี แข่งให้พี่จีขึ้นคานไปซะเร็วๆ”

เรื่องของพี่จีกับพี่อาร์มก็ยังไม่ลงนะสิ แล้วมุกล่ะ เป็นอีกคนหนึ่ง

ในวังวนของการ ‘เพื่อเลือก’ หรือเปล่า

เขมยังคงพละมต่อ แสดงว่าติดลบมน

“พี่ผึ้งเค้าเชียร์พี่อาร์มนะ เค้านอกว่านิสัยก็ดี ไม่เกะลอน เอาจริงเอาจัง แต่ว่า...”

มุกกลั่นหายใจ

“คือ...เค้าไม่ชอบแสดงออก”

มุกตัวเย็นวาว

“หมายความว่าพี่อาร์มเป็นพวก ‘ไม่แสดงออก’ นั้นหรอ ชันไม่เชื่อ!”

“โ๊ะ! ไ้อ้บ้า ไม่ซ่าย” เขมร้องเสียงหลง “พูดแค่นี้คิดไปซะโน่น เปล่า พี่ผึ้งหมายความว่าพี่อาร์มเขาเป็นคนที่เก็บ ๆ ลึก ๆ ไม่ค่อยจะโผล่ต่าง ผู้ชายแบบนี้อาจจะมึปัญหาอยู่ข้างใต้ก็ได้ ดูยาก”

แล้วเขมก็สรุปว่า

“อย่าไปยุ่งกับเขาเลยมุก ปล่อยสองคนนี่เค้าเพื่อเลือกกันไปตามเรื่องเค้าเหอะ”

คำว่า ‘เพื่อเลือก’ นั้นเองทำให้มุกต้องชะงัก มันเป็นคำที่มุกไม่ชอบเลย เมื่อนึกว่าพี่จีจิงคาราคาซังอยู่กับพี่อาร์ม แล้วถ้าฝ่ายหนึ่งยังคบอีกฝ่ายเพื่อเลือก แล้วพี่อาร์มจะมาคบมุกเพื่อเลือกเข้าอีกคนหนึ่งหรือเปล่า

พี่อาร์มจะว่ามุกถือตัว มุกก็ยอมละ แต่มุกไม่ได้อยากให้ใครมาจีบเล่น ๆ นอกจากคนที่เขาตั้งใจจริงกับมุก ถ้าไม่มีก็ไม่มี ดีกว่ามีแล้วต้องยุ่งยากใจ

มุกพอจะเข้าใจว่าทำไมพี่จีจิงต้องคิดมากเรื่องความจนความรวย ลุงเผ่าคุณพ่อของเธอเป็นหัวหน้ารปภ.ของบริษัท ถึงอยู่มานาน เป็นคนเก่าแก่จนใคร ๆ ก็รู้สึกเหมือนส่วนหนึ่งของบริษัท แต่เงินเดือนก็คงไม่มาก ลุงเผ่าส่งลูกเรียนมหาวิทยาลัยได้ก็นับว่าเก่ง แล้วพี่จีก็เป็นคนสวย คนเท่าเธอคงอยากจะมีชีวิตที่มั่นคงกว่าชีวิตอย่างที่เธอเกิดมา

มุกไม่ว่าพี่จีค่ะ พี่อาร์ม คุณย่าเคยสอนว่าอย่าเอาตัวเองไปตัดสิน

คนอื่น โดยเฉพาะเมื่อเราไม่ได้อยู่ในฐานะเดียวกับเขา บางทีถ้าเราอยู่ในฐานะเขา เราก็คงจะทำอย่างเดียวกันก็ได้แหละ

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามุกเข้าข้างพี่อาร์มนะคะ สำหรับมุก เรื่องเงินทองเป็นเรื่องที่มุกไม่ค่อยจะห่วงเท่าไร ไม่ใช่เพราะคุณพ่อคุณแม่รวยจนมุกไม่กลัวจน แต่ความที่เราเกิดมามีเงิน มุกก็เลยเห็นอะไรหลายอย่าง เชียวละที่เงินซื้อไม่ได้

มุกย้ายที่ดูหนังสือจากหอสมุดมาเป็นที่นี่คะ อยู่ท่ามกลางเพื่อนหลาย ๆ คน เพื่อพี่อาร์มมาหาจะได้ไม่มีโอกาสนั่งอยู่สองคนกับมุก

มุกไม่ไปเชียร์พี่อาร์มอีก อ้างว่าใกล้สอบ ถ้าจะไปก็คือไม่มีทางเลือกจริงๆ เช่นเพื่อนเขาไปกันทั้งกลุ่ม ไม่ไปคนจะจับได้ว่ามุกมีอะไรในใจถึงไม่ไป

มุกปิดกริ่งไม่รับโทรศัพท์ตอนสี่ทุ่มอีก เมื่อพี่อาร์มโทรมาก็เจอแต่เสียงกริ่งดังตอกกันแต่ไม่มีคนรับ หรือไม่มุกก็ยกหูออก เหมือนสายไม่วาง

ค่อยๆ ถอยห่างออกมาอย่างนี้ มุกคิดว่าพี่อาร์มคงจะท้อไปเอง แล้วก็จะคบกันได้ ไม่ต้องมองหน้ากันไม่ติดให้เสียอารมณ์

ที่ไหนได้ แค่ปิดเทอม พี่อาร์มก็ไม่ยอมให้เรื่องมันเป็นอย่างที่เราตั้งใจให้เป็นเลย จำได้ไหมคะ

วันนั้นมุกไปเอาเกรดที่คณะ พอลงบันไดมาตั้งใจจะเดินไปหาเพื่อนที่โรงอาหาร เพื่อชวนไปเที่ยวด้วยกันก่อนกลับบ้าน ก็เห็นพี่อาร์มยืนดักอยู่

เรียกว่ายืนดักจริงๆ เพราะพี่อาร์มจ้องมาที่บันได ชนิดมุกไม่มีทางเล็ดลอดผ่านไปได้เลย เว้นแต่จะแปลงร่างเป็นมนุษย์ล่องหน

พอเห็นมุก พี่อาร์มก็เดินเข้ามา บอกสั้นๆ ว่า

“พี่เรียนจบแล้วนะ”

มุกลืมนึกไป รู้มานานแล้วว่าพี่อาร์มเรียนจบเทอมสองก็จบปี 4 แล้ว และน่าขายหน้ามาก มุกควรจะยิ้มแล้วพูดแสดงความยินดี มุกก็กลับตื้อ

ไปหมดจนนึกไม่ออก นึกได้แต่คำเดียวซ้ำๆ ซากๆ ว่า

‘ถ้าฉัน มุกก็จะได้เจอพีอาร์มอีกแล้ว’

สีหน้ามุกคงจ๋อยลงไปมาก ลืมยิ้มอย่างที่ควรยิ้ม พีอาร์มก็เลยมองหน้าด้วยความสงสัย

“ไม่แสดงความยินดีกันหน่อยหรือ พอพีรู้ผล พี่ก็ตรงมาบอกมุกเป็นคนแรก... พี่ได้เกียรติคุณอันดับสองด้วยนะ ไม่นึกว่าจะถึง ผ่านเส้นพอดีเลย”

มุกยิ้มเศร้า ขำขันทำให้ดีใจมากกว่าตัวมุกเองได้เกียรติคุณอันดับหนึ่งซะอีก

“ดีใจจัง!” มุกเปลือยพูดออกมาอย่างใจคิด “ยังงี้พีอาร์มต้องนัดเพื่อนๆ เลี้ยงฉลองกันแล้วละคะ แสดงว่าเกรดพีอาร์มดีมากเลย ตอนปี 4”

“ได้ A วิชาภาษาไทยพื้นฐานตะหาก เกรดเลยดีขึ้นลิ่ว”

มุกหัวเราะ รู้ว่าพีอาร์มกำลังมีความสุขมาก เรื่องที่ค้างคาอยู่ในใจมุกก็เลือนหายไปเมื่อไรก็ไม่รู้

“ແหม อะอะไรจะขนาดนั้น”

พีอาร์มยิ้มจนเห็นเขี้ยวที่มุกปาก แม้ว่าพีอาร์มยิ้มบ่อย แต่ก็ไม่ได้เต็มไปด้วยความสุขเท่าวันนี้

แล้วพีอาร์มก็เรียกร้องเอาดี้อู๋ๆ

“ต้องฉลองให้พีนะ เมื่อก็พูดแล้วนี่”

“ແละละคะ มุกจะนัดเพื่อน...”

“ไม่ได้หมายถึงเพื่อน หมายถึงมุกฉลองให้พี่ต่างหาก”

มุกรู้ว่าพีอาร์มคงจะอยากชวนมุกไปคนเดียว แต่มุกก็ยังมัวะไรบางอย่างค้างคาอยู่ในใจ จึงหาทางออกว่า

“ฉลองก็ต้องหลายๆ คนซี้คะ สนุกออก”

เข้มลงบันไดมาพอดี ต่อจากนั้นคือเจ้าหนูน กะเร่อกะรำมาจากไหนก็ไม่รู้ เลยถูกมุกลากตัวไปฉลองให้พีอาร์มอีกคน สองคนนั้นก็ทำทางๆ ตั้งตัวไม่ติด แต่ก็ยอมโดยดี

ส่วนฟ็อาร์ม จะเข้าใจหรือไม่ก็ไม่รู้ละ ฟ็อาร์มก็ยอม ไม่ได้ว่าอะไร
จริงๆ ฟ็อาร์มก็คงค้านไม่ออกเหมือนกัน

ผลก็คืออีกครู่เดียว มุกกับเพื่อน ๆ ก็ได้นั่งลงจับเจ้าเก่าออกจาก
มหาวิทยาลัยไปกับฟ็อาร์ม

วิธีฉลองของฟ็อาร์มก็ไม่เหมือนคนอื่น แทนที่จะพาไปกินที่ร้านอาหาร
แห่งใดแห่งหนึ่งให้ง่าย ๆ ลงไป ฟ็อาร์มกลับตกลงว่าต่างคนต่างอยากกินอะไร
แล้วก็ขับรถไปซื้ออาหารอย่างที่ต้องการกลับมาใส่รถ เพื่อขับไปกินที่บ้าน

บ้านของฟ็อาร์ม ไม่ใช่มุก

บ้านของฟ็อาร์มอยู่สุดซอยแคบ ๆ ที่รถสวนกันไม่ได้ ลาดคอนกรีตเรียบร้อย
สองฟากเป็นบ้านรุ่นเก่ามีบริเวณเป็นสัดส่วน ที่แตกต่างจากซอยอื่นๆ แถวนั้น
คือ ไม่มีตึกแถวหรือบ้านเล็กบ้านน้อยแออัดเข้ามาปะปน

ฟ็อาร์มอธิบายให้ฟังว่า

“ซอยแคบแล้วก็ตันแบบนี้ไม่มีตึกแถว เพราะวางสินค้าไม่สะดวก
แล้วไม่ค่อยมีขโมย เพราะหาทางหนียาก เป็นที่อยู่อาศัยไม่ใช่แหล่งค้าขาย
เพื่อนบ้านก็รู้จักกันหมด ถ้าคนแปลกหน้าเข้ามาจะรู้”

ฟ็อาร์มพูดราวกับจะชักชวนให้มาซื้อที่ดินในซอย มุกนึกขึ้น แต่ก็
ไม่อยากจะขัดคอ ฟังๆ ก็รู้สึกว่ฟ็อาร์มคงรักที่อยู่แถวนั้นมาก

บ้านของฟ็อาร์มอยู่สุดซอย พูดอีกทีคือเป็นบ้านที่ปิดขวางซอยไว้จาก
แม่น้ำเจ้าพระยา มีประตูบ้านเป็นประตูไม้แบบเก่า มีซุ้มไม้โอบรัดทาง
ด้านบน พวงชมพูดอกรูปหัวใจสีหวานไสเลื้อยพาดพันห้อยระย้าลงมาเหนือ
ศีรษะ

ฟ็อาร์มลงไปไขกุญแจเปิดประตูบานเล็กที่ฝังอยู่ในประตูใหญ่ แล้ว
เปิดประตูใหญ่ออก

เริ่มอย่างนี้ดีกว่า ถึงความรู้สึกแรกที่มุกเห็นเรือนไม้สี่เบง!

มุกร้องออกมาอย่างลื้มตัว

“อู๊ย! บ้านของฟ็อาร์มเหมือนบ้านโน...โน...”

“บ้านในสลัมรีเปลา”

ฟ็ออาร์มยิ้มเมื่อถาม แต่น้ำเสียงไม่มีแวววาวระ จะด้วยอะไรก็ตาม มุกสงสัยว่าคงจะมีใครสักคนทำให้ฟ็ออาร์มรู้สึกเช่นนี้

“แหม! พุดได้ไงคะ บ้านฟ็ออาร์มน่ารักจัง มุกนึกคำเปรียบไม่ออก ตะหาก”

มุกพยายามนึก

“ไม่เหมือนในบัตรคริสต์มาส มันไม่ใช่กระท่อมแบบฝรั่งนี่คะ นึกออก แล้ว...เหมือนในละครย้อนยุคนะเอง”

มันเป็นบ้านชนิดที่เราเจอในรูปถ่ายเก่าๆ สมัยคุณย่ายังสาว คือเป็นบ้านไม้สองชั้นหลังกะตริด รูปทรงสูงชะลูดกว่าบ้านสมัยใหม่ ตัวไม้ผาบ้านตีเกยซ้อนกัน มองดูคล้ายๆ กับบ้านนั้นจีบปลีตามขวางเป็นเกล็ดใหญ่สลับเกล็ดเล็ก หลังคาสูงแบบปั้นหยามุงด้วยกระเบื้องสีเหลี่ยม ตัวบ้านหน้าต่างเป็นบานเกล็ดไม้ ชั้นล่างปิดสนิท ส่วนชั้นบนมีหน้าต่างกระจกสีชาอ่อนปิดอยู่อีกทีหนึ่ง

ตัวบ้านทาสีเนื้อ แบบบ้านรุ่นเก่าที่มักเล่นสีสนั่น ไม่ใช่บ้านสมัยใหม่ทาสีขาว เห็นกันดาษดื่นหมดทุกหมู่บ้าน

“มุกว่าเรือนไม้สีเบจของฟ็ออาร์มน่าถ่ายรูปไว้จัง”

ถ้าเรียกว่า ‘เรือนไม้สีเนื้อ’ ก็จะไปช้ำกับบ้านไม้ทาสีน้ำตาลอ่อน หรือเนื้อ หรือครีมแก่ๆ แบบนี้ที่มีอยู่หลายหลังในกรุงเทพฯ มุกจึงเรียกมันว่า ‘เรือนไม้สีเบจ’ ไม่ให้ช้ำกับใคร

เข้มชมว่า

“ต้นไม้อะดี เข้มชอบ”

บริเวณบ้าน คือเงาในกระจกของวันคืนเก่าๆ ที่คุณย่าชอบเล่าให้ฟัง สมัยคุณย่ายังเป็นเด็กอยู่ในบ้านฝั่งธนฯ คนสมัยนั้นเขาปลูกต้นไม้ชนิดกินได้ทั้งนั้น มะม่วงและชมพูเป็นไม้เห็นดาษดื่นที่สุด นอกจากนั้นยังมีขนุน มะเฟือง สากะ มีไม้สวนครัวอย่างมะกรูด มะนาว ไม่มีใครปล่อยให้เนื้อที่สนามเอาไว้เฉยๆ มีเพียงสวนหย่อมไม้ประดับอย่างสมัยคุณพ่อของมุก

มุกไม่แปลกใจที่ฟิอาร์มเข้ากับคุณย่าได้ดี ก็ตื่นไม่ในบ้านฟิอาร์มนะ
ไม่ในวรรณคดีกับตำรายาแผนโบราณที่คุณย่าพูดถึงทั้งนั้นเลย

โรงรถของฟิอาร์มอยู่มุมรั้วด้านหน้า มีสองชั้น ด้านบนเป็นห้องที่อาศัย
มองเห็นที่นอนพาดตากแดดอยู่บนขอบระเบียงแคบๆ แล้วต่อจากนั้นก็เป็น
ทางเดินปูด้วยซีเมนต์แผ่นคู่ ทอดจากด้านข้างของโรงรถ ผ่านสนามแคบๆ
ไปถึงบันไดหน้าบ้าน ไม่มีถนนให้ขับรถเข้าไปเทียบถึงหน้าบ้านอย่างบ้าน
ทั่วไป

พอลงจากรถ หมาสองตัววิ่งปราดมาจากไหนไม่รู้ พุ่งเข้ามาหามุก
ซึ่งเปิดประตูลงไปก่อนเพื่อน เหาเสียงลั่น

มุกใจหาย ร้องเสียงหลงเมื่อเห็นท่ากระเหียนกระหือรือของมัน ก็
ได้ยินเสียงฟิอาร์มทวาดว่า

“ซด! เลื่อม!”

มุกนึกว่าฟิอาร์มร้องเรียกคนในบ้านมาไล่หมา เปล้า! ไอ้สองตัวนั้น
หยุดพริตก่อนถึงน่องมุกนิดเดียว แล้วหันเหกระดิกหางเข้าไปหาเจ้าของอย่าง
รู้หน้าที่

“ไป เข้ากรงไปเดี๋ยวนี้” ฟิอาร์มเอ็ดมัน ซ้อมไปข้างโรงรถ

ไอ้สองตัวรู้เรื่อง วิ่งทางตกหุตกไปตามมี้อชี เกือบพร้อมกันลูงแก๊ๆ
ตัวพอมๆ นุ่งกางเกงหลวมๆ แค่ว่ากับเลื่อมฮ่อมก็รีบร้อนลงบันไดด้านข้าง
มาจากชั้นบนของโรงรถ

“ขอโทษนะคุณอาร์ม ลุงไม่รู้ว่ามีเพื่อนมาด้วย เลยเก็บเจ้าซดกับ
นางเลื่อมไม่ทัน”

“ไม่เป็นไรชะ ลุงช่วง ผมไล่มันเข้ากรงไปแล้ว”

มุกเริ่มฟังออก แล้วก็เริ่มหัวเราะแทบจะกลิ้ง เกิดมาไม่เคยได้ยินหมา
ซื่ออย่างงี้เลย

เคยแต่ได้ยินชื่อฝรั่งอย่างบ๊อบบี้ หรืออย่างเซยท์สุดกิซื่อไอ้ตูบไอ้ต่าง

“โอ๊ย! หมาที่ไหนซื่อซด ซื่อเลื่อม ทำไมหมาฟิอาร์มซื่ออย่างงี้ละคะ”

ฟิอาร์มหัวเราะอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องแปลก

“หมาไทยต้องชื่อไทยๆ ชี”

“ถ้าไปเจอคนชื่อเดียวกะหมาเข้า จะว่าย่างไร”

“ก็พยายามไม่เรียกหมา”

เช็มกับหยุนไม่ยอมลงมาจากรถจนแน่ใจว่าปลอดภัย พี่อาร์มอธิบายว่า

“บ้านนี้ถ้าไม่มีหมาดูๆ ฝ้าบ้านก็กลัวขโมยเหมือนกัน หลังบ้านติดแม่น้ำ ขโมยเข้าง่าย”

บ้านนี้มีลานเทอเรซแคบๆ ยกพื้นสูงจากพื้นดิน ทอดยาวหักเลี้ยวจากหน้าบ้านไปด้านข้าง ตั้งเก้าอี้ชิงช้าอยู่ใต้ร่มไม้ระแนง การเวกสีเหลืองอ่อนแผ่ตัวใต้ใบเขียว พาดพันอยู่เต็มซุ้ม

มุกแะมองอ่างบัวข้างบันไดทางขึ้น มองลงไปเห็นปลาหางนกยูงตัวนิดๆ แหวกว่ายริ้วๆ ท่ามกลางใบบัวและดอกบัวสีม่วงเล็กน่ารักเหมือนดอกไม้ปั้นด้วยขี้ผึ้ง

ยังงั้นหรือ ที่พี่จ๋าพี่อาร์มนอกจากเป็นนักกีฬาแล้วไม่มีอะไรเลย ไม่รวย ขั้บรรณิรุ่นคุณปู่ บ้านก็บ้านไม้เก่าๆ กระจกปูโซม

เพียงเห็นการดูแลต้นไม้ในบ้าน มุกก็รู้แล้วว่าพี่อาร์มมีหัวใจที่อ่อนโยนแค่ไหน คนใจร้อน หรือมองอะไรลวกๆ ไม่สนใจ ไม่มีวันปลูกต้นไม้ได้งามขนาดนี้ แล้วรักษาต้นไม้เก่าแก่วัยอย่างนี้ก็ได้ด้วย

ห้องภายในบ้านเป็นห้องแคบเล็ก แต่ออกแบบให้กว้างได้ เพราะเปิดเป็นห้องโล่งถึงกันตลอด ไม่มีประตูกัน แต่มีฝาเพี้ยมชนิดหักพับทบกันไปมาได้เหมือนลิ้นผ้า กั้นระหว่างห้องด้านหน้ากับห้องด้านใน พี่อาร์มแต่งเอาไว้ง่ายๆ ดูเป็นระเบียบ มีเครื่องเรือนน้อยชิ้นมาก โต๊ะเก้าอี้เป็นของเก่าที่อยู่ในสภาพดี แต่ดูออกว่าผลิตขึ้นตั้งแต่ก่อนมุกเกิด

มุกแปลกใจที่ไม่เห็นใครอยู่ในบ้าน เว้นแต่ลุงแก่ๆ คนที่เห็น ถือตะกร้อสอยมะม่วงมาวางไว้ให้แล้วก็ถอยหายไป

“วันนี้ไม่มีใครอยู่บ้านหรือคะ บ้านเงียบเจิบ” มุกถามขึ้น

“เพื่อนๆ ยังไม่กลับกัน พี่อยู่กับเพื่อนอีกสองคน เจ้าเมากับเจ้าเบี้ยว”
พวกเรามองหน้ากัน มุกเองก็เพิ่งรู้สึกว่บรรยายากศึในบ้านไม่เหมือน
บ้านที่อยู่กันเป็นครอบครัว

บ้านที่อยู่กันหลายคนมักมีร่องรอยของคนอยู่ในบ้านทุกคนให้เห็น
อย่างน้อยก็มีภาพถ่ายหมู่มั่ง ภาพเดี่ยวมั่งบนผนัง นอกจากนี้ก็มีของใช้
ประจำตัวของพ่อ มีของใช้กระจุกกระจิกของแม่ มีเครื่องกีฬาของลูกชาย
หรือแม้แต่ของเล่นของน้องเล็กๆ วางอยู่ที่ใดที่หนึ่ง แต่ว่าบ้านของฟิอาร์ม
ไม่มีข้าวของอะไรแบบนี้ มีแต่ข้าวของเครื่องใช้ของผู้ชาย แต่ก็มีน้อยมาก
และจัดเป็นระเบียบไม่มีอะไรเกื่อนกลาด

“อยู่กับเพื่อน” เข็มทวนคำ “เข็มิไม่ยักรู้ว่ฟิอาร์มเป็นคนต่างจังหวัด
มาจากจังหวัดไหนคะ”

“คนกรุงเทพฯ คือบ้านนี้...” ฟิอาร์มดูไม่เต็มใจนักที่จะตอบ “เป็นบ้าน
ของคุณตาคุณยาย พ่อคุณตาคุณยายเสีย พี่อยู่คนเดียว เลยชวนเพื่อนๆ
มาอยู่ด้วย คบกันมาตั้งแต่มัธยม แต่พอเอนท์...ก็ติดกันคนละแห่ง”

เป็นคำอธิบายที่ชัดเจนพอสำหรับคนอื่น แต่มุกเองยังรู้สึกแปร่งๆ
แล้วคุณพ่อคุณแม่ไปไหน...เป็นคำถามที่หาคำตอบไม่ได้ ทำให้มุกรู้ว่ไม่ควร
ถามอะไรต่อไปอีก

เรากินข้าวกลางวันกัน แล้วก็ไปสอยมะม่วงเขียวเสวยต้นใหญ่ในบ้าน
ป็นมะม่วงออกน้อยมาก แต่ก็มีหลายลูกพอที่จะเอามาทำมะม่วงน้ำปลาหวาน
กินกันอร่อย

เจ้าหุญไปสอยมะม่วง มีเข็มิไปช่วยเก็บใส่ตะกร้า ส่วนมุกกลับเข้าบ้าน
ก่อนเพื่อจะทำน้ำปลาหวาน มีฟิอาร์มเป็นลูกมือ

ตอนนั้นเราอยู่ในครัวหลังห้องอาหาร เมื่อพี่จีมาถึง เธอส่งเสียงแจ้วๆ
ตั้งแต่เดินมาถึงประตูห้องโถงด้านหน้า

“อาร์ม! อยู่ไหนนะ ตามหาตัวแทบตาย เห็นรถก็รู้ว่กลับมาบ้าน
แล้ว”

ฟิอาร์มเดินออกจากครัวผ่านห้องอาหารออกไปหา พอเห็นรถก็ส่งเสียง

ต่อทันที

“เจอเพื่อน บอกว่าอาร์มนั่งรถออกไปกับน้องผู้หญิง คงไม่ใช่ น้องมุกหรือคะ”

มุกกลับเข้าบ้านทางบันไดหลังซึ่งทอดขึ้นสู่ห้องครัว ก็เลยถอดรองเท้าไว้ตรงนั้น พี่จีจึงไม่รู้ว่ามีคนอื่นนอกเหนือจากพี่อาร์ม อยู่ในบ้านด้วย

“ทำไมหรือ” พี่อาร์มถามทันที “เกี่ยวอะไรกับมุก”

“ไม่เอาনা ออย่าโมโห พูดถึงน้องมุกที่ไรต้องทำเสียงยังงี้ทุกที” พี่จียังคงหัวเราะน้อยๆ อย่างยั่วเย้า “จีไม่ได้ตั้งใจ เราก็เคยพูดกันแล้วว่าน้องมุกเขาเป็นถึงลูกเจ้าของทรัพย์สิน เขาไม่คบคนอย่างพวกเราหรอก ถึงคบก็ไปกันไม่ได้นา”

มุกเย็นวาวไปทั้งตัว จริงๆ นะคะพี่อาร์ม ความคิดนี้เข้ามาในหัวพี่จี ยังไงมุกก็ 모르 แต่สาบานได้เลยว่ามันไม่เคยอยู่ในหัวของมุกเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“คนอย่างพวกเรา...หมายถึงจีหรือว่าหมายถึงผม” พี่อาร์มย้อน เสียงเย็นเฉียบ

เวลาพี่อาร์มโกรธ พี่อาร์มจะไม่ปึงปึง แต่ว่าพี่อาร์มจะเชือดเฉือนในมาดเย็นๆ เหมือนความเย็นของใบมีดเหล็กกล้า แบบนี้ละ

“อย่างจีจะมีปัญหาอะไร จีเป็นผู้หญิง ไม่ใช่ผู้ชายที่จะจีบน้องเค้าเนี่ย”

แล้วใครล่ะ เป็นผู้ชายที่จะจีบมุก...มุกหยุดมือจากน้ำปลาหวาน หมดกะจิตกะใจจะทำ เงยหูฟังใจจดใจจ่อ

“พูดอะไรบ้าๆ” เสียงพี่อาร์มแข็งขึ้นกว่าเดิมนิดหน่อย แล้วเปลี่ยนเรื่องราว “จีมาหาเรื่องอะไร”

“ก็จะชวนไปทานข้าว ยินดีกันหน่อย ได้เกียรตินิยมทั้งที”

“เอาไว้นั่นก็แล้วกัน วันนี้ผมไม่ว่าง”

“ไม่ใช่ไม่ว่างหรอก อาร์มงอนแล้วใช่มั้ยล่ะ”

เสียงของพี่จียั่วเย้า และอ้อนยังงิพิกล มุกไม่เห็นภาพก็จริง แต่เสียงเหมือนคนรักที่กำลังอดอ้อนเอาใจ มุกจะไม่แปลกใจเลยถ้าหากว่าโผล่

ออกไปแล้วเจอพี่กำลังซบหน้าลงบนบ่าพี่อาร์ม หรือกอดแขน หรือทำอะไร ซักอย่างคล้ายๆ ยังงั้น

แต่เสียงเย็นชาของพี่อาร์มทำให้ภาพที่มุกวาดในความฟุ้งซ่าน แตกดับไปเหมือนฟองสบู่

“ถ้าไม่เชื่อก็เดินอ้อมไปดูหลังบ้าน น้องๆ กำลังสอยมะม่วงอยู่”

“อ้าว! อาร์มพูดจริงหรอเนี่ย” พี่จื่ออกจะผิดหวัง “น้องที่ไหน หรือว่าเป็นน้องมุก ขอเดินไปดูหน้าหน่อย”

“ขอทีเถอะจี่ ออย่ายุ่ง น้องๆ กำลังสนุกกัน เขาจะนึกว่ายังไง”

คำว่า ‘ออย่ายุ่ง’ ทำให้พี่จี่เป็นพื้นเป็นไฟ เรืองอนขึ้นมาทันที

“อาร์มกลัว่าจिय่งเซียวรี ไม่เคยมีใครกลัพูดกับจี่ขนาดนี้มาก่อนนะ รู้ไว้ ขนาดบ๊อบ...ขนาดเทพ...เขายังไม่เคยพูด มีแต่เอาใจจี่ทุกอย่าง สองคนนั้นเขาจะดับไหน แล้วอาร์มล่ะมีอะไรแค่ไหน”

พี่อาร์มนิ่ง ไม่ตอบ

มุกรู้จักทั้งสองคน ใครๆ ก็รู้จัก พี่บ๊อบเป็นลูกเจ้าสัวเอเย่นต์รถมอเตอร์ไซด์ยี่ห้อดังของไทย ขับรถเบนซ์เปลี่ยนกันสามสี่คันมาเรียนหนังสือ ส่วนพี่เทพเป็นลูกนายตำรวจใหญ่ ขับรถซึ่งตกแต่งชนิดคนมองทั้งถนน ตำรวจระดับนายสิบไม่กล้าจับ เพราะพี่เทพพร้อมจะควักนามบัตรพอมายืนให้ดูแทนใบขับขี่

อาการนิ่งของพี่อาร์มคงมีอะไรทำให้พี่จี่โกรธหนักขึ้น

“ไม่ต้องมามองยังงั้น จี่พูดในฐานะเพื่อน ขอบอกด้วยว่าความผันลมๆ แล้งๆ ของอาร์ม อย่างนี้กว่ามันจะจริงขึ้นมาได้ คนอย่างน้องมุกมีแฟนก็ต้องรวยต้องเรดไม่แพ้กัน ไม่งั้นเข้าบ้านเขาไม่ได้ พ่อแม่ยังงี้ก็ไม่มีวันยอมรับ”

“ขอบใจ” เสียงเย็นชาของพี่อาร์ม คราวนี้เย็นเฉียบทีเดียว “แล้วอย่าเที่ยวตัดสินว่าคนอื่นจะผันลมๆ แล้งๆ อย่างจี่”

พี่จี่โกรธ แนนอน มุกได้ยินเสียงรอกเท้าสั่นสูงของเธอซอຍถึงลงบันได หน้าบ้านไปโดยแรง

ภายในบ้านเหลือแต่ความเงียบ

มุกนั่งลงบนม้ากลมเมื่อไรไม่รู้ตัว แข็งขาอ่อน ใจเต้นแรง ต้องกดไว้
กลัวมันจะโดดออกมา

อีกพักหนึ่งพือาร์มเดินเข้ามาในครัว เห็นหน้าก็รู้ว่ามุกได้ยินทุกคำ
พือาร์มทำหน้าที่กระอักกระอ่วน เพียงนิดเดียวก็ยี้มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ไ้ น้ำปลาหวาน...อ้าว! ลืมใส่กุ้งแห้งลงไปหรือเปล่า เหลืออยู่เต็ม
ขวดโหลเลย”

พือาร์มเก็บความรู้สึกได้ดี ตรงกันข้ามกับมุก

มุกหันไปหาขวดโหลกุ้งแห้งอย่างเงียบกريب พยายามเปิด แต่ก็เปิด
ไม่ออกทั้งที่มันก็ได้บิดแน่นมากนั้ มือของมุกงอแงะ เหมือนไม่เคย
เปิดขวดมาตลอดชีวิต

มือของพือาร์มเอื้อมมาดึงขวดโหลเล็กๆ ไปจากมือมุก แล้วเปิดออก
ง่ายดาย

“แน่ใจนะว่าทำน้ำปลาหวานเป็น”

เสียงแถมหัวเราะบอกให้รู้ว่าพือาร์มพยายามทำให้สถานการณ์ดีขึ้น
มุกก็เลยหัวเราะไปด้วย แม้จะปราเต็มทน

“ก็กำลังทดลองละ คงไม่ถึงตายมั้ง อย่างมากก็ไม่อร่อย”

พือาร์มหัวเราะอีก เสียงของพือาร์มฟังอบอุ่นเวลาพือาร์มมีความสุข
ผิดไปจากเสียงเย็นเฉียบ เหน็บแนมบาดลึกเมื่อครู่ราวกับคนละคน

“โอเค วันนี้ลองเป็นหนูตะเภาซักวัน จลองเรียนจบ”

หลังจากนั้นไม่นาน พี่เมากับพี่เบ๊ยาก็กลับมาถึง

พี่เมาจะขี่เมาหรือเปล่าไม่รู้ แต่ก็ทำทางกวนๆ ดี ส่วนพี่เบ๊ยวนั้นจ้
อย่าบอกใครเชียว น่าเสียดายที่มุกไม่มีโอกาสรู้จักมากกว่านี้ เพราะพอ
เรียนจบสองคนนี้ก็วางแผนจะไปทำงานอยู่ต่างจังหวัด เหลือพือาร์มอยู่บ้าน
คนเดียว

พวกเราสนุกกันอยู่ที่บ้านจนสี่โมงเย็น ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปได้อย่างไร

เร็วขนาดนั้น

เวลาพีอาร์มคุย ก็คุยได้สนุกไม่แพ้ใคร แถมยังมีอะไรสารพัดให้พวกเราเพลิดเพลินเหมือนไปปิกนิกกัน

ไม่มีใครเอ่ยถึงพีจี กับเรื่องกลืนไม่เข้าคายไม่ออกที่เธอทิ้งไว้ หยุนกับเช็มเห็นพีจีเดินออกจากบ้านไป แต่ไม่รู้ว่าเธอมาเรื่องอะไร พอถามพีอาร์มก็ทำเฉยๆ บอกเพียงว่า

“แะมาเดี่ยวเดียว”

เลยไม่มีใครถามอีก

พีอาร์มขับรถไปส่งพวกเราตามทาง เจ้าหยุนขอลงก่อนที่ศูนย์การค้าไม่ห่างบ้านพีอาร์มนัก ส่วนเช็มอยู่ในซอยลึกแคบทางฝั่งธนา มีทางเข้าจากถนนหนึ่งและต้องออกอีกทางไปสู่อีกถนนหนึ่ง เป็นทางวันเวย์ที่พีอาร์มไม่เคยเข้าออกมาก่อน

พีอาร์มก็เลยหลง ส่วนเข้าไปในทางที่รถเดินทางเดียว

“พีอาร์ม” มุกร้อง ชักเอะใจเมื่อเห็นรถยนต์จอดข้างทาง ล้วนแต่แอบอยู่ทางเดียวกัน และหันหน้าห้อมมาทางเราทั้งนั้น “อ๊วยตาย! เราเข้ามาทางวันเวย์”

พีอาร์มก็ชักละล้าละลัง จะถอย เราก็เข้ามาลืกละเลยแล้ว แถมไม่มีซอยแยกหรือหน้าบ้านคนให้กลับรถได้ มันแคบจนรถสวนกันไม่ได้ด้วยซ้ำ ถ้าเจอรถสวนเข้ามาแล้วพีอาร์มต้องถอยยาวละก็ อาจจะต้องไปเสยเข้ากับรถเข็นหรือข้าวของที่เกะกะอยู่ตามหน้าร้านแน่ๆ

“ตายละซี ทำไงดี”

มุกหัวเราะ ในตอนที่คนขับกำลังตั้งเครียดงั้น ไม่มีอะไรดีไปกว่าจะช่วยเหลือคนลาย มากกว่าตื่นตระหนก หรือละล้าละลังให้เขาประสาธเสียหนักเข้าไปอีก

“ไม่เป็นไรค่ะ ขับไปก่อน เดี่ยวพอเจอแยกแล้วมุกจะบอกให้เลี้ยว... ไม่เจอต้ารวจ ไม่ต้องห่วง”

เพียงไม่ถึงสองร้อยเมตรเราก็เจอแยกซอยเล็กๆ เข้า พีอาร์มรีบเลี้ยว

เข้าไปด้วยความโล่งใจ เพราะหัดที่เราไม่เจอรถสวนเข้ามาตอนขับผิดทาง
 มุกกับพ็อärmหัวเราะกันใหญ่เลย โส่อกเหมือนรูดจากเล่นรถไฟ
 เหาะตีสั่งกา

มุกถามพ็อärmว่า

“เครียดมั้ยะคะ”

“ไม่เลย มุกเครียดหรือ”

“ก็...พอสมควร มุกกลัวพ็อärmต้องถอยยาว ลำบากแยะเลยคะ”

พ็อärmยิ้มให้มุก นัยน์ตาเป็นประกายวับ

“มีคนนั่งไปด้วยอย่างมุก สบายใจดี ไม่ประสาทเครียดเหมือนนั่งไป
 กับบางคน”

“เหอ...” มุกลากเสียง

พ็อärmอาจจะไม่ทันคิดอะไรที่พูดอย่างนั้น แต่ผู้หญิงอย่างมุกมัก
 ไวเสมอกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ มุกสงสัยว่าพ็อärmจะเทียบมุกกับผู้หญิงซักคน
 ที่เคยนั่งไปด้วย

ใครละคะ

“แล้วนั่งไปกับบางคน ถ้าเจอแบบนี้ แ่ทำยังไงคะพ็อärmถึงเครียด”

“ก็อย่าง...โกรธใหญ่เลยนะสิ ที่พี่ขับรถไม่เป็น ทำให้เขาขายหน้า
 คนเรารู้สึกอึดใจออกเวลาโมโห อะไรๆ ที่ซ่อนไว้มันก็หลุดออกมาตรงนั้น
 เห็นตัวจริงเลยละ”

เรื่องของพ็อärmและพ็ีจี้ยังคั่นๆ อยู่ในหัวใจมุกยังไม่รู้

มันเป็นเรื่องที่มุกบอกคุณย่าไม่ได้ แม้ว่านายแม่ไม่เคยดูมุกเลย
 ซักครั้งไม่ว่ามุกจะทำอะไร แต่เรื่องนี้ มุกไม่ได้กล้านายแม่ดูหรือไม่ดู มุก
 อายเกินกว่าจะเล่าต่างหาก

ก็มีแต่เข้มนคนเดียวเท่านั้นที่มุกจะถ่ายทอดความลึบคืบใจให้ฟัง เพราะ
 ยังไงเข้มนก็รู้เรื่องพ็อärmมาแล้วตั้งแต่ต้น

เรานัดเจอกันในร้านไอศกรีม ไม่ค่อยมีคนในตอนนั้น จึงคุยกัน

ตามสบาย

พอฟังจบ เข็มก็ออกความเห็นทันที ไม่รีรอ

“เรื่องมันก็ตอบได้ในตัวแล้วนี่”

“ตอบอะไร โจทย์ยังแก้ไม่ออกเลย บ้า!”

“แกอะไร ไม่เห็นมีอะไรต้องทำง้อชักนิด ถ้าเป็นเกมโชว์ เราก็แจ็กพ็อตได้เงินล้านไปแล้ว”

เข็มกลับดุมุกซะอีก

“ฟังนะมุก พี่จีเค้าคบพี่อาร์มไว้แบบเผื่อเลือก นี่ก็คือคำตอบข้อแรก เพราะนั่นเค้าก็ยังไม่วางมือ พี่อาร์มทำอะไรพี่จีก็คงแอบจับตาสังเกตดูมั้งละ เพราะนั่นอีกครั้ง...ก็ต้องดูออกว่าพี่อาร์มเริ่มสนมุก เพราะคนอย่างพี่อาร์มเค้าคงไม่เคยไปนั่งเฝ้าสาวบอยนักรบหรอก”

“พี่อาร์มไม่เคยเฝ้าเรา...”

“หน้อย! นั่งในห้องสมุดด้วยกันตั้งกี่ท่อนแล้ว แล้วโทร.มาหา ก็บ่ค่อยไปหาที่บ้านก็มี จำได้มั้ยเรื่องนัดไปเชียร์บาสกัน พี่อาร์มไม่ยอมไปกับพี่จี แต่กลับมามาหามุก พอเรียนจบรู้คะแนนก็วิ่งมาชวนมุกไปฉลอง พาไปถึงบ้าน เพราะอะไรละ...คำตอบข้อสอง”

แล้วเข็มก็ตอบเองเสร็จ

“คือพี่อาร์มเค้าจะบอกมุกว่า...ตัวเค้า บ้านเค้า สมบัติเจ้าคุณปู่เค้ามีถังงี้ละ สนมัย ถ้าไม่รังเกียจก็คบกันต่อ แต่ถ้าไม่เอา...เราเชื่อว่าต้องมีผู้หญิงทำให้เค้ารู้สึกว่าเขาเจินกว่าผู้หญิงดี ๆ จะสน แล้วผู้หญิงนั้นก็ไม่ใช่ใคร พี่จีแหงๆ ถ้ามุกเห็นบ้านเค้าแล้วทำปากเบะว่ากระจอก พี่อาร์มเขาก็คงไม่เอาด้วยเลย เหมือนเค้าไม่เอาพี่จีมาแล้ว”

คำตอบทั้งหมดของเข็ม มุกได้ยินชัตเจนอยู่ประโยคท้ายประโยคเดียว

“เข็มรู้ได้ยังไงว่าพี่อาร์มไม่เอาพี่จี”

“ถ้าเธอจะมีเรื่องให้พี่จีพูดหรือว่าพี่อาร์มผันลมๆ แล้งๆ เรื่องมุก ถ้าเป็นอีกอย่างนึงคือพี่อาร์มจับปาสองมือ จับพี่จีด้วย จับมุกด้วย พี่จีคงไม่พูด ยิงงี้หรือก คงสาดน้ำกรด หรือไม่ก็พก 11 มม. มายิงทะเลูกพี่อาร์ม

ลงหน้าหนึ่งไทยรัฐไปแล้วบ้านนี้ นี่ก็ตอบได้อีกข้อ”

คำตอบของเข็มจะถูกต้องหรือไม่ก็ตาม แต่ทำให้มุกหายใจคล่องขึ้น
เยอะเลย

“เข็มว่าพี่อาร์มคิดยังไงกะเรา”

“ถามเค้าซี”

“ใครจะถาม”

“ถ้าตัวไม่ถาม จะให้เราถามแทนนั้นหรือ”

“บ้า ถ้าพี่อาร์มรู้เข้าต้องโกรธ กลายเป็นว่ามุกเอาเค้าไปเที่ยวเล่า
ให้เพื่อนฟัง”

“ถูกต้อง เรื่องของคนสองคน เอาคนที่สามไปเกี่ยวได้ไง ถ้าถามเรา
นะมุก ก็บอกว่าไม่ต้องไปถาม ดูไปก่อน ศึกษากันไปเรื่อยๆ วันหนึ่งก็รู้อย่าง
มุกเริ่มละล้าละลัง

“แล้วตอนนี้...เราจะทำยังไงกะพี่อาร์ม มองหน้าเค้าไม่ค่อยติด ถ้า
พี่อาร์มคบเราเพื่อเลือกล่ะ”

เข็มหัวเราะ

“เราก็อคบเค้าเพื่อเลือกมั่งซี”

มุกอึ้งไปอึดใจเต็ม

“ทำไม่ได้...ทำไม่เป็น”

“งั้นก็ไปสารภาพกะเค้าว่า...มุกอยากคบพี่อาร์มเป็นแฟนคะ ตกลงมัย
คะ ถ้าตกลงก็คบกันได้ ไม่ตกลงก็เลิกมองหน้า มุกไม่ชอบคบเพื่อเลือก...”

มันก็บ้าอีก ใครจะทำลง มุกได้แต่มองหน้าเข็มด้วยความอ่อนใจ
แล้วเข็มก็ยกคิ้วให้

“ตัวอย่าเพิ่งวุ่นวายไปเลยมุก เฮ้อ! เกิดมาเป็นคุณหนูก็ลำบากเนอะ
อยู่บนหอคอยข้างไม่เคยลงสนาม เจอนักกีฬาแนวหน้าบุกถึงตัว คุณหนู
เลยตั้งรับไม่ทัน ปล่อยให้เค้ายิงเอาๆ สู้ไม่ไหว”

มุกหัวเราะ ไม่มีอะไรดีกว่าทำให้เป็นเรื่องตลกไปด้วย

“คอยดูเถอะน่า อาจะพลิกลือกถล่มตอนจบก็ได้”

เข็มทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้

“เอ็งจี้ซี แทนที่จะตั้งรับ เราเป็นฝ่ายบุกไปยังลูกมั่ง”

“ทำไง”

“เราสังเกตอยู่อย่างนะ ตอนไปเห็นบ้านฟาร์ม มุกจำได้มัยเค้าบอกว่า
เค้าอยู่คนเดียว เคยอยู่กับคุณยาย แต่คุณยายเสียไปแล้ว”

มุกพยักหน้า

“แต่พ่อแม่เค้ายังมีนะ ทำไมเค้าไม่พูดถึงเลยล่ะ”

“เข็มนูรู้ได้ไง”

“เจ้าหนู” เข็มตอบสั้นที่สุด ก่อนขยายความว่า “ตอนสอยมะม่วง
กัน ลุงช่วงคนเฝ้าบ้านแกมาช่วยสอยให้ เจ้าหนูมันก็ชวนคุย คุยไปคุยมา
ไงไม่รู้ ลุงช่วงบอกว่า ปีนี้มะม่วงมีน้อย คุณอาร์มเพิ่งกลับจากไปเยี่ยมคุณแม่
ที่สุโขทัย เอามะม่วงไปฝากได้ตะกร้าเดียว ฟังแล้วสะดุดมัยล่ะ”

มุกนั่งคิด ก่อนจะตอบอย่างลั้งเล

“ไม่แปลกนี้ มุกเองก็ไม่ได้อยู่กับคุณพ่อคุณแม่ อยู่กับคุณย่า พี่
อาร์มก็คงแบบเดียวกัน พ่อคุณตาคุณยายเสีย คงจะยกบ้านเป็นมรดกให้
เค้าก็เลยไม่กลับไปอยู่กับพ่อแม่ โตเป็นหนุ่มแล้ว อยู่คนเดียวสบายกว่า”

“ไม่แปลกนะ...นั่นฟังข้อต่อไป...” เข็มทำหน้าอมนวลความลับเต็มที่
“ลุงช่วงเอ่ยชื่อคุณแม่ของพี่อาร์มมาด้วย เจ้าหนูนั่นละชักเก่ง ถามว่า
บ้านคุณแม่อยู่ที่ไหน ซอยอะไร ผมเองก็อยู่สุโขทัยเหมือนกัน ลุงช่วงถูก
เจ้าหนูตอนเพลินไปหน่อย เลยหลุดออกมาว่า บ้านคุณสรวงสินี ศศิพล...”

มุกยอมรับว่ามุกสะดุ้งเมื่อได้ยินชื่อ

คุณแม่รู้จักเธอดี มุกเองก็รู้จักเวลาตามคุณแม่ไปงานการกุศล คุณ
สรวงสินีเป็นสาวไฮโซกรรยาคุณศก ศศิพล นักกฎหมายใหญ่ รวยเสียด้วย
เธอยังสาวสวย เห็นแต่ละครั้งก็ยิ่งดูสาวและสวยขึ้นกว่าครั้งก่อนๆ จนดูเหมือน
รุ่นเดียวกับพี่สาวคนโตของมุก

นึกไปนึกมา เป็นไปไม่ได้ที่คุณสรวงสินีจะเป็นแม่ของพี่อาร์ม ดูจาก
หน้าตา เหมือนเธออายุ 27-28 อย่างมาก บางทีเธอก็แต่งตัวเปรี้ยว ใส่เสื้อ

สายเดี่ยว เหมือนอายุเท่ามุกด้วยซ้ำ

“คุณแม่ฟิอาร์มทำงาน หรือเป็นญาติอาศัยอยู่ในบ้านนั่นมั้ง”

เข็มส่ายหน้าอย่างผู้ชนะ

“ไม่ซ่ายยะ บ้านหลังนั้นละบ้านคุณแม่ฟิอาร์ม ลุงช่วงแสบอกว่า แม่ฟิอาร์มเมื่อก่อนไม่ได้ซื้อนี้หรอกนะ ชื่อเยาวนาถ แต่ตอนหลังเปลี่ยนชื่อ เราว่าคงให้เข้ากับนามสกุล มันน่าคิดมัย...”

มุกส่ายหน้าอย่างมีนัย

“ฟิอาร์ม พ่อแม่เค้าเป็นมหาเศรษฐีแต่ไม่มีใครรู้ เค้าใช้นามสกุลอะไร มุกรู้มัย”

มุกจำนามสกุลฟิอาร์มได้แม่นยำ

“รู้ซี เคยทำรายงานมาด้วยกัน ไม่ใช่ศศิพล นามสกุลคะเนสร์”

เข็มตืดนิ้วอย่างมั่นใจ

“มันน่าคิดตรงนี้จะ พี่ฟังเลว่าพี่จีเห็นฟิอาร์มจน ไม่มีสมบัติอะไร แปลว่าพี่จีคบฟิอาร์มมาตั้งนานยังไม่รู้ว่าฟิอาร์มเป็นลูกใคร ถ้าพี่จีไม่เชื่อบ๊อ ขนาดหนัก ก็แปลว่าฟิอาร์มปิดความจริง”

“ถ้าฟิอาร์มปิดเก่งยังงั้น เจ้าหนูนมันรู้ได้ไงในครั้งเดียว”

“เจ้าหนูไม่ได้ไปบ้านฟิอาร์มครั้งแรกนะ ไปมาหลายครั้งจนลุงช่วง จำได้ แล้วมันต้องเก่ง ซอกแซกสอดรู้สอดเห็นสารพัด ลุงช่วงเลยพลาด... เราว่าฟิอาร์มต้องปิดแน่ๆ เลย เค้าร้าย แต่ทำเป็นจนเพื่อแสวงหาผู้หญิง ที่รักจริง ไม่ใช่รักเงิน ฟิอาร์มคงดูหนังละครน้ำเน่าจนขึ้นสมองไปหน่อย ตัวว่างนั้มัย”

มุกหัวเราะแทบจะสำลัก

“แล้วไง จะให้เราเล่นบทนางเอกที่ไม่รักเงินนั้นหรือ นางเอกรู้ความจริง แล้วนี่ ผิดฟอร์ม นางเอกจริงๆ เค้าต้องรู้ในวันแต่งงานตะหาก”

“นี่ไงที่เราว่าตัวน่าจะเป็นฝ่ายรุกมั้ง รู้ความลับแล้วก็ได้เปรียบหลาย ขุม ตอนนั้นท่าเฉยๆ ไว้ เล่นบทอย่างฟิอาร์มอยากให้เล่น แล้วได้ทำก็ซู้ด ลูกแฮปปี้เอนดิง ไม่ต้องกลัวว่าคุณพ่อคุณแม่ตัวจะรังเกียจ ถ้าฟิอาร์มยื่น

โบสค์คร”

มุกรู้ว่าเข้มไม่ได้ซีเรียอะไรนักกับเรื่องที่ปะติดปะต่อขึ้นมา มุกเองก็ไม่ได้ซีเรียสักกับมัน เรื่องพ่อแม่หรือเรื่องทางบ้านของพีอาร์มเป็นเรื่องไกลตัวมุก บางทีมันอาจจะเป็นอย่างที่เข้มว่ามา หรืออาจจะเป็นอย่างที่มุกนึกไม่ถึงก็ได้

เป็นอะไรก็ตาม มันก็ยังไม่เกี่ยวกับมุก มุกจะรู้หรือไม่รู้ ถ้าพีอาร์มยังไม่เล่าให้มุกฟัง มุกก็ต้องทำเหมือนไม่รู้อะไรเลยอยู่ดี

พีอาร์มมาหามุกอีกหลายครั้งตอนปิดเทอม มุกจำได้แต่ครั้งสำคัญที่สุด คือเมื่อพีอาร์มบอกว่าจะลาบวช

“พี่จะมีเวลาบวชได้เดือนเดียวเท่านั้นเอง ไม่มีเวลานานกว่านั้น เสียตายถ้าไม่บวชตอนนี้ก็หาโอกาสยาก”

“พีอาร์มได้งานแล้วหรอคะ”

“ยัง”

แล้วทำไมถึงไม่มีเวลา มุกก็ไม่เข้าใจ จะถาม พีอาร์มก็พูดต่อเรื่องบวช ไม่เปิดโอกาสให้ถามว่าทำไมพีอาร์มไม่มีเวลา

“พี่บวชเจียบๆ จะมาลาคุณย่า แต่ว่ามุกไม่ต้องไปวันบวชของพี่หรอกนะ”

มุกนึกว่าพีอาร์มเกรงใจ

“มุกไปสี่คะ ไปแน่ นายแม็กคงเต็มใจจะไป”

“บอกว่าไม่ต้องไปก็ไม่ต้องไปสิ พี่ไม่ได้มีพิธีด้วยซ้ำ บวชเจียบๆ มีเพื่อนไม่กี่คน แม้แต่คุณย่าเองพี่ก็เกรงใจ พี่บวชวัดต่างจังหวัด ไกลถึงระยองนะ มันปลอดภัยดี เหมาะจะปฏิบัติธรรม”

ตอนนั้นล่ะคะ มุกถึงแน่ใจว่าพีอาร์มไม่ต้องการให้มุกไป มุกน้อยใจขึ้นมาทันที เมื่อนึกว่าวันสำคัญอย่างนี้ พีอาร์มกลับไม่ต้องการให้มุกมีส่วนร่วม ทั้งที่เพื่อนๆ ของพีอาร์มกลับเป็นฝ่ายได้ไป

เพื่อนคนไหนอีกละ ถ้าไม่ใช่พีจี

“ดีละนะ” ความน้อยใจกลายเป็นโกรธ มุกจ้องหน้าพีอาร์มเป้ง “งั้นมาบอกมุกทำไม”

อย่างที่ว่า เวลามุกโกรธ ขนาดเจ้าหนูมันยังระย่อเลย พีอาร์มขยับตัวอย่างอึดอัด

“ก็ต้องบอก พี่อยากบอก”

“บอกเพื่อห้ามไม่ให้ไปนะเหอ อย่าบอกเซตีกว่าคะ หรือกลัวมุกจะทำอะไรให้พีอาร์มขายหน้า บอกได้เลยว่าไม่มีวัน”

ยิ่งพูดก็ยิ่งน้อยใจ มุกน้ำตาคลอ

“มุกรู้ มุกเป็นคนที่พีอาร์มไม่ถือว่าสำคัญ...เป็นแค่น้อง ไม่ได้สนิทกับพีอาร์มอย่าง...เพื่อนรุ่นเดียวกัน...”

มุกกระตาคงใจคิดว่าจะเอ่ยชื่อพีจี เดี่ยวจะกลายเป็นว่ามุกอิจฉาพีจี พีอาร์มขมวดคิ้ว

“ไปกันใหญ่แล้ว พีไม่ได้รักยั้งงั้นเลย แต่พีไม่อยากให้มุกไป...พีจะบวช ไม่ใช่สักแต่ว่าห่มผ้าเหลือง พี่อยากจะทำจิตใจให้พร้อมสำหรับการบวช มุกไปก็...อย่าไปเลย”

พีอาร์มทั้งท่ายั่วไฉ่แค้นนั้น ไม่พูดอะไรอีก ตอนหลังๆ เวลาเรามีเรื่องทะเลาะกัน พีอาร์มก็จะทำอย่างนี้ละ...คือทั้งคำอธิบายไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ทำให้รู้ว่าเวลาพูดอะไรออกไปพีอาร์มมีเหตุผลแล้วกัน แต่จะบอกให้ฟังหรือเปล่านั้นอีกเรื่อง หน้าที่ของมุกคือรับรู้ ไม่ต้องมาซักถามให้มาก ยังไงพีอาร์มตัดสินใจแล้วว่าไม่อยากบอก ก็ไม่บอก

พีอาร์มไม่คิดริคะว่ามุกไม่ได้มีสายตาสอเหลาซาวนด์ส่องเข้าไปในหัวใจคน เพราะยั้งงั้น มุกถึงต้องมาตีความเอง ทำความเข้าใจเอง แล้วความเข้าใจของมุกมันก็อาจจะคนละทิศละทางกับความจริงก็ได้

ส่วนพีอาร์มก็มัวแต่คิดว่า...ซี้เกียจ รำคาญ ไม่เห็นจะต้องตอบ บอกแค่นี้ก็พอแล้ว ซักถามอะไรนักหนา จุกจิกจู้จี้...

ความเข้าใจของเราจึงสวนทางกันอย่างไม่น่าจะเป็น

มุกโกรธพือาร์ม แน่นนอน พือาร์มก็ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ชวนคุยเรื่องอื่นๆไปตามเรื่อง

พอคุณย่าออกมาพบ พือาร์มก็บอกเรื่องบวช แล้วบอกว่าจะมาลาอย่างเป็นทางการอีกที

พอพือาร์มลากลับ มุกฟ้องคุณย่าว่าพือาร์มไม่ยอมให้มุกไปร่วมพิธีบวช แล้วมุกก็เลยยุคุณย่าว่าอย่าไปงานนี้ เขาอยากได้เพื่อน ก็มีแต่เพื่อนไปก็ดีแล้ว

คุณย่าหัวเราะขันมุก

“เขาไม่อยากให้ไป ก็เพราะเขาอยากเตรียมใจให้สงบ ไม่อยากให้ผู้หญิงไปทำให้ใจเขาวอกแวกจนหาที่สุดท้ายตะหากเล่า อาร์มไม่ติดเรื่องพิธีว่าต้องทำเอิกเกริก แต่เขาอยากบวชทั้งกายทั้งใจ อุทิศส่วนกุศลให้คุณยายเขา”

มุกอายแทบแทรกแผ่นดินหินตอนนั้นเอง

คุณย่าไปร่วมพิธีบวชของพือาร์ม เอาบ้านิลไปด้วยเป็นเพื่อน กลับมาในคืนนั้นด้วยท่าทีเหนื่อยอ่อนแต่เข้มขึ้น

มุกแอบไปถามบ้านิลว่าเป็นยังไงบ้าง มุกไม่ได้อยากรู้เรื่องบวช แต่อยากรู้ว่าพี่จีไปด้วยหรือเปล่า

“เพื่อนๆ ของคุณอาร์มหรือคะ ก็มีค่ะ ไปกันสามสี่คน...ผู้ชายทั้งนั้น พิธีก็ไม่มีอะไรมาก เข้าวัดบวชธรรมดา แต่ทำทางคุณอาร์มดีนะค่ะ สำนวณผ้าเหลืองจับมีราศี น่าเลื่อมใสเชียวค่ะ”

แล้วบ้านิลก็นึกขึ้นได้

“อ้อ! คุณแม่คุณอาร์มก็ไปนะค่ะ ตายตาย! บ้าเกือบปล่อยไปออกมาทั้งเล่า เห็นผู้หญิงสาว...ช่วยสวย แต่งตัวสวยจังเลย สงสัยว่าเป็นใครน้า... บาบจิง นึกว่าเป็นแฟนคุณอาร์มซะอีก ที่ไหนได้ เห็นเพื่อนๆ ให้อภัยกันเป็นแถว ก็สงสัย กระซิบถามถึงรู้ว่าเป็นคุณแม่ โอ้ย! แม่อะไร! สาวยังกะเป็นเพื่อนลูกได้”

“แล้วคุณพ่อฟิอาร์มไม่ได้ไปหรือคะ”

บ้านิลทำหน้าแปลกใจ

“เอ! ไม่เห็นนี่คะ เห็นแต่คุณแม่คนเดียว”

มุกไม่ได้ตั้งใจจะซักถามเรื่องคุณพ่อคุณแม่ของฟิอาร์มอีก

ฟิอาร์มสีกตามกำหนด มาหามุกทันทีที่กลับถึงกรุงเทพฯ หน้าตายังเต๋ออยู่เลย ต้องใส่หมวกแก้ปเอาไว้

แน่ละว่าฟิอาร์มอยู่กินข้าวเย็นกับคุณย่า เพราะมุกบอกแล้วว่าแม่ผิวทองทำกับข้าวสุดฝีมือ แต่ฟิอาร์มกลับบอกเขินๆ

“อย่าทำมากนัก ฟืดข้าวเย็นมาจนชิน มาทานเยอะๆ เข้าเตี้ยแยะเลย มุกจะต้องหายาแก้ปวดท้องให้ฟิอีก”

วันนั้นเริ่มต้นอย่างมีความสุขมาก จำได้ไหมคะ ฟิอาร์มอยู่ที่บ้านตั้งแต่บ้ายไปจนคำ มีเรื่องคุยกันเรื่อยเปื่อย ฟิอาร์มเล่าเรื่องวัตรปฏิบัติหลายอย่าง แต่ว่ามุกจำไม่ได้ กลับไปจำได้ถึงเรื่องฟิอาร์มอยู่กับตุ๊กแกตั้งห้าตัวในกุฏิ กับเงาะไรคล้ายๆ ผีในป่าช้าหลังวัด ตอนฟิอาร์มตามหลวงพ่ोज้าอวาสไปเดินจงกรม

มันก็ไม่มีสาระอะไรหรอกนะ แต่ก็คุยกันสนุก

มุกเพิ่งรู้แต่ว่าหลังจากไม่ได้เจอฟิอาร์มมาหนึ่งเดือน มุกคิดถึงฟิอาร์มจับใจ

เมื่อฟิอาร์มมานั่งอยู่ตรงหน้า มุกเลยกลายเป็นคนซื่อบื้อ นึกอะไรไม่ออกมากไปกว่าเรื่องบ้าๆ บอๆ เล็กๆ น้อยๆ รอบตัว แม้แต่ฟิอาร์มพูดอะไร มุกขอสารภาพว่าบางครั้งมุกก็ฟังเสียงฟิอาร์มอย่างเป็นสุข จนลืมนึกว่าฟิอาร์มพูดเรื่องอะไรอยู่ แล้วมุกเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

Puppy love มันก็เป็นอย่างนี้แหละคะ มันไม่ได้มีรากลึกมากว่านั้นหรอก แต่มันก็เป็นความรู้สึกจากใจ...จริง ๆ นะคะ

ฟิอาร์มจำวันนั้นได้แน่นอน เพราะว่าเป็นวันที่คุณแม่เลือกที่จะโผล่เข้ามาในบ้านคุณย่าเพื่อเยี่ยมมุก หลังจากไม่ได้เห็นหน้ามุกตั้งแต่เปิดเทอม

มุกกำลังนั่งอยู่ที่ศาลาหกลี้นมมูสนามกับฟิอาร์ม เมื่อคุณแม่ลงจากรถ พอเหลือบเห็นมุกก็เดินฉับๆ ตัดสนามเข้ามาทันที

มุกรีบลุกออกจากศาลา เดินไปพบคุณแม่ตรงกลางสนาม

“ว่าไงมุก ไม่ไปบ้านให้พ่อแม่ได้เห็นหน้าเห็นตา จนแทบลืมไปแล้วว่ามีลูกคนนี้จะเขาด้วย”

นี่คือวิธีการทักของคุณแม่ จริงๆ แล้วคุณแม่ไม่ได้ห่มั่นใส่อะไรมุกมากมายนักหรอก แต่เพราะคุณแม่มักถือมุกเป็นตัวแทนของคุณย่า ซึ่งไม่เคยเข้ากันได้ตามแบบแม่ผัวลูกสะใภ้

“คุณแม่มาหานายแม่หรือคะ” มุกยกมือไหว้ ไม่พยายามชวนทะเลาะด้วย

แต่คุณแม่มาหาในวันนั้นด้วยอารมณ์ไม่ค่อยดีเสียแล้ว ไม่ว่ามุกพูดอะไรก็เลยฟังเป็นรวนไปหมด

“นี่เธอจ๋า” คุณแม่ลากเสียง มองมุกด้วยความขวางเต็มแก้ม “ถามหน่อยได้มั๊ย มีครั้งไหนฉันอยากมาเยี่ยมนายแม่ของเธอ ฉันมาทวงลูกสาวฉันยะ นานเท่าไรแล้วไม่ไปหาแม่หาพ่อ ทำอะไรอยู่”

มุกจะไปทำอะไรที่บ้านคุณพ่อคุณแม่ คุณพ่อไม่เคยมีเวลาอยู่บ้าน ถึงคุณแม่ก็เหมือนกัน ออกงานกุศลไม่เว้นแต่ละคืน พี่ๆ เขาก็ไปเที่ยวกับเพื่อนไปค้างกับแฟน กลับบ้านที่ไรมุกก็นั่งเหงาอยู่คนเดียว

“เปิดเรียนแล้วนี่คะ มุกเรียนหนัก...”

“เธอมันแก้วอยู่สองอย่าง มาไม่ได้เพราะเปิดเทอม กับมาไม่ได้เพราะปิดเทอม!” คุณแม่แหวดกลับมา “วันไหนเรียนจบ อยากรู้หนักว่าจะเอาอะไรมาแก้ตัว...นั่นใครล่ะ”

ตอนนั้นเอง ฟิอาร์มเห็นเราพูดกันยืดเยื้ออยู่นาน ก็เลยลุกออกจากศาลา เดินมาหาเพื่อจะทำความเคารพคุณแม่

คุณแม่เหลือบเห็นเข้าก่อน มุกเห็นคุณแม่กวาดสายตามองขึ้นๆ ลงๆ

จากศีรษะลงไปถึงปลายเท้า แล้วย้อนมองขึ้นมาอีก หยุดลงที่หน้าของพีอาร์ม สายตาของคุณแม่ทำให้มุกเย็นไปทั้งตัวแทนพีอาร์ม ถึงตอนนั้นมุกยังไม่รู้จักพีอาร์มดีมากเท่าในตอนหลัง แต่มุกก็ดูออกว่าพีอาร์มเป็นคนถือตัว ไม่ใช่หยิ่งดูถูกคน แต่ว่าถือว่าตัวเองก็มีดีพอจะไม่ก้มหัวให้ใคร

“เพื่อน...เอ๊ย...พี่คะ เพื่อนรุ่นพี่” มุกใจคอไม่อยู่กับตัว “พีอาร์มคะ ชื่อจริงชื่อคัสตรา”

คุณแม่ไม่ได้สนใจชื่อของพีอาร์มแม้แต่น้อย รับไหว้แค่ออกเมื่อพีอาร์มไหว้อย่างอ่อนน้อม ถ้ามลอยๆ เสียงเย็นชวาว่า

“เพื่อนที่ไหน”

“ผมเรียนจบมหาวิทยาลัยเดียวกับน้องมุกครับ” พีอาร์มตอบด้วยน้ำเสียงสุภาพ แต่มีกังวานเยียบเย็นตรงปลายเสียง

คุณแม่พยักหน้ารับรู้ชนิดหนึ่ง มองขึ้นๆ ลงๆ อีกครั้ง แล้วตอบอย่างไม่ไยดี

“มุก แม่จะไปหาคุณย่า เข้าบ้านมาแล้วก็ต้องไปพบ พาแม่ไปหาหน่อย”

คุณแม่ไม่ได้สนใจพีอาร์มอีก เหมือนไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้น จับข้อมือมุกพาเดินตรงไปที่ตัวบ้าน

พอไปถึง มุกก็ขอตัวไปเรียนให้คุณย่าทราบ ท่านพักผ่อนอยู่ในห้องของท่านที่ชั้นล่าง

คุณแม่เรียกบ้านโลไว้ให้พูดด้วย แล้วถามเสียงดังๆ ไม่เก็บเสียง

“นายคนหัวโล้นคนนั้นว่าเป็นเพื่อนยายมุก คุณย่าปล่อยให้มานั่งคุยสนทนาสนมอยู่ด้วยได้ยังไง ทำทางเหมือนทิดสักใหม่ แต่งตัวก็ดูไม่ได้เลย”

มุกใจหายวาบ ดีที่คุณแม่ไม่พูดที่สนาม ไม่งั้นพีอาร์มคงหันหลังเดินออกจากบ้านไปแน่ๆ

คุณย่าเปิดประตูออกมาพอดี เป็นคนตอบเสียงแข็งเสียงเอง

“ใช่ เพื่อนยายมุก มาเยี่ยมหลายครั้งแล้ว ทำไมจะคุยกันไม่ได้ นั่งคุยกันเปิดเผยในบ้าน มันปลอดภัยกว่าแอบไปคุยกันอยู่นอกบ้านพันสายตา

ผู้ใหญ่นะยะ แม่ชัญญา”

เช่นเดียวกับทุกครั้งที่คุณย่าปามด้วยคำพูด คุณแม่ก็อ่อนลงทันที แต่อ่อนเพราะจำใจ ไม่ใช่เต็มใจ

“แหม! ไม่มีอะไรหรอกค่ะ เห็นหน้าตาทำทางไม่ค่อยจะมีราศี...เลยแปลกใจ อัย! ก็ห่วงลูกนั่นแหละไม่ใช่เรื่องอื่น เดี่ยวจะมีใครว่าดิฉันไม่ค่อยดูแลลูก”

“อ้อ! กลัวปากชาวบ้านเท่านั้นเอง ไม่ต้องกลัวหรอกยะ ฉันเลี้ยงลูกมาจนแก่กันไปหมดแล้ว ก็ยังไม่เห็นมีคนไหนเสียคน มีแต่มีศรีสุขกันทั้งนั้น”

“ห่วงตามประสาแม่ค่ะ” คุณแม่แข็งใจยิ้ม “มุกยังเด็กนัก อายุแค่ 18 เห็นไม่ค่อยจะทันคน เห็นผู้ชายคนนั้นหน้าตาทำทางไม่ค่อยจะ...เอ้อ...ไม่มีราศีเท่าไร ก็ไม่ค่อยอยากให้คบกัน”

คุณย่าไล่ต้อนคุณแม่จนสำเร็จ

“จ้ะเธอกับฉันก็มองเห็นคนละอย่างกัน พวกดิบดีๆ ที่นั่งรถลิบล้านสิบห้าล้านเข้ามาในบ้าน ฉันไม่เห็นมีราศีตรงไหน ส่วนผู้ชายที่บวชให้ยายเขาถึงเซยไปหน่อยในสายตาเธอ ก็ไม่เซยในสายตาฉัน”

“คุณแม่คะ คนบวชสมัยนี้ เอามาวัดความดีความไม่ดีกันไม่ได้แล้วละค่ะ ไม่เห็นรีคะ เป็นชาวลงหนังสือพิมพ์เกือบทุกวัน ในวัดนะ ยิ่งกันฆ่ากัน เอาผู้หญิงไปอยู่ด้วย มีวิดีโอไป โอ้ย! แค่นี้ก็กลัวจะตาย”

คุณแม่สั่นหัว ทำท่าชนลูกชนพอง มุกเองก็พลอยพะอืดพะอมไปด้วย ไม่ใช่กับเรื่องที่พูด แต่กับท่าทางของคุณแม่

“มารายงานข่าวหนังสือพิมพ์ให้ฉันฟังทำไม ถ้าเพื่อนยายมุกอยากจะชัวยังงั้น ไม่ต้องเข้าวัดหนึ่งเดือนก็ชั้วได้ อยู่นอกวัดทำงานกว่าด้วย”

เมื่อทำให้คุณแม่จนมุมได้แล้ว คุณย่าก็รุกต่อทันที ไม่เปิดจังหวะให้ตอบ

“ตอนนั้นมันเปิดเทอม จะเอามุกกลับไปบ้านไปทำอะไร ตื่นตีสี่นั่งรถมาเรียนหนังสือทำไมให้่วงเปล่าๆ ถ้าจะเอากลับก็...โน่น ปิดเทอมเถอะยะ

ตอนนี้อย่างมากก็ให้ไปเสาร์กลับอาทิตย์พอ พุดแค่นี้แหละ”

แต่คุณแม่อีกไม่ยอมแพ้

“หนูว่าจะขอมุกกลับไปวันนี้นะ ที่บ้านมีงานเลี้ยง”

“งานอะไร”

“ก็สังสรรค์พวกเพื่อนฝูงคุณพิเชียรนะคะ เวียนกันไปตามบ้าน เดือนนี้เป็นคิวของคุณพิเชียร มุกจะได้รู้จักลูกๆ ของเพื่อนคุณพ่อบ้าง คบหากันไว้พึ่งพากันได้ต่อไป”

ฟังแค่นี้มุกก็เข้าใจ คงเป็นลูกของเพื่อนคนใดคนหนึ่งของคุณพ่อ กลับมาจากเมืองนอกอีกแล้ว แล้วก็จะถูกลากจูงมาเจอ ‘ลูกๆ’ ด้วยกัน

ถ้าฝ่ายนั้นเป็นสาวสวย คุณแม่อีกต้อนรับพี่แมนไปพบ ถ้าเป็นหนุ่มก็ต้อนรับพี่เมย์ พี่มินไปเจอ ครอบครัวอื่นเขาก็ทำแบบเดียวกับเรา

พี่แมนเคยเรียกกิจกรรมแบบนี้ว่า

‘ต้อนรับไก่เข้าเล้า’

มุกเกลียดจัง ตั้งแต่ปีก่อน ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ๆ คุณแม่อ่านมุกเป็นครั้งแรกให้ไปเจอลูกชายเพื่อนคุณพ่อ เขาเพิ่งกลับจากอเมริกาจะมาเยี่ยมบ้าน ตอนแรกมุกก็ไม่วู้ จินเข้าไปในงานถึงรู้ เพราะคุณแม่พาไปแนะนำกับพ่อแม่เขา

“มุกคะ ลูกสาวคนเล็ก คนนี้เรียนเก่งค่ะ เกออยากเรียนให้จบปริญญาตรีก่อนค่ะ ถึงจะไปต่อโทเมืองนอกอย่างพี่ๆ”

พ่อแม่เขาก็เรียกลูกชายมา แล้วปล่อยมุกให้ทำความรู้จักกับเขา

มุกอับอายแทบมุดดิน เพราะเขามองมุกขึ้นๆ ลงๆ ตั้งแต่หัวจดเท้า แล้วหันไปพูดกับพี่เมย์

“น้องของเมย์ไม่เห็นเหมือนพี่สาว ชอบอับอายแดดเหวอ เห็นผิวคนละสีกับเมย์”

“ไม่เหมือนค่ะ” มุกตอบ สะกดเสียงเอาไว้ทั้งที่เดือดพล่าน “เราเป็นตัวของเราเอง”

เขามองหน้ามุก เมื่อสบตาที่ใครๆ บอกว่าคมและดูยามจ้อง เขาก็

หลบ หน้าเจื่อนๆ ลงไปบ้าง

หลังจากนั้นเขาก็ไม่พูดกับมุกอีกเลย เดินถือแก้วเหล้าไปคุยกับสาวอื่นๆ ในงานอย่างไม่แยแส ทำท่าปลื้มๆ ด้วยซ้ำที่ใครๆ ก็เป็นฝ่ายกรีดเขา

มันแย่มากนะคะ มุกรู้สึกเหมือนตัวเองถูกต้อนไปให้ดูเหมือนแม่ว้าวอะไรซักพันธุ์ แล้วเขาก็ประเมินว่าไม่ซื้อ ถ้ามุกเป็นแม่ว้าวยังดีซะกว่า ยังไงมันก็ไม่รู้จักอายจนหน้าชา

มุกจะไม่อายอย่างนี้เลย ถ้าพ่อแม่ไม่เป็นฝ่ายร่วมมือกับเขา เอามุกไปให้เขาดูแบบนี้ แม้ว่ามุกจะบอกตัวเองตั้งแต่ประโยคแรกที่ได้ยินเขาพูดว่า ยังไงมุกก็ไม่เอาผู้ชายคนนี้ แต่มุกก็ยังหน้าชาอยู่ดี

ครั้งนี้พอได้ยิน มุกก็มองหน้าคุณย่าอย่างอ้อนวอนเพื่อขอความช่วยเหลือ มุกรู้ว่ามุกไม่สวย มุกไม่ขาวผ่องเหมือนพี่เมย์ ไม่ใช่สาวหุ่นเพรียวสูงร้อยเจ็ดสิบอย่างพี่มิน แต่มันก็ไม่มากพอที่จะทำให้มุกทำได้ว่า...มุกไม่ถือที่จะต้องถูกพาตัวไปดูเรื่อยๆ จนกว่าจะขายออกได้สำเร็จ

คุณย่าก็ยื่นมือมาช่วยทันทีเมื่อเห็นสีหน้าหลาน

“ไม่จำเป็นหรอกเธอ ยายมุกเพิ่ง 18 ไม่ต้องพาไปให้ผู้ชายดูตัวบ่อยนักก็ได้ ออกงานซ้ำหนักซ้ำ เตี้ยวกลายเป็นของเก่า ฉันไม่ชอบให้หลานฉันเป็นสินค้า”

คุณแม่จำใจต้องกลับไปอย่างกระพืดกระเฟียด พอลงจากตึกมาเจอพี่อาร์มยืนดูต้นไม้อยู่ข้างสนาม คุณแม่ก็ได้ทำ ระบายออกกับมุก

“อยู่กับนายแม่ของเธอไปเถอะ คงได้ดีเข้าซักวัน ชอบรุ่นวายกับวัดเหลือเกินนี่ คงได้ติดสีกใหม่มาประดับบ้านเข้ามั่งละ”

“คุณแม่ พุดอะไรก็ไม่รู้” มุกเหลืออด ใจหายใจคว่ำกลั้วพี่อาร์มจะได้ยิน

“เอ้! เด็กคนนี่” คุณแม่ทำเสียงต่ำแต่กราดเกรี้ยว “ฉันเป็นแม่เธอ นะยะ ไม่ใช่ลูกสะใภ้เธอ ซักหนักข้อขึ้นทุกวัน นี่แหละ คนแก่เลี้ยง ตามใจจนเลยเถิด”

แล้วคุณแม่ก็ขึ้นรถไป กระชากประตูปิดบัง

พี่อาร์มคงได้ยื่น แต่ก็เก็บความรู้สึกได้อย่างดี ผิดกับมุกซึ่งหน้าจ๋อยลงไปทันควัน

มุกรู้ว่าพี่อาร์มคงจะ‘เฮิร์ต’ คนอย่างพี่อาร์มระมัดระวังตัวจะตายไปขนาดมุกไม่เชิญมาบ้านพี่อาร์มยังไม่เข้ามาเลย

พี่อาร์มจะร้ายหรือจนมุกไม่รู้ แต่ยังไงพี่อาร์มก็คงถือว่าไม่เคยมาพึ่งพาอะไรคุณแม่ คุณแม่ไม่มีสิทธิ์ไปดูถูกเขา มุกก็เลยอ้อมๆ แอ้มๆ

“พี่อาร์มอย่าแคะนะคะ คุณแม่อารมณ์ไม่ดีเพราะมุก ไม่ใช่ว่า...คือไม่เกี่ยวกับพี่อาร์มเลยซักนิด”

พี่อาร์มเดินกลับไปศาลาโดยไม่พูดอะไร แต่ก็ไม่มีท่าทางว่าจะโกรธ มุกเดินแกมวิ่งกระหืดกระหอบตามไปจนทัน พยายามแก้ตัวต่อไปอีก

“คือ...คุณแม่หัวเสีย เพราะจะมาขอพามุกไปออกงาน นายแม่ไม่ยอมไม่ชอบให้ผู้ชายมาดูตัว มุกก็ไม่ชอบ...”

พี่อาร์มหยุดกึก เหลียวมามองหน้าเหมือนไม่อยากจะเชื่อ

“ดูตัว อายุ 18 แค่นี้ะรี”

มุกพยักหน้า หมดทำ แต่ก็ไม่รู้จะแก้ตัวยังไงนอกจากพูดความจริง

“พี่ๆ ของมุกเจอทั้งนั้นละคะ มันเป็นเรื่องปกติของบ้านเรา พี่ๆ มุกก็แต่งงานไปเพราะวิธีนี้ แต่มุกรู้ว่าตัวมุกไม่ได้ผล เพราะมุกไม่สวย...ถ้าพี่อาร์มเห็นพี่เมย์ พี่มินจะเข้าใจ พี่มายอีกคน คนนั้นแต่งงานไปแล้วนะคะ สวยมากทุกคนเลย”

พี่อาร์มยังคงมองมุก มุกรู้ว่าพี่อาร์มเชื่อคำพูด เพราะสายตาไม่มีแววเยิ่นชาอย่างครู่ก่อน เสียงของพี่อาร์มอ่อนลง

“ใครว่ามุกไม่สวย”

สายตาของพี่อาร์มทำให้มุกรู้สึกเก้อ แต่มุกก็หัวเราะให้เป็นเรื่องเล่น

“กระจกวิเศษค่ะ มุกส่องทุกเช้าทุกเย็นเลย”

พี่อาร์มไม่ยอมเล่นด้วย ยิ้มของพี่อาร์มดูอบอุ่นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

“จ้ะกระจกวิเศษจะบอกเดี๋ยวนี้ละ ว่ามุกสวยมาก สวยที่สุดที่ความเป็นตัวของมุกเอง ไม่ต้องไปสนใจว่าจะเหมือนใคร เป็นอย่างที่คุณเป็นนี่ละ

ดีแล้ว”

พือาร์มไม่พูดมากกว่านั้น มุกเดาว่าพือาร์มหายเอิร์ตกับคำพูดของคุณแม่แล้ว แม้ว่ามุกยังไม่ทันขอโทษซักคำเดียว

ทั้งที่สนิทกันมากแล้ว พือาร์มก็ยังไม่เคยเอ่ยถึงคุณพ่อคุณแม่อยู่ดี มุกก็ไม่รู้จะเริ่มถามยังไง มีหลายอย่างในท่าที่ทำให้รู้ว่าพือาร์มไม่อยากจะพูดเรื่องนี้

ส่วนพืเมากับพืเบี้ยว ซึ่งมุกเคยเห็นหน้าเพียงไม่กี่ครั้ง เขาก็เรียนจบแล้ว ได้งานที่ต่างจังหวัดทั้งคู่ พืเมายู่ที่ระยอง ส่วนพืเบี้ยวไปถึงนครศรีธรรมราช

มุกพบคุณพ่อและคุณแม่ของพือาร์มในวันรับพระราชทานปริญญาบัตร

วันนั้นมุกเตรียมช่อดอกไม้สวยที่สุดไว้ให้พือาร์ม สวยกว่าดอกไม้ที่จะให้ ย่ารหัสเสียอีก

พือาร์มหน้าตาผ่องใสกว่าทุกครั้งที่เห็น มีสง่าในเสื้อครุยบัณฑิต อยู่ท่ามกลางเพื่อนๆ รุ่นเดียวกัน เพื่อนๆ หลายคนมีช่วงภาพประจำตัวติดตามาด้วยเพื่อถ่ายรูปไว้ทุกท่า ไม่ว่าจะขยับไปทางไหน แต่พือาร์มไม่มี มุกกับหยุนและเซ็มก็เลยช่วยกันทำหน้าที่ช่างภาพแทน

วันนั้นเอง มุกพบคุณพ่อของพือาร์มเป็นครั้งแรก

มุกเห็นลุงช่วงแต่งชุดซาฟารีเรียบร้อย ลงจากรถ เดินขึ้นๆ มาด้วยท่าทางแสดงว่าไม่คุ้นเคยกับบรรยากาศวันนี้ พือาร์มนำรักตรงที่ไม่ลื้มพาลุงช่วงมารวมยินดี เหมือนเป็นญาติ ไม่ใช่เป็นเพียงคนเฝ้าบ้าน

แล้วผู้ชายอีกคนหนึ่งก็ลงมาจากรถ เห็นหน้า มุกก็รู้ว่านี่คือคุณพ่อของพือาร์ม

สวิตช์ไฟในหัวเปิดซะ!

มุกรู้ทันทีโดยไม่มีใครต้องบอก พือาร์มอาจจะเป็นลูกของคุณสรวงสินีจริงอย่างเข้มเล่า...ผู้หญิงสาวสวยที่ไปงานบวชเขาก็คือคุณสรวงสินี ไม่ต้อง

สงสัย

แต่พี่อาร์มไม่ใช่ลูกชายคุณศก

เพราะเงี๊ยะ พี่อาร์มจึงไม่ได้ใช้นามสกุลศกศิพล ซึ่งเอ่ยขึ้นมาใครๆ ก็รู้จัก แต่ใช้นามสกุลคะเนสร์ร์ค ซึ่งไม่มีใครรู้จัก!

มุกจำคุณศกได้แม่นยำ เพราะเจอเขามาแล้วหลายครั้ง คุณศกอายุมากแล้ว มุกสงสัยว่าเขาจะอายุใกล้ๆ คุณย่าด้วยซ้ำ ถึงยอมมด่าสนิททำท่าเป็นหนุ่มกระฉับกระฉ่ง สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวตัดด้วยแพรเล่นลายบาดตา หัวเราะเฮฮา พูดเสียงดังกึกก้อง แต่ยังไงเขาก็แก่จนหน้าเหี่ยวอยู่ดี

แต่คุณพ่อเป็นผู้ชายวัยกลางคน อาจจะราวๆ ห้าสิบ หุ่นเหมือนพี่อาร์มมาก สูงใหญ่ หนา ราวกับฝรั่ง ผิวก็ขาวอย่างคนอยู่เมืองหนาว ทำทางใจดี

พี่อาร์มแนะนำเรียบๆ

“คุณพ่อ สามคนนี่น้องปีหนึ่งครับ มาช่วยถ่ายรูปผม คนนี้เข้มผู้ชายนี้หุ่น แล้ว...ก็น้องมุก”

พี่อาร์มสะดุดนิดๆ เมื่อเรียกชื่อมุก คุณพ่อคงสังเกต จึงมองมุกอย่างเพ่งพิศอยู่นิดหนึ่ง แล้วก็รับไหว้อย่างใจดี ทักทายเป็นกันเองไม่ทำให้มุกอึดอัด

ลุงช่วงพูดเบาๆ เสียงไม่ค่อยจะสดชื่น

“คุณอาร์มครับ คุณแม่มา”

บริเวณนั้นคนแน่นมองซ้ายขวาไปแล้วตาลาย แต่ผู้หญิงสาวที่เดินตรงมานั้นก็ยังเป็นจุดโดดเด่นจนได้ ใครต่อใครถอยหลังทางให้เธอไปตามๆ กันโดยเธอไม่ต้องขอ ทุกสายตาจ้องตะลึงเป็นตาเดียวกัน จนไม่มีใครเหลือสายตามองผู้หญิงหน้าตาธรรมดาๆ อีกคนที่เดินตามมาติดๆ

เธอโปรยยิ้มหวานให้คนทุกคนอย่างพอใจ

วันนี้คุณสรวลสินีไม่ได้แต่งตัวอย่างที่มุกเห็นในงานกลางคืนครั้งล่าสุด เธอไม่มีตะเกียบเพชรเสียบไว้เต็มผมดูบุบผาเห็นแต่ไกล ไม่มีเฟอร์ชนมิ่งค์ สีขาวคลุมไหล่ ไม่มีสร้อยมรกตมที่มารอบคอ ไม่มีชุดกลางคืนเกะกะที่

เปลือยครึ่งแผ่นหลัง

แต่เธอก็ยังสะดุดตาจนใครต่อใครมองเหลียวหลังอยู่ดี ในเลื่อกะโปรง ลูกไม้ถักโปรงสีขาวนวล คอลึก สายเดี่ยวทาบขาขาวฟ่อง เข้ารูปและสั้น เหนือเข่า มองเผินๆ ก็เหมือนสวมสลีปชั้นใน ผมเรียบเป็นมันทั้งตัวเต็มไหล่ ดวงหน้าก็แต่งไว้ด้วยสีเข้มทันสมัย

ใครบอกมุกว่าเธอเป็นพี่สาว แก่กว่าพี่อาร์มสี่ห้าปี มุกก็คงเชื่อ

เธอยิ้มหวานให้พี่อาร์มทันทีที่มาถึง ทำทางไม่ได้เก๋อเงินเลยที่ใครต่อใครมองเป็นตาเดียวกัน

“คนเต็มไปหมด นึกว่าจะหาอาร์มไม่พบเสียอีก อ้อ! ยศ ไม่ได้เจอกัน นาน...มาถึงนานแล้วหรือ”

ประโยคท้ายเธอทักคุณพ่อพี่อาร์ม ด้วยน้ำเสียงเพื่อน ๆ เล็กน้อยแม้ว่า ยังยิ้มหวานเช่นเดิม

“มากันนานแล้ว คุณมาคนเดียวรึ”

“มากับเลขาฯ”

เห็นชัดว่าเธอไม่ต้องการตอบมากกว่านี้ คุณสรวงสินีเบือนหน้ามายิ้มหวานให้พี่อาร์ม แล้วหันไปปรับซ้อทิวลิปหลากสี รองด้วยกระดาดขลุ่ยไม้สวยงามจากผู้หญิงสาวที่เป็นเลขานุการส่วนตัวของเธอ มาส่งให้

“แม่ดีใจด้วยมาก อาร์ม วันนี้ถือว่ามาถึงหลักชัยแล้วนะจ๊ะ น่าภูมิใจ”

“ขอบคุณครับ” พี่อาร์มพึมพำขณะรับดอกไม้มา

มันซุ่มกุหลายสีชมพูอ่อนแรกแย้มของมุกให้จัดไปทันที เมื่อมาเทียบกัน

“อาร์มเอากล้องถ่ายรูปมารึเปล่า” คุณสรวงสินีถามต่ออย่างไม่เดี๋ยวดร้อนกับอาการเงิบงันของทุกฝ่าย “แม่จะมาถ่ายรูปด้วย”

“ครับ หุยน ช่วยถ่ายรูปหน่อย”

มุกยืนอยู่ใกล้ เข้มยืนถัดมา แต่พี่อาร์มอุตสาห์ข้ามไปเรียกเจ้าหุยน ซึ่งห่างออกไปหลายก้าว ข้ามมุกไปซะยังงั้นแหละ

พอคุณสรวงสินีเข้ามา พี่อาร์มก็ทำเหมือนมุกเป็นใครก็ไม่รู้ นอกจาก

ไม่แนะนำแล้ว ยังไม่พูด ไม่มอง เหมือนเพิกเฉยมาขึ้นอยู่ใกล้กัน

ความพยายามของพีอาร์มที่จะมองข้ามมุกไม่ได้ผล คุณสรวงสินี รับไหวพีอาร์มกับพีเบียร์ หยุนกับเซ็ม แล้วพอเห็นมุก เธอมองหน้าอย่างจำได้ มุกก็เลยไหวเธอ

“มุก ลูกสาวคุณพิเชียรกับคุณชญญาอะ” มุกแนะนำตัวเอง ตามฟอร์มที่คุณแม่วางไว้ให้

“อ้อ! ใชซี้คะ น้าสรวงจำได้” เธอมีสีหน้ายิ้มแย้มเป็นกันเอง “เพ็ง เจอกันไม่นานนี่เอง น้องมุกไม่ค่อยตามคุณแม่ไปไหนนะคะ ไม่เหมือน น้องเมย์น้องมิน เรียนอยู่คณะไหนคะ”

เธอเต็มอกเต็มใจจะคุยกับมุกยิ่งกว่าพูดกับคนอื่น ๆ ครูเดียวเธอก็รู้ว่ามุกไม่ได้เพิกเฉยมาขึ้นกะ ๆ อยู่แถวนั้น แต่ว่าอยู่ในกลุ่มของพีอาร์ม ช่วยรับช่อดอกไม้จากเพื่อนๆ และน้อง ๆ คนอื่นมาถือไว้ให้

เธอเริ่มซักถาม คำถามแล้วคำถามเล่าไม่ขาดปาก

“น้องมุกเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับอาร์มหรือคะ”

“เคยไปที่บ้านมัยคะ บ้านน่าสบาย ตอนเย็น ๆ ไปนั่งดูแม่น้ำจะสวยมาก อาร์มชวนน้องไปอีกซี้จ๊ะ”

“อาร์มเรียนจบแล้วก็ไม่ต้องคิดว่าจะหางานนะคะ อาร์มเป็นคนรักเพื่อน รักญาติ เขาจะไม่หางานหรอกคะ”

ฯลฯ

คำพูดของคุณสรวงสินีเริ่มทำให้มุกตอบยากขึ้นทุกที มุกรู้ว่าเธอเต็มอกเต็มใจให้พีอาร์มคบกับมุก แต่...ความเต็มใจบางอย่างมันก็ออกนอกหน้าจนล้นท่วมนองถึงพื้น

เซ็มกับเจ้าหยุนมองสบตากัน แล้วอมยิ้มอยู่หลายครั้ง จนมุกต้องแอบเหยียบปลายเท้า เตือนอย่าให้มันออกนอกหน้านัก น่าเกลียดออก!

พีอาร์มเองก็ทำหน้าลำบากใจ มุกจำได้ ทำให้มุกน้อยใจนิด ๆ ว่า... ทำไมจะต้องไม่ชอบใจ แสดงว่าพีอาร์มไม่อยากจะให้คุณแม่รู้ว่าพีอาร์มจีบมุกอยู่ แสดงว่าพีอาร์มไม่จริงใจรีเปลา ถ้าจริงใจจะต้องปิดบังทำไม

มุกยังไม่เคยปิดบังซักครั้ง พี่อาร์มไปหามุกเมื่อไรก็ได้ คุณย่าก็ทำท่าพอรู้อยู่ ถ้ามาหากันเปิดเผย แต่ไม่ชวนกันออกไปเที่ยวไหนจนดึกๆ หรือไปค้างคืนกันตามต่างจังหวัด คุณย่าก็ไม่ว่า

แล้วพีจีก็ทำให้เหตุการณ์เลวร้ายลงอีก

พีจีเรียนจบ ได้ทำงานที่อินเตอร์อีสเทิร์นทรัสต์ หรือไอ.อี.ที.แล้วสนใจเธอ มุกเคยเจอเวลาแวะไปหาคุณพ่อ พีจีสวมฟอร์มสีฟ้าของพนักงานกระโปรงสั้นครึ่งขาอ่อน มองเห็นขาขาวยาวเพรียว มีคนบอกว่าพีจีสวยที่สุดในบรรดาสาวบนตึก

วันนี้เธอสวมชุดครุยสวยสง่า ผมเกล้าขมวดเรียบอยู่ด้านหลัง แต่งหน้าสวย แต่จัดไปหน่อย มีน้องคอยช่วยซับหน้าด้วยกระดาษซับมันให้ตลอดเวลา ส่วนช็อคโกแลตนั้นไม่ต้องพูดละ ได้มาหลายหอบจนต้องมีคนช่วยถือพะรุงพะรัง

พอเห็นพี่อาร์ม เธอก็เข้ามาหาทันที ด้วยสีหน้าสดใส

ตอนนั้นคุณพ่อพี่อาร์มกับลุงช่วงถอยห่างออกไปไหนเสียแล้วก็ไม่รู้ ไม่อยู่ในฉากนี้ด้วย

“อาร์ม ถ่ายรูปกันซักใบนะ ยังไม่ได้เจอกันเลย” เธอตอบว่าพี่อาร์มอย่างกันเอง

พอได้เห็นคุณแม่พี่อาร์ม พีจีก็อุทานเบาๆ อย่างทิ้งจิต

“อู๊ย! คุณสรวงสินี...”

แล้วเธอก็รีบโน้มตัวลงไหว้อย่างอ่อนช้อย แนะนำตัวเองว่า

“จีทำงานอยู่ที่ไอ.อี.ที.ค่ะ เป็นเจ้าหน้าที่การตลาด ฝ่ายธุรกิจเงินฝาก เคยเห็นคุณสรวงสินีไปหลายครั้ง แต่คงจำใจไม่ได้”

คุณสรวงสินีรับไหว้ แล้วตอบอย่างอ่อนหวานพอกัน

“จำได้ค่ะจำได้ พี่จำหน้าได้ แต่ไม่ทราบชื่อ อ้อ! เรียนจบปีนี้เหมือนกันนะคะ”

“ค่ะ แล้วขอประทานโทษ...มาแสดงความยินดีกับญาติหรือคะ”

คุณสรวงสินีจับแขนพี่อาร์มไว้

“คะ มาให้อาร์มเขา ลูกชายพี่คะ”

ความตื่นตะลึงของพีจีมีมากจนแทบว่า ถ้าพีอาร์มจะกลายร่างเป็นแบรด พิตต์ ไปต่อหน้าต่อตา เธอก็คงไม่ตกใจมากเท่านี้

พีจีลื้มเก็บสีหน้าและคำพูด เธออุทานว่า

“อู๊ย! สนิทกับอาร์มมาตั้งสี่ปี ไม่ทราบเลยคะ แหม! อาร์มนี่ละก็” เธอหันไปหยิกแขนพีอาร์มเล่นๆ “ไม่ยกกะบอกจี จะเก็บไว้เซอร์ไพรส์จีไหม้ย รูนะ”

พีอาร์มยิ้ม...ยิ้มอย่างที่มุกเริ่มดูออกแล้ว เวลาจะเหินบไคร พีอาร์มก็ยิ้มน้อยๆ แบบนี้

คุณย่าเคยเรียกยิ้มแบบนี้ว่า ‘ยิ้มด้วยปาก ถากด้วยนัยน์ตา’

“ผมมันไม่ใช่พวกมีนามสกุล บอกไปก็กลัวไม่รู้จัก”

พีจียังไม่ ‘เกิด’ ว่าโดนเหินบ เธอเป็นคนคล่องปราดเปรียวสารพัดเรื่องเรียนและเรื่องงาน แต่ว่าเรื่องความรู้สึกนึกคิดของคนอื่น พีจีไม่เคยเก็บมาคิดให้ลึกเลยจริงๆ

“ยังจะทำมาพูด ไม่รู้จักได้ยังไง จิยังแอบชื่นชมคุณแม่ของอาร์มตั้งแต่เห็นรูปในหนังสือพิมพ์ แหม! ถ้าทราบตะแรกก็ดึนะซี จิจะได้รู้จักคุณแม่ซะนานแล้ว”

แล้วเธอก็หันไปยิ้มให้คุณแม่อย่างหวานชื่น

เข้มกับเจ้าหญูนมองตากันอีก แล้วเบือนหน้าไปยิ้มกันสองคนอย่างอดไม่อยู่

ก่อนจะเข้าหอประชุม พีอาร์มถามมุกเสียงเบาๆ พอได้ยินกันสองคน

“พรงนี้ ไปดูแม่น้ากันมัย”

“ที่บ้านของพีอาร์มนะรีคะ”

“จ๊ะ ชวนหญูนกับเข้มไปด้วย ไปกินข้าวเย็นกัน เมากับเบ๊ยวอีกคูหนึ่ง เขาจะกลับไปทำงานพรงนี้”

พีอาร์มเก็บหมดเต็ดไว้ในตอนท้าย

“แล้วพี่ก็จะไปอเมริกา วันจันทร์นี้ละ”

นอกกำแพงด้านหลังของบ้าน ถมดินเป็นชันแคบๆ มีเขื่อนยื่นออกไปในแม่น้ำเจ้าพระยา พี่อาร์มเปิดประตูกำแพงออกไปแล้วชวนมุกนั่งลงบนม้ายาวหินขัดตรงนั้น ได้ต้นลำพูใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขา ดูเก่าแก่จนน่าเรียกว่าปู่ต้นไม้ รากเกาะกริมตลิ่ง

มุกยังจำได้ว่าเสียดาย เมื่อพี่อาร์มบอกว่า

“เมื่อก่อนมีหิ้งห้อยมาเกาะอยู่เต็ม แต่เดี๋ยวนี้มันหายไปหมดแล้ว”

อะไรหลายๆ อย่างหายไปตามวันเวลา ไม่เฉพาะแต่สิ่งแวดล้อมเท่านั้นหรอก

ลมจากแม่น้ำโลโงพัดไปได้มาก เรานั่งดูแม่น้ำเจ้าพระยา และสะพานกรุงเทพที่ทอดข้ามอยู่ไม่ไกลนัก สภาพของแม่น้ำดูเคลื่อนไหวไม่หยุดนิ่ง เต็มไปด้วยชีวิตชีวาจากเรือที่แล่นขึ้นล่องไม่ขาดสาย ระลอกคลื่นซัดกระทบเขื่อน แรงบ้างเบาบ้าง มองนานๆ เข้าก็เหมือนมันจะเข้ามาถึงตัว โอ้ปออุ้มเราให้โง่งงได้ง่าย

เราพูดอะไรกันบ้างตรงนั้น มุกจำไม่ค่อยได้ มันเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในตอนแรก มุกจำได้แม่นก็ตอนที่พี่อาร์มเริ่มเล่าถึงชีวิตของตัวเอง

พี่อาร์มเป็นลูกคนเดียว พ่ออายุได้ไม่กี่ขวบ พ่อแม่ก็หย่าขาดกัน และที่แปลกไม่ซ้ำแบบกับบ้านไหน คือ...พ่อกลับเป็นฝ่ายอยู่กับพ่อตาแม่ยายในบ้านนี้ ส่วนแม่ไปอยู่ที่อื่น

“คุณแม่แต่งงานใหม่” พี่อาร์มให้คำอธิบายสั้นๆ “แต่พี่ก็มีความสุขดีอยู่กับพ่อ กับคุณตาคุณยาย”

ต่อมา คุณตาถึงแก่กรรม หลังจากนั้นคุณพ่อพี่อาร์มตัดสินใจไปทำงานที่แคลิฟอร์เนีย ตามคำชวนของเพื่อนที่ต้องการหาหัวหน้างานควบคุมการเกษตร ผักสวนครัวแบบไทยๆ จำนวนมากมายหลายร้อยเอเคอร์ สำหรับส่งป้อนตลาดลูกค้าชาวเอเชีย

พี่อาร์มอยากไปกับคุณพ่อ แต่ก็ห่วงคุณยาย ในที่สุดก็อยู่เมืองไทย

เป็นเพื่อนคุณยาย คิดว่าพอจบม.ปลายแล้วจะไปอยู่กับคุณพ่อ

แต่พี่อาร์มก็เกิดได้โควตานักกีฬาเข้ามหาวิทยาลัยได้สำเร็จ แผนก็เลยต้องเลื่อนไปอีก พอคุณยายเสีย พี่อาร์มก็อยู่คนเดียว...ถ้าไม่นับเพื่อนๆ ที่มาอยู่ด้วย ช่วยออกค่าน้ำค่าไฟ

ตอนนี้พี่อาร์มเรียนจบ รับพระราชทานปริญญาบัตร

“...ก็ถึงเวลาที่พี่จะต้องไปอเมริกาแล้ว”

พูดถึงเรื่องนี้ มุกก็น้อยใจอย่างบอกไม่ถูก จะไม่ให้ให้น้อยใจได้อย่างไร คบกันมาตั้งนาน เรื่องสำคัญขนาดนี้ทำไมพี่อาร์มไม่บอกให้รู้ล่วงหน้าซักคำ

“แล้วทำไมพี่อาร์มไม่บอกมุกมั่ง มุกช็อกมากเลยรู้มั๊ย”

“ก็บอกแล้วไงล่ะ”

“บอกแค่นี้หะเธอคะ”

“บอกมากก็ช็อกมาก”

ไม่เห็นจะตกลงตรงไหน พี่อาร์มคงไม่แคร์มุกเท่าไร ไหนๆ จะไปแล้ว บอกตามมารยาทก็ถือว่าดีถมเถ

“มุกอยากจะเป็นฝ่ายไปอเมริกามั่ง...”

“มุกก็ไปบ่อยอยู่แล้ว”

มุกไม่เข้าใจว่าทำไมพี่อาร์มถึงเห็นเป็นเรื่องเล็ก ทั้งที่มุกพยายามจะบอกให้รู้ว่า มันทำร้ายความรู้สึกของมุกแค่ไหน

“ถ้ามุกจะไปอเมริกา ไม่กลับเลย แล้วบอกพี่อาร์มคำเดียว...พรุ่งนี้ มุกไปละนะ พี่อาร์มจะรู้สึกยังไง”

แปลกที่พี่อาร์มหัวเราะเบาๆ

“ไม่รู้ซี นึกไม่ออก เพราะในที่นี้ไม่มีใครไปไม่กลับนี่ พี่ไปไม่นาน ก็กลับ บอกอะไรกันนักหนา”

มุกมัวแต่ปักใจเชื่อว่าพี่อาร์มจะไปอยู่ที่โน่นเลย...อย่างคุณพ่อ จนไม่เคยนึกว่าพี่อาร์มไม่ได้บอกซักคำว่าจะไปนานเท่าไร พอได้ยิน มุกก็ใจชื้นขึ้นเป็นกอง

“พี่อาร์มจะไปนานแค่ไหนคะ”

“พอทำเอ็มเสิร์จก็กลับ ทันทกลับมามันรับปริญญาของมุกแน่ๆ”

มุกเพิ่งขึ้นปีสอง กว่าจะเรียนจบก็สองปีกว่า มันก็...ไม่นานนักหรอก แต่จะว่าเร็วก็ไม่เร็วอยู่ดี

มุกไม่รู้จะตอบยังงี้ ได้แต่นั่งอึ้ง จนพี่อาร์มหยิบอะไรอย่างหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แล้วจับมือมุกขึ้น วางของนั้นลงบนฝ่ามือ

มันเป็นสร้อยข้อมือเส้นเล็กๆ ออกแบบแปลกตา และน่ารักมากที่สุด เส้นหนึ่งที่เคยเห็นมา เป็นสร้อยบางๆ สามเส้นควมกัน ทำด้วยทอง เงิน แล้วก็ยาก โยรวมกันด้วยแผ่นทอง ตรงขอเกี่ยว ห้อยตุ้มตั้งเป็นรูปตะกร้อ ทับทิมลูกเล็กๆ ไว้ด้วย

มันไม่ใช่ของใหม่ มุกดูออก พูดยุให้แน่ลงไปคือมันเป็นของเก่า...เก่า จนน่าจะเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับเรือนไม้สี่เบงของพี่อาร์ม แต่ก็อยู่ในสภาพดีมาก พี่อาร์มคงจะส่งให้ช่างขัดตกแต่งใหม่แน่ๆ มุกรู้เพราะคุณย่าเคยส่งไปให้ช่างทำกับเครื่องประดับเก่าๆ บางชิ้นที่หมองลงไปมากแล้ว

มุกยกหน้าขึ้นมอง ยิ่งกว้างหลายเท่า มุกอัศจรรย์ใจเชียวละ

“พี่อาร์มให้มุกหรอคะ”

เป็นคำถามโง่มากใช่ไหมคะ มุกรู้สึกโง่มากขึ้น เมื่อพี่อาร์มตอบว่า

“ให้ขอยืมใส่ตะหาก”

“ให้ขอยืม!” มุกแทบจะร้องกรีดออกมา รู้สึกหน้าแดงดังเพลิง “เรื่องอะไรมุกจะ...”

พี่อาร์มใช้ปลายนิ้วแตะปากมุกไว้ เป็นกิริยาที่ไม่เคยทำมาก่อน แต่มันก็ทำให้มุกเจ็บเป็นปลิดทิ้ง

“ให้ขอยืมใส่สองปี แล้วพอมุกเรียนจบก็จะเอาของใหม่มาแลก ระหว่างนี้ ถ้าไม่อย่าใส่อีกเพราะมีของอื่นถูกใจกว่านี้ ก็ส่งคืนพี่นะ”

นี่อะไร วิถีจับผู้หญิงของพี่อาร์ม

มุกอยากจะหัวเราะ แต่ก็อยากจะทูปพี่อาร์มพร้อมๆ กัน

“มากไปละค่ะ ให้ก็ไม่ให้ แเค้ให้ยืม แล้วจะมาเอาคืนอีก เงื่อนไข่มากจัง มุกจำไม่ไหว”

พี่อาร์มคล้องสร้อยไปรอบข้อมือของมุก เกี้ยวตะขอ บีบให้กระชับ
แน่น บอกเสียงนุ่มๆ

“สร้อยเส้นนี้ คุณตาซื้อให้คุณยายเป็นของขวัญชิ้นแรกตอนชอบกัน
ใหม่ ๆ คุณยายสวมมาตลอด ไม่เคยถอดเลยจนตาย เพราะคุณตาบอก
ว่า...ถ้าเลิกคิดถึงคุณตาเมื่อไหร่ ก็ค่อยถอด...”

มุกรอฟังคำพูดต่อไปจนจบ รอพี่อาร์มบอกว่า

‘ถ้ามุกยังคิดถึงพี่อยู่ ก็อย่าถอด’

แต่พี่อาร์มก็ไม่ยกพูด กลับหยุดเพียงแค่นั้น ทำให้มุกออกจะผิดหวัง
อยู่นิดๆ

“แล้วพี่อาร์มเอามาให้มุกทำไม”

พี่อาร์มมองหน้ามุก จะด้วยอะไรก็ตาม มุกรู้สึกว่พี่อาร์มเสียใจกับ
คำถามนี้ ทำให้มุกใจแป้วลงทันที

“ขอโทษคะ มุกไม่น่าถาม ไม่ได้ตั้งใจจะ...มุกหมายความว่ามุกจะดูแล
สร้อยเส้นนี้เป็นอย่างดีที่สุด”

สีหน้าพี่อาร์มดีขึ้นทันที

“แต่พี่อาร์มต้องทำตามเงื่อนไขของมุกข้อหนึ่งนะคะ”

“อะไรหรือ”

“ไม่เอา บอกมาก่อนว่าต้องทำ”

“ยังไม่รู้แล้วจะให้ทำได้ยังไง เมื่อมุกตั้งเงื่อนไขให้พี่โตดเจ้าพระยาตาย
เป็นการแลกเปลี่ยน พี่ก็แย่ซี”

มุกอดหัวเราะไม่ได้ พอหัวเราะแล้วก็ค่อยหายเขินหน่อย ไม่งั้นมุก
ไม่กล้ามองหน้าพี่อาร์มเต็มตาเลย

“แหม! ดีจัง มุกไม่ทันนึกมาก่อน พี่อาร์มช่วยบอกให้เลนนี่ออก
ที่จริงมุกตั้งเงื่อนไขนิดเดียว...”

พี่อาร์มทำท่าตั้งใจฟัง เมื่อมุกทั้งใจหะเอาไว้

“คือ...ถ้าพี่อาร์มไม่ยากให้มุกใส่อีก เพราะมีคนอื่นที่พี่อาร์มยากให้เขา
ขอให้บอกมุกได้ไหมคะ แล้วมุกจะคืนให้ ขออย่าหาสร้อยอีกเส้นให้คนอื่น

พร้อมๆ กัน มุกไม่อยากใส่สร้อยอยู่ทางนี้ ไม่รู้เรื่อง...เหมือนถูกหลอก...”

มุกไม่กล้าพูดจนจบ เพราะว่าสีหน้าพี่อาร์มตอนนั้นเหมือนกับโกรธ ยั้งนั่นแหละ เสี่ยงมุกก็เลยอ่อยจนขาดหายไปไม่รู้ตัว

“พี่ไม่เคยคิดจะหลอกใครนะมุก ถ้าหากว่าให้ ก็แน่ใจว่าอยากให้จริง ๆ”

มุกนึกขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว ตอนพี่จิลล์พี่อาร์มว่า หลอกมุกให้ทำรายงานวิชาภาษาไทยพื้นฐานให้ พูดเล่นๆ แค่นั้น พี่อาร์มก็โกรธจนเห็นได้ชัด

ไม่เห็นจะเข้าท่าเลย

“ทำไมพี่อาร์มต้องโกรธมุกด้วยล่ะคะ นี่จะกลายเป็นทะเลาะกันแล้วนะคะ”

สีหน้าเครียดของพี่อาร์มคลายลงทันที พี่อาร์มมองหน้ามุกนิ่งอยู่ดีใจ แล้วถอนใจเบาๆ เมื่อเอื้อมมือมาลูบปลายผมมุก เหมือนทำกับเด็ก

“พี่เสียใจ มุก บางทีคนเรามันก็มีจุดอ่อน พี่ไม่ชอบคำนี้...”

แล้วพี่อาร์มก็หยุดเพียงครึ่งๆ กลางๆ ไว้แค่นั้นตามเคย ไม่อธิบายมากกว่านี้อีก เหมือนจะบอกให้รู้ว่า อยากพูดแค่นั้นแหละ ให้มุกรับรู้แค่นี้... พอแล้ว

“แต่จะบอกมุกอย่างนะ พี่อยากให้มุกจริงๆ แล้วต่อไป ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ถ้ามุกไม่เป็นฝ่ายอยากคืนสร้อยให้พี่ พี่ก็ไม่ขอคืนจากมุกแน่นอน”

พี่อาร์มเดินทางไปแล้ว

วันเดินทาง มุกไปส่งพร้อมกับเจ้าหนูและเข้ม มีเพื่อนคนอื่น ๆ อีกไม่กี่คน เพราะพี่อาร์มไม่ได้บอกใคร

แน่ละ ไม่มีพี่จี

พี่อาร์มทำหน้าที่ดีมาก เหมือนแค่ไปเที่ยวสองสามเดือน คุยกับเพื่อนสนุกสนานเฮฮา ตรงข้ามกับมุกที่เริ่มหน้าจ่อๆ มือไม้เย็น ยิ่งใกล้เวลา มุกก็ยิ่งใจคอไม่ดี

ทำไมถึงใจคอไม่ดี มุกคิดถึงฟิอาร์มั้นหรือ

ข้อนี้มันก็แน่ละ คิดถึงมันก็ส่วนหนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งคือมุกไม่เคยเห็นใครที่ห่างไกลกันไปนานขนาดนี้ อยู่กันคนละประเทศขนาดนี้ แล้วจะกลับมาสนิทกันเหมือนเดิม มีแต่จะไกลตาแล้วก็ไกลใจ อย่างที่เขาวางกัน

ทุกราย

พี่ๆของมุกมีแฟนกันทุกคน ตั้งแต่ก่อนไปเรียนเมืองนอก แต่พอไปเมืองนอกก็ไม่มีแฟนใหม่ที่นั้น ถึงปากแข็งบอกว่าไม่ได้ทิ้งคนเก่าก็เหมือนทิ้งมีเหตุผลที่ฟังง่ายนิดเดียว

อย่างพี่แมน

‘ค่าโทร.ทางไกลมันแพงวะ ชี้เกียจโทร.บ่อยๆ เลยต่างคนต่างก็ห่างกันไป เคาก็เลยคบคนอื่นแทนเรา’

แล้วเราก็คบคนอื่นแทนเขา...ประโยคนีพี่แมนเว้นไว้ให้เข้าใจเอง

ส่วนพี่มายมีแฟนตอนไปเรียนที่อเมริกา รักกันสวีตกันหยด ถ่ายรูปมาสามสิบหกใบต้องถอดกะแฟนซะสามสิบห้าใบ อีกใบคือปลายฟิล์ม ถ่ายไม่ติด แต่พอเรียนจบกลับมาก่อนแฟน ห่างกันไม่ถึงหนึ่งปี พี่มายก็เข้าประจวบวิหัทกับคนใหม่ที่กลับมาเจอในกรุงเทพฯ แล้วสวีตกันหยดยิ่งไปกว่าคนเก่า

‘ช่วยไม่ได้ ฉันรักแรกพบกับคนนี้’ นี่คือเหตุผลง่าย ๆ อีกเหมือนกัน

พี่เมย์ยังเรียนอยู่ที่อเมริกา เลิกกับแฟนทางเมืองไทยเมื่อไปเรียนที่ยูซีแอลเอได้ปีหนึ่ง แล้วเวลานี้ก็เลิกกับคนที่สองทางยูซีแอลเอเมื่อไปเรียนต่อที่นิวยอร์ก กำลังรักกันหวานสุดขีดอยู่กับคนที่สาม

‘ช่วยไม่ได้ คนนี้ดีกว่าทุกคนที่เคยเจอมา’ พี่เมย์บอกมุก ครั่งสุดท้ายที่มุกถามคุณแม่ไปเยี่ยม

มุกจึงค่อนข้างแน่ใจว่าฟิอาร์มเดินขึ้นเครื่องบินไปแล้วก็จะไปเลย ฟิอาร์มคงไม่เสียค่าโทรศัพท์ทางไกลโทร.มาหามุก อีกสักพัก คงจะเจอรักแรกพบเข้ากับผู้หญิงสวยๆ เก่งๆ สักคนทางโน้น ฟิอาร์มคงจะบอกว่า... เขาดีกว่าผู้หญิงทุกคนที่ฟิอาร์มเคยเจอมา

ถึงตอนนั้น มุกหวังว่าสร้อยข้อมือที่ใส่กล่องส่งคืนไปทางไปรษณีย์ คงไม่หาย เพราะมุกจะห่อหลายชั้นแน่นหนา และลงทะเบียนตอบรับอย่างรอบคอบที่สุด

ทั้งที่เข้าใจไว้อย่างนี้ มุกก็อดปลื้มไม่ได้เมื่อได้โปสการ์ดใบแรกจากฟิอาร์ม บอกว่าไปถึงแคลิฟอร์เนียเรียบร้อยแล้ว

จดหมายฉบับแรกตามมาในอีกไม่กี่วัน เขียนอะไรไม่มากนัก มุกไม่เคยเห็นมาก่อนเลย จดหมายอะไรไม่รู้ เหมือนรายงานสั้นๆ หน้าเดียวจบ

“...พี่เข้าโปรแกรม M.A. ทาง Public Administration ได้แล้ว ที่นี้เขารับ TOEFL 550 พี่สอบได้ 556 ตั้งแต่ออยู่เมืองไทยแล้ว เลยรอดตัวไป ส่วน GRE ยังไม่ต้องสอบ เรียนไปเทอมหนึ่งแล้วค่อยสอบ ลงเทอมนี้ไม่มี credit หรือกะ ลองดูก่อน เขาว่าเรียนยาก เทอมแรกอย่าเพิ่งลงให้มาก เดี่ยวต้อง drop ก็เสียเงินเปล่า พี่ทำงานกับคุณพ่อ เก็บเงินเป็นค่าเล่าเรียนด้วย

พี่ยังพักอยู่กับคุณพ่อ กำลังวุ่นเรื่องเรียนและทำงาน เลยไม่มีเวลาจะเหงา แต่ก็คิดถึง‘เรือนไม้สี่เบง’ (อย่างที่มุกเรียก) มาก ถ้ามุกว่างโทรไปถามลุงช่วงไหนอย่าเป็นไร ตอนนี้มีคนมาขอเช่าบ้านแล้ว พี่ขอร้องเขาว่าให้ลุงช่วยอยู่เฝ้าบ้านเหมือนเก่า

ถ้าว่างเขียนมาเล่าให้ฟังบ้าง คิดถึงมุกเสมอ”

จบ แค่นี้เองสำหรับจดหมายฉบับแรก

แต่ว่ามุกเองเขียนตอบเสียยาวเหยียด เล่าทุกเรื่องเท่าที่นึกออก และหาเรื่องเขียนเล่าไปได้

เวลาเขียนถึงฟิอาร์ม มุกจะรู้สึกเหมือนฟิอาร์มอยู่ใกล้ๆ ไม่ได้ห่างนัก มุกวาดภาพฟิอาร์มนั่งอยู่คนเดียว คงจะยุ่งกับเรื่องใหม่ๆ การเรียนใหม่ๆ จนไม่มีเวลาจะเหงา

มุกไปอเมริกามาแล้วหลายครั้ง ไปเรียนซัมเมอร์มั่ง ไปเที่ยวกับคุณแม่ มั่ง นอกจากครั้งแรกที่มุกตื่นเต้นเพราะได้ไปเมืองนอก มุกไม่เคยชอบชีวิต

ทำงานเลยจนครั้งเดียว

มูกอดคิดไม่ได้ว่า...มูกคงเป็นตัวประหลาดอยู่คนเดียว ใครๆ เขาก็อยากไปเห็นอเมริกา หลายคนไปแล้วก็ไม่อยากกลับบ้านถ้ามีช่องทางอยู่ที่นั่นได้ อย่างพี่แม็ก พี่ชายคนที่สองของมูก ไปเรียนแล้วเลยไม่ยอมกลับบ้านจนเดี๋ยวนี้ คุณพ่อคุณแม่จะขอยังไงก็ไม่ยอมกลับ

บางที พี่อาร์มก็อาจจะไม่อยากกลับเหมือนกัน ถ้าหากว่าเวลาผ่านไปสักพัก

แต่ทั้งที่นี้ มูกก็ยังตั้งหน้าตั้งตาเขียนเล่าเรื่องเรียน เรื่องคุณย่า เรื่องในบ้าน เรื่องของเพื่อนๆ และสารพัดเรื่องให้พี่อาร์มฟังในจดหมายทุกฉบับอยู่นั่นเอง

รวมทั้งเรื่องมูกโทร.ไปคุยกับลุงช่วง ถามทุกข์สุขของแก กับเรื่องคนเช่าเรือนไม้สี่เบียดด้วย

มูกเคยคิดว่าเวลาคงจะผ่านไปช้าเมื่อพี่อาร์มไปเรียนต่อ แต่เอาเข้าจริงแล้วมันก็เร็วเอากการเหมือนกัน

มูกขึ้นปีที่สาม เป็นบารหัสแล้ว ตอนนั้นขับรถได้แล้ว คุณย่าซื้อรถคันเล็กๆ ให้มูกขับไปเรียนหนังสือ บางทีก็ขับไปต่างจังหวัดไกลๆ ในวันหยุด คุณย่าเริ่มเบื่ออากาศในกรุงเทพฯ บอกว่าเขากำลังสร้างตึกสูงๆ กันเต็มไปหมด ไกลๆ บ้านเรา ไม่ว่าจะเหลียวไปทางไหนก็เห็นตึกมหึมาผุดขึ้นมาบังท้องฟ้าเหมือนเอาผ้าผืนใหญ่ๆ มาชิงบังไว้รอบบ้าน จนคุณย่ารู้สึกท้อแท้ใจไม่ออก สุขภาพของคุณย่าไม่ค่อยดีเหมือนเมื่อก่อน มีอาการโรคภูมิแพ้ ถึงขั้นหอบหืดไปไหนมาไหนไม่สะดวก

บางวัน คุณย่าไปค้างที่บ้านคุณพ่อ เพราะในบ้านมีห้องว่างหลายห้อง มูกก็เลยต้องกลับบ้านไปด้วย บ้านเดิมของคุณย่าก็ให้คนอื่นอยู่แทน

คุณย่าไม่ยอมขายบ้านจนแล้วจนรอด ทั้งที่ลูกๆ ค่อยๆ ค่อยๆ ให้ขาย ตอนนั้นที่ดินราคาแพงลิบลิ่ว ที่ดินของคุณย่ากว้างพอจะสร้างอพาร์ทเมนต์หรือออฟฟิศได้สบาย

“ยังไม่อยากขาย ให้ฉันตายเสียก่อนค่อยขาย” คุณย่าตอบสั้น ๆ แต่เด็ดขาด

คุณพ่อและคุณอาภิเษยระย่อไปเอง

พี่ ๆ ของมุกเรียนจบ หายยกันกลับมาบ้าน พี่แมนมีแฟน พี่ยืนยันว่าจริงจัง แต่ยังหวงความโสดไม่ยอมแต่งงานง่าย ๆ รอให้อายุถึง 30 ก่อน ส่วนพี่เมย์ก็เลิกกับแฟนทางนิวยอร์ก กลับมาด้วยหัวใจเป็นอิสระ กลายเป็นสาวไฮโซ เนื้อหอม มีภาพลงหน้าสตรีในหนังสือพิมพ์อยู่บ่อย ๆ พี่เมย์เป็นสาวเปรี้ยว แต่งตัวแต่ละครั้งเรียกสายตาคอนได้ทั้งงาน ก็นาอยู่หรอกที่นักข่าวชอบเอาจริงไปลง ใคร ๆ ก็อยากดู

ส่วนมุก ก็ยังเป็นคนเดิม ไม่ชอบไปงานกลางคืน ไม่ชอบเป็นข่าว แต่จะชอบหรือไม่ชอบก็เท่ากัน ไม่มีใครสนใจความรู้สึกของมุกอยู่แล้ว

เพราะว่ามุกกลับไปอยู่บ้าน คุณแม่จึงมีโอกาสนาน ๆ มากขึ้น

“ฉันละเบื่อละเกิน ดูแต่งตัวเข้าซี...ดูท่าผมเข้าซี...หน้าก็แต่งไม่เป็น เหลอหลาเหมือนมาจากทุ่ง เอาไปไหนด้วยก็ขายหน้าถึงแม่”

ยี่วันคุณแม่ก็ยังขี้บ่น ไม่มีอะไรในตัวมุกเลยที่ถูกต้องคุณแม่ คุณแม่อยากให้มุกเป็นอะไรทุกอย่างที่มุกเป็นไม่ได้ เช่น เป็นสาวเปรี้ยวสุด ๆ อย่างพี่เมย์ เป็นสาวสวยจัดยิ่งกว่านางงามอย่างพี่มาย หรือสาวเท่ท่าทางเป็นนักธุรกิจพันล้านอย่างพี่มิน คุณแม่ไม่อยากให้มุกเป็นอย่างเดียว คือเป็นตัวของตัวเอง!

มุกเขียนไปเล่าให้พี่อาร์มฟัง คำตอบของพี่อาร์มก็คือ

“เป็นอย่างที่มุกเป็นก็ดีแล้ว พี่ไม่อยากให้มุกเป็นของเลียนแบบอย่างนั้นเขาเรียกว่าของปลอม”

คำตอบของพี่อาร์มทำให้มุกรู้สึกดีขึ้นมาก มุกเลยไปถ่ายเอกสารขายลายมือพี่อาร์มเป็นตัวโต ๆ เฉพาะประโยคนี้นี้ แล้วใส่กรอบติดเอาไว้บนฝาห้องเหนือโต๊ะทำงาน มันทำให้มุกสบายใจขึ้น หลังฟังเสียงค่อนว่าของคุณแม่

ถึงตอนนี้ คุณย่าอ่อนแอลงมาก ไม่สามารถเป็นกำแพงแข็งแกร่งให้

มุกเพิ่งฟังได้อย่างเมื่อก่อน คุณแม่จึงได้โอกาสรุกจนตั้งตัวไม่ติด

“มุก ฉันปล่อยให้นายแม่ตามใจมุกมานานมากแล้ว จนกระทั่งเป็น
อย่างนี้ น่าเสียดาย แต่ฉันจะไม่ยอมแพ้ ยังไงฉันก็ถือว่ายังไม่สายเกินไป”

คุณแม่พุดรากับว่ามุกโตขึ้นเป็นอาชญากรลึกลับ...เป็นเด็กติดยา...
เป็นเด็กใจแตก...

คุณแม่ลืมไปว่า ในบรรดาลูกทั้ง 7 คน มุกเป็นคนเดียวที่ ‘เอนท์’ ติด
แถมยังเข้าคณะที่ได้ชื่อว่าเข้ายากนักหนาได้ แล้วคะแนนในตอนนี ถ้ามัน
ยังไม่ตกไปมากกว่านี้ มุกก็คงได้เกียรตินิยามอันดับหนึ่ง

“มุกมีอะไรน่าเสียดายตรงไหนคะ มุกเป็นเด็กเรียน มุกไม่เคยเหลว-
ไหล ไม่เคยก่อปัญหา...”

“ก็ไอ้หนี้ยอย่างนี้ละเยะที่ปัญหา หัวดีไม่เข้าเรื่อง เถียงคำไม่ตกปาก
ถูกคุณย่าสปอยล์ไม่ลืมหูลืมตา เคยฟังใครเซะที่ไหน”

มุกเป็นเด็กสปอยล์...เด็กสปอยล์ก็คือเด็กที่เอาแต่ใจตัวเอง ต้องให้
คนโน้นคนนี้ตามใจทุกอย่าง ไม่มีเหตุผล แล้วส่วนใหญ่ก็จะเป็นเด็กไม่รู้จัก
โต รับผิดชอบชีวิตตัวเองไม่ได้ นี่ก็อยากทำอะไรก็ทำ

แล้วพี่ๆ อีก 6 คนนั้นล่ะ ไปเรียนเมืองนอกแล้วเขาก็ไม่ยอมกลับมา
บางคนกลับมาแล้วก็ไม่ยอมทำงานเป็นเรื่องเป็นราว บางคนก็เปลี่ยนแฟนอยู่
นั่นเอง ไม่ยอมลงเอยกับใคร...พวกนี้เป็นเด็กดีในสายตาคุณแม่ทั้งนั้น

ว่าได้ที่ว่าไป มุกก็ยังทำตัวเป็นคนเดิม ไม่ผิดหน้า ไม่ทาบปาก ผมก็
ไม่ตัด ไม่ไปทำที่ร้าน เสื้อผ้าก็เลือกตามแบบของมุกเอง ไม่สนใจแบรนด์เนม
มุกนึกว่าชีวิตจะเป็นยังงี้ต่อไปเรื่อย ๆ แต่ก็ไม่ยกเป็น
วันหนึ่ง คุณจุลศกก็เดินเข้ามาในชีวิตของมุก

มุกรู้ว่าการพุดถึงคุณจุลศกจะทำให้พี่อาร์มไม่ชอบยิ่งขึ้น แต่มันก็ไม่มีทาง
เลือกอย่างอื่น

การไม่รับรู้ปัญหา มันเป็นคนละอย่างกับการแก้ปัญหา มุกว่า

วันที่เขามาที่บ้านเป็นครั้งแรก มุกนั่งอยู่บนเทอเรซหน้าบ้านกับ

เจ้าหยุนและเซ็ม เรากำลังยุ่งกับการเขียนโปสเตอร์เพื่อทำนิทรรศการบอร์ดให้วันรับน้องใหม่ สีนํ้ามัน สีนํ้า สีแท่ง กระจายเกลื่อน เนื้อตัวพลอยเลอะเทอะไปด้วย

ก็เพราะมันเลอะยังงี้ มุกเลยไม่กล้าพาเข้าไปในห้องนั่งเล่นส่วนตัวที่ปูพรมหมดทั้งห้อง มันจะเช็ดออกยาก

พอเหนื่อยเข้า ก็เริ่มหงุดหงิดใส่กัน

“นายมันคิดผิด” เซ็มโทษเจ้าหยุน “ชอบเอาไปทำที่คณะซะ จะได้ไม่ลำบาก”

“ทำที่โน่นชีวิตะยิ่งลำบาก” เจ้าหยุนเถียงทันควัน “ลำบากอ้วนนี้หว่า พอจะกินน้ำกินขนมก็ต้องหยุนบริการ หิวมาให้ถึงที่ แหม! ที่งี้ละก็ไม่น่าอ้างสิทธิสตรี พอทำงานเสร็จก็สะบัดกันอวบๆ ไปหมด ใครตามเก็บตามล้างถ้าไม่ใช่คุณชายหยุน”

“ไอ้ทะเล่! ลามก” เซ็มโวย

“จะตายังไงก็ได้ไว้อย่า แต่คุณชายหยุนไม่ยอมโง่ไปอีกแล้วเว้ย”

กำลังทำงานกันไปทะเลาะกันมา ก็มีแขกมาถึงหน้าบ้าน ปกติรปภ.จะอินเตอร์คอมเข้ามาถามแม่บ้าน แล้วแม่บ้านก็จะตัดสินใจว่าจะให้ผ่านเข้ามาได้หรือไม่

พอเห็นรถเบนซ์สปอร์ตแล่นเข้ามาถึงหน้าตึก มุกก็เดาว่าคงเป็นเพื่อนคนใดคนหนึ่งของพี่ๆ ก็เลยไม่สนใจ

เจ้าหยุนไม่ได้ตื่นเต็นกับรถยนต์ เพราะที่บ้านมีรถเบนซ์อย่างน้อยก็ห้าคัน ส่วนเซ็มบ่นมากกว่าถาม

“ใครมานะ หน้าเรากำลังงามกันทุกคนเชียว ไม่อยากให้เห็นเลย”

“ก็เพื่อนของพี่ๆ” มุกตอบ “ไม่พี่มินก็พี่เมย์ เจยไว้หอะ เขาไม่สนเราหรอก”

มุกไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับหนุ่มๆ ที่มาหาพี่มินกับพี่เมย์ เพราะยังเข็ดไม่หายกับเรื่องถูกจับไปเปรียบกับพี่สาวคนสวย ก็เลยปล่อยให้แม่บ้านรับหน้าแทนทุกครั้ง

วันนั้นแม่บ้านมัวเฝ้าข้าวอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ผู้ชายคนนั้นลงจากรถ เหลียวมองรอบๆ เหมือนจะหาคน เขาเหลียวมาเห็นมุกเข้า เขาก็มองเหมือนจะเรียก แต่มุกไม่ขยับเขยื้อน

เข้มาจากบ้านที่มีมารยาทคนละแบบกับเรา พอเห็นก็อดรันทดไม่ได้
“ไม่ไปต้อนรับเขาหน่อยเหรอ อย่างน้อยก็ถามว่ามาหาใคร”

มุกก็เลยจำใจลุกขึ้น เดินลงบันไดไปหา ยังไม่ทันจะถาม เขาก็พูดด้วยเสียงออกคำสั่งกลายๆ

“ช่วยไปเรียนคุณเมย์ว่า เพื่อนมารับแล้ว”

สั่งรากับมุกเป็นเด็กลูกจ้างในบ้าน ก็ไม่แปลกหรอก มุกไม่ขาวสวย รวยเร็ดแม้เพียงครึ่งของพี่เมย์ หน้าตาก็มันย่อง ผมยุ่งหลดลุ่ย แถมยังมีสีป้ายอยู่บนแก้ม ตอนเพลอเอามือเช็ด เลื้อยติดตัวเก่าดูโทรม ไม่มีแบรนด์เนมให้เห็นตรงไหนสักนิด

มุกมองเขาด้วยความไม่พอใจ และไม่ขยับตัวไปตามคำสั่ง สายตามุกคงจะทำให้เขาสะกิดใจ เขาจึงมองมุกซ้ำอีกครั้งด้วยความสนใจขึ้นเล็กน้อย

เขามองดูมุกทั่วตัวอย่างไม่เกรงใจ เห็นแววยิ้มฉายขึ้นในดวงตาของเขาแล้วแผ่ซ่านลงมาที่ริมฝีปาก เหมือนเขาพอใจอะไรสักอย่าง

ส่วนมุก บอกตัวเองได้ว่า นี่คือนักชายหน้าคมเข้มที่สุดคนหนึ่งเท่าที่เคยเห็นมา

เขาเป็นคนร่างสันทัด ผิวสองสีเนียนเกลี้ยงเกลา นัยน์ตาลึกใต้คิ้วหนา จมูกขึ้นสันพร้อมด้วยสันแก้มสูงและคางเหลี่ยม ดูแปลกตาไปจากหนุ่มหน้าต๋ที่เดินเข้าบ้านนี้ไม่ขาดสาย

ที่เห็นชัดยิ่งกว่าผู้ชายอื่นๆ คือ ผู้ชายคนนี้ทำทางไว้ตัวนาดู

แม่บ้านกระหืดกระหอบเปิดประตูหน้าลงบันไดมา แล้วยอบตัวให้เขายังไม่ทันจะพูดอะไร มุกก็ชิงพูดขึ้น

“พี่ เชิญเพื่อนพี่เมย์เข้าไปข้างในก่อน แล้วเรียนพี่เมย์ว่าเพื่อนมาตามนัดแล้ว”

ปกติมุกไม่เคยตะท่่าขนาดนี้ แต่ไม่ทำอย่างนี้ เขาก็คงนึกว่ามุกเป็น

เด็กรับใช้ผู้นั้นเอง

มุกถอยกลับไปทำงานตามเดิมอย่างไม่รู้ไม่ชี้ ปล่อยให้เขาเดินเข้าไปในบ้าน

อีกพักใหญ่ พี่เมย์ก็เปิดประตูห้องโถงลงมาที่เธอเรซ กลิ่นน้ำหอมกระจายมาก่อนตัว เสียงเธอสดใสทีเดียวเมื่อพูดกับเขา

“น่ากลัวเราจะไปถึงงานก่อนคนอื่นแน่ๆ เลย เมย์ดูเวลาผิด นัดเร็วไปตั้งชั่วโมง”

“ไม่เป็นไรครับ ไปถึงก่อนก็ดีอะไรกันก่อนก็ได้ ไม่ต้องรีบเข้างาน”

นี่ละ ลูกไม้ของพี่เมย์ มุกรู้ เธอไม่ได้ดูเวลาผิดหรอก แต่เธอหาเวลาเพื่อทำความสนิทสนมด้วยตะหาก แสดงว่าหนุ่มรายนี้เพิ่งรู้จักกันไม่นาน ยังไม่ทันเป็นแฟน

พอออกจากงาน รับรองว่าจะสนิทกันดี ขนาดไปต่อกันที่อื่นสองต่อสอง ไม่กลับบ้านเร็วนัก

เธอผ่านหน้ามุกไปโดยไม่แวะทัก แต่ผู้ชายคนนั้นกลับหยุด แล้วพูดว่า

“น้องสาวของเมย์หรือครับ”

เมื่อเขาทำท่าเหมือนรับรู้ตัวตนของมุก และไม่ต้องการผ่านไปเฉยๆ พี่เมย์ก็เลยตอบ

“ค่ะ ชื่อมุก พาเพื่อนๆ มาดูหนังสือกัน”

มุกไม่มีทางอื่นนอกจากลุกขึ้น จำใจยกมือไหว้ ก็เห็นเขายิ้มตอบ พูดเหมือนผู้ใหญ่ใจดีพูดกับเด็ก

“ลืบดีครับ เรียนอยู่ชั้นไหนแล้ว”

เขานึกว่ามุกอยู่ชั้นมัธยมแน่ๆ เจ้าหญิงกับเซ็มมองหน้ากันแล้วยิ้ม มุกนึกหวั่นไส้ ก็เลยตอบเสียงชัดเจน

“ดิฉันเรียนอยู่ปีที่สี่ค่ะ”

สีหน้าเขาบอกความประหลาดใจ ส่วนพี่เมย์พอแนะนำเสร็จ เธอก็หมดเรื่องพูดด้วย ตัดบทว่า

“เขาอยู่กับคุณย่าค่ะ อยู่กับคนแก่ เลยไม่เป็นสาว พอพ้นเด็กก็แก่ไปเลย”

พี่เมย์ชอบล้อเล่นแบบนี้ละ ทุกคนในบ้านเห็นเป็นเรื่องตลก นำเย้ยหยันยังไม่รู้ เรื่องคุณย่าเลี้ยงมุกอย่างลูก แต่พออยู่ต่อหน้าคุณย่าทุกคนก็หดหัวหุบปากกันหมด

“เป็นสาวเร็วก็แก่เร็ว” มุกตอบลอยๆ

“บ้า! ยังมาย้อน” พี่เมย์ค้อนขวับ แต่ก็ไม่ถือสา “เดี๋ยวไม่พูดด้วยเลย หันยังแนะนำไม่เสร็จจะยะ นี่คุณจุลศก ศศิพล จ๊ะ”

มุกหูผึ่งขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินนามสกุล

ด้วยความลึ้มตัว มุกถามว่า

“เป็นญาติของคุณสรวงสินีหรือคะ”

มุกเห็นสีหน้าของเขาเปลี่ยนไปทันที ดูเครียดขึ้น...ดูไม่พอใจ...หรือยังก็ไม่รู้

“ไม่ได้เป็นญาติครับ” เขาตอบเสียงเย็นชายังใจพิกุล

พี่เมย์มองหน้าเขา คล้ายกับเต๋ได้ เธอก็รีบตัดบท

“ไปกันเถอะค่ะ ขึ้นคุยกับมุกเดี๋ยวไม่ต้องไปกันพอดี”

ก็เราไม่ได้อยากพูดด้วยสักหน่อย แค่ถามนิดเดียว ทำไมเขาต้องทำเหมือนมุกเสียมารยาทอย่างหนักก็ไม่รู้

มุกรู้สึกของตัวเองทำอะไรผิดซัอย่าง แต่ในตอนนั้นก็ไม่รู้ว่าเรื่องอะไร

สองสามวันต่อมา มุกถึงได้รู้ เมื่อคุยกับพี่เมย์ที่โต๊ะอาหารเช้า ในวันนั้นมีเพียงเราสองคน พูดอะไรกันด้วยเรื่องเรื่อยเปื่อย ในที่สุดก็มาถึงที่เรื่องเพื่อนชายคนใหม่

“เป็นแฟนแล้วหรือ” มุกถาม

“ไม่...คนนี่ยังคบแค่เพื่อน” เธอตอบหลังจากนิ่งไปอึดใจ “เพิ่งเจอกันสองครั้งเอง”

“ตั้งสองครั้งยังไม่เป็นแฟน ช้าจัง ทุกที่พี่เมย์ไวกว่านี้นี่”

“แซวบ้าๆ อยู่ได้” พี่เมย์ไม่โกรธ

พี่เมย์ชอบบลิ้มเสมอเวลาใครพูดว่าไวไฟ เธอถือว่าเป็นคำชมอย่างหนึ่งสำหรับสาวรุ่นใหม่

“คนนี้ถ้าไม่นับ 100% ก็คือ 0% ไม่เอา 50/50 อย่างคนอื่น”

คำพูดของพี่เมย์ออกจะน่าเวียนหัวสำหรับคนไม่คุ้นด้วย แต่มุกฟังออก...เธอหมายความว่า คนนี้ละ จะจริงจังถึงขั้นคิดแต่งงาน แต่ถ้าไปกันไม่ได้คือจะเลิกกันแบบเด็ดขาด ไม่ใช่คบชั่วคราวเดี๋ยวเดียวเบือ แต่ยังเป็นเพื่อนกันได้อย่างคนก่อนๆ

แสดงว่าพี่เมย์ชักจะเล็งคุณจุลศกเป็นพิเศษ แต่มีอะไรบางอย่างทำให้ลังเลอยู่

“อ้อ! ถ้าเจออีก มุกอย่าเผลอไปถามถึงคุณสรวงสินีเชียวนะ”

“ทำไมถึงถามไม่ได้” มุกซักทันควัน

“คุณจุลศกเป็นลูกคุณศก เกิดจากภรรยาคนแรก”

มุกไม่นึกเลยว่าโลกจะแคบขนาดนี้ ยังไม่ทันพูดต่อก็ได้ยินพี่เมย์บรรยายฉอดๆ

“ทั้งเขาทั้งพี่สาวเกลียดแม่เลี้ยงจะตาย ไม่ถูกกันตั้งแต่พ่อเขาไปได้เมียใหม่ เขาหาว่าเมียใหม่จับพ่อเขา”

มุกสะอึก แม่น้ำเสียงของพี่เมย์ไม่บอกความเหี้ยมดุดันก็ตาม

ที่จริง ชาวซุบซิบทำนองนี้ก็เคยแว่วมาเข้าหูมุกมั้งเหมือนกัน แต่มุกไม่ได้นึกว่ามันซีเรียส คิดว่าก็แค่เรื่องนินทากันไป บ้านคนรวยโดนกันทั้งนั้น ไม่มีใครเห็นใครตีกันหน้ากันได้

“ทำไมว่ากันขนาดนั้น คุณศกก็ต้องเต็มใจละนะ”

พี่เมย์ยังคงไม่เดือตร้อน

“ก็คุณสรวงสินีทั้งสาวทั้งสวยแต่ไม่รวย พูดอีกทีคือมีแต่ตัวนะลียะ มาแต่งกับคนแก่ใครๆ เขาก็ต้องมองว่าหวังเป็นแม่ม่ายทรงเครื่อง คนอย่างคุณศกจะหนังเหนียวไปได้ก็ยากเสีย”

มุกนึกถึงฟาร์ม เน่เหลื่อเกิน เสียงว่าร้ายทำนองนี้คงกระทบหูบ้าง

ไม่มากก็น้อย พี่อาร์มจะรู้สึกอย่างไร...มุกคิดว่าพี่อาร์มคงสะท้อนใจ
อย่างน้อยคุณสรวงสินีก็เป็นแม่ของพี่อาร์มเอง

ขนาดมุกไม่ชอบบอกรงาน นานๆที่คุณแม่ถึงจะลากมุกไปด้วยได้สำเร็จ
มุกก็ยังเจอคุณสรวงสินีทุกครั้ง แสดงว่าเธอไม่พลาดงานการกุศลใหญ่ๆ เลย
สักงานเดียว

ทุกครั้งเธอก็สวย สวย แต่งตัวเจิด เครื่องเพชรพราวตา สะดุดตา
ตั้งแต่เดินเข้ามาทุกครั้งไป แล้วสินีก็ต้องเป็นสิ่งที่ไม่ซ้ำใคร อย่างตอนนี้
เขานิยมแต่งดำ ราวกับเป็นเครื่องแบบชุดงานกลางคืน โพล่เข้าไปงานไหน
ก็ดำมืดไปหมดทั้งงาน คุณสรวงสินีจะแต่งสีขาวสว่าง หรือไม่ก็หลากสี
พาดพันกันทั้งตัว เดินเข้ามาเด่นเจิดฉาย ให้ช่างภาพวังมากดชัตเตอร์กัน
วูบวาบไปหมด

ถ้าไม่เห็นความจริงด้วยตาตัวเอง มุกจะไม่มีวันเชื่อเลยว่าเธอเป็นแม่
ของพี่อาร์ม

พี่เมย์คุยต่อไปอย่างสนุกสนาน

“ทางบ้านเขาก็ยุ่งๆ นะ คุณจุลศกกับพี่สาวพยายามให้พ่อโอนทรัพย์สิน
ให้ลูกซะก่อนตั้งแต่ตอนนี้ เขาไม่อยากให้ทำแค่พินัยกรรม เพราะเปลี่ยนใจ
ทำใหม่เมื่อไรก็ได้ ถ้ายกให้เมีย ลูกก็เสร็จเท่านั้นเอง”

“พ่ออย่าไม่ทันตายเลยนะ ห่วงมรดกแล้ว ไม่ยกห่วงพ่อ”

“แหงซียะ ไม่ห่วงมรดกแล้วจะให้ห่วงอะไร ทำงานยังไงๆ ก็ไม่รวย
เท่ามรดก”

ฟังแค่นี้ก็ยุ่งยาก ปวดหัวตั้งแต่ได้ยิน มุกไม่คิดว่าครอบครัวไหนจะ
มีความสุขไปได้ ถ้าต้องห่วงพะวงอยู่กับปัญหาเงินๆ ทองๆ ว่าใครคนไหน
จะได้มากได้น้อยกว่าใครละก็!

มุกไม่คิดว่าจะเจอคุณจุลศกอีก แต่ก็กลับเจอเขาที่บ้านของคุณย่า

คุณศกเคยเป็นที่ปรึกษาทางกฎหมายของบริษัทเงินทุนของคุณพ่อ
ก่อนเขาจะเกษียณตัวเองจากงานเมื่อสิบปีก่อน แต่สำนักงานกฎหมายของเขา

ก็ยังทำงานให้บริษัทของเราอยู่เหมือนกัน

มุกมารู้ว่าคุณจุลศกจบมาทางกฎหมาย และเป็นตัวแทนของพ่อเขา
ก็เมื่อวันหนึ่งเขามาหาคุณย่าถึงบ้านด้วยเรื่องพินัยกรรม

คุณย่าเรียกมุกเข้าไปเป็นพยานรับรู้ด้วย รวมทั้งป้านิลก็นั่งอยู่ด้วย

คุณย่าถามถึงคุณศกตามประสาคนคุ้นเคยกันเมื่อก่อน แล้วพูดเนือยๆ
ปนยิ้มๆ ตามแบบคุณย่า

“คุณศกโชคดี ยังแข็งแรงกระฉับกระเฉง ไม่แก่เหมือนฉัน คนมัน
รู้ตัวนะคุณว่าตัวเองจะไปหรือจะอยู่ ร่างกายฟ้องว่าชักล้าลงทุกที ไม่แข็งแรง
เหมือนเมื่อก่อน เลยอยากจะทำพินัยกรรมเสียให้เรียบร้อย ไม่ให้มีปัญหา
ขึ้นมาทีหลัง”

คุณจุลศกนั่งสำรวจมุก มีผู้ช่วยอีกคนหนึ่งนั่งอยู่ห่างออกไป
พร้อมจะจดข้อความตามคำสั่งของเขา

“ผมเห็นด้วยครับท่าน นับเป็นความรอบคอบมากครับ”

“สมบัติฉันไม่มีอะไรมากนักจะ” คุณย่าออกตัว “ส่วนใหญ่แบ่งให้
ลูกๆ ไปหมดแล้ว ตั้งแต่เปิดพินัยกรรมคุณพ่อของเขา ส่วนที่มีอยู่ฉันส่วน
น้อย เป็นของส่วนตัวของฉันเอง มีพอเลี้ยงตัว...”

คุณย่าดึงมุกเข้าไปใกล้ ลูบผมเบาๆ

“บางวันฉันก็นึกเอาไว้ทำบุญ กับยกให้คนแก่คนแก่ที่เขาจงรักภักดี เขา
แก่แล้ว มีเงินบ้างจะได้ไม่ต้องไปอยู่บ้านคนชรา ทรัพย์สินอื่นๆ นอกจากนี้
ฉันยกให้หลานคนนี้คนเดียว!”

“นายแม่!” มุกร้องอย่างลื้มตัว “แล้วคุณพ่อกับคุณอาล่ะคะ”

“ยายมุก” คุณย่าลากเสียงอย่างรำคาญนิดๆ “นายแม่เพิ่งพูดไป
หยกๆ ว่าพ่อกับอาๆ เขาได้สมบัติจากคุณปู่ไปหมดแล้ว ไอ้ของพวกนี้ไม่ถึง
หนึ่งในสิบหรอกลูกเอ๊ย แล้วนายแม่ก็เลี้ยงมุกมาอย่างลูกสาวคนเล็ก ไม่ใช่
หลาน”

มุกหุบปากเงียบ คิดอะไรไม่ถูก ในเมื่อคุณย่าตกลงยกมรดกให้มุก
มุกก็ไม่ว่าจะดำเนินไปทำไมและเพื่ออะไร แต่ด้วยสัญชาตญาณ มุกรู้ว่าญาติ

พี่น้องจะไม่มีใครยินดีไปด้วยแน่นอน

คุณจุลศกฆ่าเลื่องมอญ แล้วยิ้มให้มุก

ยิ้มของเขาบออุ่นและปลอบประโลม บอกให้รู้ว่าเขาเห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องน่ายินดี ไม่ใช่เรื่องควรตกใจหรือไม่สบายใจ

คุณย่าพูดต่อไปด้วยเสียงน้อย แต่จริงจังขึ้น

“ขอร้องอย่างนะ ฉันเรียกคุณมาเพราะไว้นือเชื่อใจมาตั้งแต่สมัยคุณศก สำนักงานมีชื่อเสียง คงรอบคอบเรื่องงาน ได้คุณมาทำให้ ยายมุกจะได้ไม่ลำบากทีหลัง แต่ฉันก็ขอร้องว่าอย่าไปแพร่พรายให้ลูกหลานคนอื่นรู้เป็นอันตรายว่าฉันทำพินัยกรรม ฉันรำคาญ บอกตรงๆ...เดี๋ยวจะมาต่อว่าโน่นนี่ คนแก่ชี้รำคาญอยู่แล้ว จะเวียนหัวตายไปก่อน”

คุณย่าเป็นคนละเอียดรอบคอบ พินัยกรรมของคุณย่าจึงระบุรายการทรัพย์สินไว้ถี่ยิบ คุณจุลศกต้องเที่ยวไปเที่ยวมาที่บ้านหลายครั้ง กว่าจะทำได้เรียบร้อย

พินัยกรรมทำไว้สามฉบับ ข้อความตรงกัน เก็บไว้ที่เขตฉบับหนึ่งที่สำนักงานกฎหมายฉบับหนึ่ง และคุณย่าให้มุกไว้อีกฉบับหนึ่ง

ป้านิลได้บ้านทาวนเฮาส์ที่เมืองนนท์ คุณย่าซื้อไว้นานแล้วให้คนเช่าแล้วได้เงินอีกก้อนหนึ่งไปฝากธนาคาร เก็บดอกกิน

แม่ผิวทองได้เงิน เพื่อจะไปลงทุนทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ เช่นเดียวกับลุงน้อม

ส่วนที่เหลือทั้งหมด คุณย่ายกให้มุกคนเดียว

มุกอดถามไม่ได้ว่า ทำไมของบางอย่างอย่างเครื่องประดับ คุณย่าถึงไม่ให้อาพิมล น้องสาวคนรองจากพ่อ และอาพรมาศ น้องสาวคนสุดท้อง

คุณย่าก็ตอบเหมือนเตรียมคำตอบไว้ล่วงหน้าแล้ว

“ของชิ้นเล็กชิ้นน้อยเก่าแก่แบบนี้ ราคาดันไม่เท่าไร มันเป็นของเก่าๆ สมัยนายแม่ยังสาว คุณปู่ยังไม่ค่อยจะมีเงิน แม่สองคนนั้นเขาชอบพวกของสมัยใหม่ เม็ดเป้งๆ ยังกะลูกแกว้ย้อมสี ขึ้นให้เขาก็ก็นำไปแลกตามร้าน เสียตายของ”

ในตอนนั้นเอง มุกหลุดปากออกไปว่า

“นายแมร์รักของที่คุณปู่ให้ เหมือนคุณยายพี่อาร์มรักของคุณตาให้ หรือเปล่าคะ”

“หือ! ของอะไร”

สร้อยข้อมือที่พี่อาร์มให้มา มุกไม่เคยสวมให้ใครเห็นเลย จะสวมเวลาอยู่คนเดียวในห้องนอน เพราะอายที่จะบอกคนอื่นว่าได้มันมาอย่างไร แล้วอีกอย่างมันบอบบางเสียจนมุกกลัวว่าจะทำมันขาดหรือตกหายไป พี่อาร์มคงเอาตายแน่ๆ!

มุกเล่าเรื่องสร้อยข้อมือให้คุณย่าฟัง แล้วหยิบมาให้คุณย่าดู

เชื่อไหมว่าคุณย่าไม่ว่าอะไรเลย แต่ฟังแล้วก็ยิ้มเสียด้วยละคะ

คุณจุลศรภักษาสัญญาไว้ดี ไม่มีใครรู้เรื่องพินัยกรรมของคุณย่า แม้แต่คุณพ่อเองก็ไม่รู้

ขนาดพี่เมย์เอง ไม่ระแคะระคายอะไรซักนิด ทั้งที่มีข่าวลือลือเลื่องๆ ถึงความสนิทแนบแน่นระหว่างเขากับพี่สาวมุก แต่เมื่อคุณจุลศรภักษไม่ยอมกระซิบบอก ทำให้มุกรู้ว่าข่าวเขากับพี่เมย์ยังเอาแน่อะไรไม่ได้

พี่เมย์เป็นข่าวมากับหนุ่มตั่งหลายรายแล้ว ในที่สุดก็ ‘จากกันด้วยดี’ ทุกราย

เพราะเขาเที่ยวไปเที่ยวมาที่บ้านบ่อยๆ เจ้าหนูซึ่งมาตีหนังสือกับมุก ก็เลยผิดสังเกต

มาทีไร เขาก็แะมาชวนมุกคุยเรื่องนั่นเรื่องนี่พักใหญ่ ก่อนจะขอตัวกลับ

“ทำไมมาทีไรเจอทุกทีวะ” เจ้าหนูบ่นอุบอับ

“ก็แกอยากมาตอนเขามาทำไมล่ะ” มุกย้อน

“ฉันเป็นเพื่อนแก มาตีหนังสือกะแก เป็นเหตุผลที่น่านับถือเพียบนะโว้ย ส่วนเขามีเหตุผลอะไร อยากรู้”

“เขาคงมี” มุกตอบหลังจากนึกหาคำตอบ “เขามาหานายแม่ ไม่เกี่ยว

อะไรกับฉัน แต่ฉันก็ต้องต้อนรับเขาตามมารยาท”

“เออ ฉันจะเชื่อ เชื่อว่าเขามาเพราะอยากคบคุณย่าแก่มาก ไม่ได้
อยากมากับหลานสาว ไม่งั้นเดี๋ยวพี่อาร์มรู้เข้า จะเรียนไม่จบซะเปล่า”

“แกอย่าปากเสียนะ หยุ่น” มุกห้ามทันที ตกใจ ไม่นึกว่าเจ้าหยุ่น
จะพูดออกมา “แกรู้ที่พี่อาร์มเป็นคนซีเรียส แล้วคุณจุลศกก็ไม่ใช้ใคร
ลูกชายพ่อเลี้ยงพี่อาร์ม เขาคงไม่ถูกกันอยู่แล้ว ถ้าแกพูดบ้างให้พี่อาร์ม
เข้าใจผิด ชันจะเลิกคบแก...แล้วจะไม่เชียร์น้อง ๆ ให้แกจีบด้วย”

เจ้าหยุ่นเลยหุบปากได้ทันควัน

มุกพอจะรู้ละว่าหนุ่มอย่างเขา เดินเข้าบ้านไหนก็ถูกจ้องตาเป็นมัน
ก็สมัยนี้ผู้หญิงสวย ๆ ราว ๆ มีเยอะจะตาย ผิดกับหนุ่มหล่อ ๆ ราว ๆ หายาก
ขึ้นทุกวัน เพราะแบ่งเปอร์เซ็นต์ไปเป็นผู้ชายนะยะชะตังแยะ พอเหลือ
ของแท้โผล่เข้ามาคนหนึ่ง สาว ๆ เลยตื่นเต้นกันใหญ่

เจ้าหยุ่นเคยล่ำพองว่า

“ผู้หญิงเดี๋ยวนี้เยอะละเกิน แต่ผู้ชายหล่อ ๆ อย่างเราหายาก เจอเข้า
เลยต้องลับหลักแทบไม่ทัน”

“เห็นด้วย” เข็มว่า “แต่ช่วยเติมคำว่า ‘ปัญญานิยม’ ลงไปหลังคำว่า
หล่อด้วย จะได้ถูกต้องครบถ้วน”

เจ้าหยุ่นก็เลยต้องหุบปากลงอีกครั้งหนึ่ง

มุกแปลกใจ

วันหนึ่ง มุกว่ายน้ำอยู่ที่คลับ คุณจุลศกเดินมาที่ขอบสระ ตอนมุก
กำลังเกาะขอบสระพักเหนื่อยอยู่ เห็นชัดว่าเขาตั้งใจเข้ามาทักทาย

“น้องมุก มาว่ายน้ำคนเดียวหรือครับ” เขาถาม ยิ้มอย่างเป็นกันเอง
พูดต่อโดยไม่รอคำตอบ “ว่ายน้ำแข่งกันไหม”

พูดจบ เขาก็เลื่อนตัวลงสระด้วยท่าทางที่มุกเห็นเขาก็รู้ว่า...ยังงี้ก็หวาน
เขาว่ายพอได้นะละ ไม่เก้งนักรอก

“ก็ได้ค่ะ”

เรื่องก็ฟ้าอื่น ๆ มุกไม่เป็นลับประดกก็จริง แต่เรื่องว้ายน้ำ มุกไม่เป็นรองใครแน่ ๆ คุณย่าจับมุกฝีกว้ายน้ำตั้งแต่อยู่อนุบาล บอกว่ามันจำเป็นสำหรับทุกคน

มุกก็เลยพุ่งตัวออกจากขอบสระ นำหน้าเขาไปได้จริง ๆ ตั้งแต่แรกจนกระทั่งถึงขอบอีกด้านหนึ่ง

“เก่งแสะ ตัวนิดเดียว ว้ายน้ำยังกะแซมป์ เคยลงแข่งรีเปล่าครับ” เขาออกปากอย่างทิ้ง

ท่าทางของคุณจุลศกในวันนี้ ไม่เหมือนตอนแรกที่เจอกัน ตอนนั้นไม่ก่อความประทับใจอะไรเลย นอกจากรู้สึกว่าคุณชายคนนี้หยิ่ง เต๊ะท่า ไม่น่าคบ แต่พอมาถึงวันนี้ เขากลับเป็นคนใหม่ พุดจาดี ดูแจ่มใสเป็นกันเอง

เมื่อเขามาดี มุกก็ต้องตอบไปดี ๆ

“เคยค่ะ เคยลงแข่งกีฬารองเรียน”

แล้วรู้สึกคุ้นเคยกับเขาพอจะเล่าต่อ

“มุกเคยได้เหรียญทองนะคะ แต่จะแข่งมากกว่านี้ดีกว่าก็ไม่มีเวลาดูหนังสือ มุกเลยต้องเลิกค่ะ ได้แต่ว้ายเฉย ๆ... ถ้าพนันกัน มุกได้รับเลี้ยงมาเยอะแล้ว”

“งั้นวันนี้ ได้อีกครั้งนึงแล้วละ” เขาหัวเราะขัน ๆ

เราขึ้นไปนั่งที่ริมสระ คุณจุลศกส่งเครื่องดื่มมาให้มุก ไม่ใช่ไอศกรีมอย่างที่คิดแต่แรก เขาปฏิบัติต่อมุกอย่างเป็นหนุ่มสาวเท่ากัน ไม่ใช่ผู้ใหญ่กับเด็ก

มันก็น่าพอใจ มุกไม่ชอบถูกมองเป็นเด็ก เพราะว่ามุกจบปี 3 แล้วในตอนนั้น กำลังจะขึ้นปี 4

ก็เพราะคุณจุลศกชอบมาว้ายน้ำกับมุกบ่อย ๆ นี่เอง วันหนึ่งพี่เมย์ก็เลยสังเกตเห็น

พี่เมย์ไม่ชอบว้ายน้ำ บอกว่าคลอรีนทำให้ผิวดำ ผมเสีย เสียสวยแต่ว่าชอบแต่งชุดว้ายน้ำ มีอยู่ในตู้เกือบสามร้อยชุดได้มั้ง แล้วนั่งจิบเครื่องดื่มอยู่ข้างสระ นาน ๆ ก็ลงแช่น้ำนิดหน่อยพอให้ชุดเปียก คนจะได้

ไม่แปลกใจว่าทำไมพี่เมย์ชอบแต่งชุดว่ายน้ำ แต่ไม่ชอบลงน้ำ

ตอนแรกคุณจุลศกมาว่ายน้ำ พี่เมย์ก็ดีใจ แต่พอเห็นเขาชอบว่ายน้ำมากกว่าคุย พี่เมย์ก็ชักไม่ชอบใจ แล้วยิ่งไม่ชอบใจ เพราะทุกครั้งที่คุณจุลศกเห็นมุก เขาจะต้องร้องทัก

“น้องมุก ว่ายน้ำแข่งกันไหม”

แล้วเขาก็จะขอตัวจากพี่เมย์

“ขอออกกำลังก่อนนะครับ”

ครั้งแรกๆ พี่เมย์ก็ไม่ว่าอะไร แต่เมื่อเห็นเขาชวนมุกว่ายน้ำแข่งกับเขาบ่อยๆ เรียกว่าทุกครั้งก็ว่าได้ พี่เมย์เลยซักถามมุกอย่างอดไม่ได้

“เวลาขึ้นนั่งคุยกับเค้า ทำไมต้องเข้ามาเป็นก้างขวางคอด้วย คิดยังไง”

“ใครเป็น มุกไม่เคยเข้าไปคุยด้วยซักครั้ง”

“แล้วมาว่ายน้ำอยู่ตรงนั้นทำไม จุลเค้าจะทำยังไง ก็ต้องลงไปว่ายด้วยนะสิ”

“คุณจุลเค้าเป็นโรคบ้าจี้เหรอ” มุกทั้งโมโห ทั้งรำคาญพี่เมย์ “เห็นใครว่ายน้ำไม่ได้ต้องลงว่ายด้วย พี่เมย์เอาตัวไปรักษาก่อนวิวิทย์เหอะ โรคนี้คงหายยาก”

“พูดบ๊องๆ” พี่เมย์ว่า แต่เสียงก็ดีขึ้น “แต่ไง ไปว่ายที่อื่น อย่ามาว่ายตอนเห็นเค้านะ ขึ้นพูดตรงๆ ยังงี้ละ”

“พี่เมย์เป็นอะไร” มุกต่อว่าเอาตรงๆ มั่ง “ทำเหมือนไม่มีน้ำยาจะให้ผู้ชายนั่งอยู่ด้วยได้ ยิ่งงั้นบิกินีของพี่เมย์แต่ละชุดส่งคืนร้านดีกว่า แสดงว่ามันไม่เวิร์กซะแล้ว”

เท่านั้นเองพี่เมย์ก็โวยวายว่ามุกปากจัด เมื่อก่อนไม่เห็นเป็นยังงี้ แสดงว่าคบเพื่อนไม่ดีพี่เมย์เหินไปถึงหยุนและเซ็ม แต่ก็ยังดีที่พี่เมย์ไม่เอ่ยถึงพี่อาร์ม เพราะไม่รู้จัก

หลังจากนั้น มุกก็เลียงคุณจุลศก หาทางไปว่ายน้ำคนละเวลากับที่เขา หรือไม่ก็รวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ที่คลับ เกาะกันอยู่ในสระ เพราะรู้ว่าถ้ามุกอยู่กับเพื่อนๆ ้วยเดียวกัน คุณจุลศกจะเก้อๆ ไม่ค่อยยกล้ำรวมกลุ่ม เขาแก้

กว่าเราเกือบ 10 ปี

พี่เมย์ก็เลยคว้าเข้าไปคุยด้วยได้เหมือนเดิม

มุกทบทวนเรื่องตอนนี้แล้ว มาดูออกเอาเมื่อเหตุการณ์ผ่านไปนาน ว่าต้องมื่อไรบางอย่างทำให้พี่เมย์ไม่มั่นใจในตัวคุณจุลศกอย่างที่เคยมั่นใจกับแฟนเก่าๆ อาจจะเป็นด้วยว่า ได้มาดเป็นมิตรดี มีความเป็นกันเองของคุณจุลศกไม่ได้หลงพี่เมย์หัวปักหัวป่ออย่างหนุ่มอื่นๆ ที่เคยรักแล้วเลิกเร็ว เขายังรักษาระยะห่างไว้อย่างสม่ำเสมอ พี่เมย์ก็เลยไม่ได้เหนือกว่าอย่างที่เคยเป็นกับคนอื่น

ส่วนตัวมุกเอง คิดว่าคุณจุลศกจะเป็นยังงี้ก็ไม่ใช่สำคัญ

วันหนึ่งเขาก็ที่น่าจะมาเป็นพี่ชายของมุกได้ถ้าเขาอยากจะเป็น พี่เมย์ไม่ขัดข้องแน่นอน

แต่ถ้าเขาคิดจะมาเป็นน้องเขยพี่เมย์ละก็ มีแผ่นผ้าเขียนคำว่า 'เป็นไปไม่ได้' ตัวโตๆ ซึ่งขวางประตูอยู่แล้ว

พี่อาร์มเดินทางไปปีครึ่งแล้วขึ้นกะ มุกคิดถึงพี่อาร์มน้อยลงหน่อย ก็ตรงที่ได้รับโปสต์การ์ดทุกเจ็ดวัน เพราะมุกบอกว่ามุกชอบสะสมโปสต์การ์ด ส่วนมุกส่งข่าวให้ทางอีเมล

ข่าวคราวของพี่อาร์มสม่ำเสมอ มุกเก็บเอาไว้ทุกฉบับ พี่อาร์มเป็นคนเขียนไม่เก่ง แต่ว่าเขียนบ่อย ขยันเขียน

แล้วจำได้ไหมคะ พี่อาร์มต้องออกตัวมาในโปสต์การ์ดเกือบทุกฉบับ

‘พี่เขียนไม่เก่ง เขียนได้แค่นี้ละ ไม่รู้จะเขียนอะไรแล้ว’

หรือไม่ก็

‘แปลกจัง เขียนได้เต็มหน้า ขนาดว่าไม่มีอะไรจะเขียนนะเนี่ย’

แล้วบ่อยที่สุดคือ

‘เขียนได้บ่อยอยู่คำเดียว คือคิดถึงมุกมากที่สุด’

แต่มีคำเดียวที่พี่อาร์มไม่เคยเขียนเลย มุกก็คอยอยู่นั่นแหละว่าทำไม พี่อาร์มเก็บใส่ตู้เซฟเอาไว้มิดชิดขนาดนี้

คือค่าอะไร พี่อาร์มก็คงรู้

มันเป็นปริศนาที่ค้างคาใจมุกมาตลอดเวลา ขนาดมุกบอกตัวเองว่า... การกระทำสำคัญกว่าคำพูด แต่มุกก็ยังเป็นผู้หญิง ผู้หญิงทุกคนอยากได้ยินคำว่า ‘รัก’ จากปากผู้ชายที่ตัวเองรัก

หลายครั้ง มุกรู้สึกว่่าพี่อาร์มไม่เอ่ยคำนี้ เพราะพี่อาร์มเองก็บอกตัวเองไม่ได้ว่ารักมุกหรือเปล่า หรืออาจเป็นเพียงการ ‘คิดถึงมาก’ อย่างที่ว่่ามา พี่อาร์มไม่ใช่ผู้ชายมีเล่ห์เหลี่ยมหรือ มุกเชื่อ แต่พี่อาร์มจะไม่เขียน หรือไม่พูดในสิ่งที่พี่อาร์มไม่รู้สึกร

หลายครั้งอีกเหมือนกัน ที่มุกถามตัวเองว่่า...มุกจะคบกับพี่อาร์มอย่างเพื่อนดีไหม

มุกถามเซิมด้วยความอัดอั้นตันใจ ก็ได้คำตอบว่่า

“จะบ้าเรอะ ทุกวันนี้ก็ไม่ใช่คบกันอย่างเพื่อนรึเงิ เขาเขียนมา แกตอบไป ไม่เคยมีคำว่่ารักซักคำ มีแต่คิดถึง”

ก็ถูกของเซิม แต่มุกไม่เคยรู้สึกรว่่าพี่อาร์มเป็นเพื่อน อย่างเพื่อนผู้ชายคนอื่น ๆ

“จริง แต่...” มุกเสียงอ่อย “แต่...บอกไม่ถูก...”

“บอกไม่ถูกก็ไม่ต้องบอก”

“ก็...มันอยากบอก เซิม คิดม้ยว่่าพี่อาร์มคบเราเพื่อเลือก”

หลุดปากออกไปได้ มุกก็รู้สึกรว่่าอะไรที่หนัก ๆ ทับอยู่ในใจค่อยเบาลง นิดหน่อย

“พูดยั้งม้ยาร้อยหนแล้วนะ ชักเซ็ง ถ้าเป็นพี่จีละก็หายห่วง อยู่กับคนละประเทศ ห่างพอ ๆ กัน”

มุกเกือบลืมนึกถึงพี่จีไปแล้ว เพราะมุกไม่ค่อยได้ไปหาคุณพ่อ งานที่บริษัทจัดเลี้ยงมุกก็ไม่ค่อยได้ไป อ้างว่่านายแม่อายุมากแล้ว สุขภาพไม่ค่อยดี ต้องคอยดูแล มุกก็เลยไม่มีโอกาสเจอพี่จีจนแล้วจนรอด

“มุก” เซิมเรียกอีก เมื่อเห็นมุกเงิบไป “ถ้าสงสัยอะไร มีทางถามก็ถามซะให้เคลียร์ แกเป็นคนคิดมาก ซึ้งอน พอดีกับพี่อาร์มก็ดันเป็นคน

ไม่พูด มัวแต่คิดกันคนละทาง เดี่ยวเลยแห้วกันทั้งคู่ ทั้งที่ไม่มีคนที่สามเลย ชักนิตเดียว”

มุกคำพูดของเข็ม ยอมรับว่าเข็มพูดถูก ระหว่างเราสองคนมีความเข้าใจบางอย่างระหว่างกัน แต่ที่มันกลุ้มก็คือ...ในความเข้าใจนั้นก็มီးไรบางอย่างขวางกั้นอยู่ เป็นกำแพงบาง ๆ ที่พ็อาร์มเป็นฝ่ายสร้างขึ้นมาเอง เหมือนพ็อาร์มยังไม่ยอมเปิดหัวใจ 100% ให้มุกเห็นจนแล้วจรรอด

เปิดไว้แค่ 70% อย่างมาก

ในที่สุด มุกไม่นึกว่ากำแพงนั้นจะถูกพังลงมาได้ด้วยมือของมุกเอง แทนที่จะเป็นมือของพ็อาร์มอย่างที่ควรจะเป็น

มันเริ่มขึ้นในวันที่อากาศปลอดโปร่งแจ่มใสที่สุด ไม่มีรีแวลเลยว่าฟ้าจะผ่าลงมา เริ่มขึ้นง่าย ๆ ด้วยการที่มุกไปเจอพีจีเข้า เพราะว่าคุณแม่นัดมุกให้ไปหาที่บริษัทเงินทุน เพื่อจะลากตัวมุกไปงานการกุศลกินน้ำชาอะไรสักอย่าง ตอนบ่าย เป็นงานที่น่าเบื่อจนมุกลืมหิวไปแล้วว่างานอะไร

มุกเจอพีจีเมื่อเดินออกจากลิฟต์

“อู๊ย! น้องมุกขา” พีจีร้องทักอย่างตืออกดีใจ เข้ามาจับมือมุกบิบนั่น “ไม่ได้เจอซะตั้งนาน เป็นปีแล้วมั้ง ปีนี้น้องมุกเป็นสาวแล้วนะคะ...”

แน่ละซี มุกอยู่ปี 4 แล้ว ถ้ายังไม่เป็นสาวก็คงข้ามจากเด็กเป็นแกไปเลยมั้ง

“...สวขึ้นกว่าเมื่อก่อนมาก เมื่อตอนปี 1 ตัวเล็กนิตเดียว ผอม ๆ ด๋า ๆ”

พีจียิ้มหวานเหมือนเดิม แต่น้ำเสียงของเธอชวนให้เห็นภาพมุกวิ่งขายพวงมาลัยอยู่ตามสี่แยก มันเยี่ยงกว่าคำว่า ‘เด็กกระป๋อง’ ที่พ็อาร์มเคยเรียก เธอมองมุกจนทั่วตัว แล้วถามต่ออย่างอ่อนหวาน

“น้องมุกด่าลงไปกว่าเมื่อก่อนหรือเปล่านั้น ไปทำอะไรมา น่ากลัวจะเรียนหนัก น้ำหนักลดมัยเนี่ยคะ ขอบตาคัลล้าเชียว”

แยละ จากเด็กขายพวงมาลัย กลายเป็นเด็กติดยาบ้าไปแล้ว

“มุกคงว่ายนํ้าบ่อยมั่งคะ คลอรีนจับ”

มุกไม่อยากจะตีฟีจีจริง ๆ นะคะ ยืนยันได้ว่าไม่ใช่ความตั้งใจมาก่อนเลย จนบัดนี้มุกก็ไม่เคยมองเธอว่าเป็นอย่างอื่นนอกจากรุ่นพี่ แต่ก็อดไม่ได้ มุกรู้ตั้งแต่ฟีจีไปบ้านฟีอาร์มวันนั้นแล้วว่าเธอไม่ชอบมุก

มุกได้เรียนรู้ว่า คนบางคนก็ไม่ชอบเราเพราะสิ่งที่เรามีและสิ่งที่เราเป็น แต่ไม่ใช่สิ่งที่เราทำ แล้วรู้ด้วยว่าความไม่ชอบแบบนี้ ยากมากที่จะเปลี่ยนใจให้เขามาชอบเราได้

“ฟีจีล่ะคะ น้ำหนักขึ้นก็กิโล ดูอ้วนขึ้นนะคะ”

ฟีจีมีสีหน้าตื่นตระหนกขึ้นทันที ผู้หญิงหุ่นนางแบบอย่างเธอ เห็นโรคอ้วนน่ากลัวกว่าโรคเอดส์ซะอีก

“ไม่นะ พี่ชั่งน้ำหนักแล้วก็เท่าเดิม ขึ้นอย่างมากที่สุดก็ไม่เกินหนึ่งกิโล น้องมุกว่าอ้วนหรือคะ จังเย็นนี่ฟีต้องทานแต่น้ำผลไม้อย่างเดียวแล้ว...คงเป็นเพราะหนูนี่ฟีออกกำลังกายน้อยมั่ง ชิมอาหารในงานนิด ๆ หน่อย ๆ รวมหลายงาน แล้วก็เลยเยะ”

มุกกลืนหัวเราะที่แกล้งฟีจีได้ผลเกินคาด ฟีจีว่านั่นจริง ๆ ด้วย

“อ้วนไม่มากหรอกคะ”

แต่ฟีจีกลับมีไม้เด็ดอย่างที่มุกนึกไม่ถึง

“พี่จะเดินทาง คงพอมลงตอนนั้น อ้อ! อยากได้ของอะไรจากอเมริกา มียะคะ ฝากพี่ซื้อได้นะคะ พี่ลางานสัปดาห์จะไปเที่ยวแคลิฟอร์เนีย แต่ไม่ไปกับทัวร์หรอกนะคะ พี่ไม่ชอบ...”

แล้วฟีจีก็ปล่อยหมดเด็ดออกมาตรงประโยคสุดท้าย

“อาร์มเค้าชวนพี่ไปพักด้วย พี่ก็เลยจะไปพักบ้านอาร์ม ได้สนิทกับคุณพ่อด้วย เผื่อเวลาพี่ไปเรียนต่อ จะได้อยู่ที่นี่”

ฟีจีพูดอีกสองสามคำ ก่อนสวัสดีแล้วฉะไป มุกได้แต่ยืนตะลึง พูดไม่ออกอยู่ตรงนั้นเอง

“ฟิอาร์มขา

มุกส่ง E-mail ให้ มุกไม่คิดเป็นครั้งที่สองละนะ ว่าส่งดีหรือไม่ดี ถ้าคิดอีกครั้ง มุกก็คงไม่อยากส่ง

มุกเจอพีจีที่บริษัทวันนี้ เธอบอกว่าจะไปหาฟิอาร์ม ฟิอาร์มชวนเธอไปพักด้วยที่บ้าน จะได้สนิทกับคุณพ่อ เวลาพีจีไปเรียนต่อจะได้พักที่นั่น

ฟิอาร์มกับพีจีเข้าใจกันแล้วหรือคะ ทำไมไม่บอกให้มุกรู้มั่ง ถึงทำอะไรอย่างอื่นไม่ได้ มุกก็แสดงความยินดีได้

จะให้มุกฝากส่วยข้อมือของคุณยายไปกับพีจี เพื่อไปคืนฟิอาร์มได้มั้ยคะ

ถ้าฟิอาร์มไม่ตอบ มุกถือว่าฟิอาร์มตกลงตามนี้นะคะ

มุก”

“มุกที่รัก

พีกลับมาจาก U มาเจอ E-mail ของมุก ตอนสองยาม

พีไม่นอนเลยนะ โทรศัพท์ทางไกลมาหา แต่บ้านลิบบอกว่ามุกไม่อยู่บ้าน ไปเรียน พีก็เลยส่งแฟกซ์มา พีเขียนได้เร็วกว่าพิมพ์ เสียงที่จะให้คุณย่าเห็น แต่ก็ช่างเถอะ คุณย่าดูพื้่ออกตั้งนานแล้ว

เรื่องทั้งหมด ไม่ใช่อย่างที่มุกคิดเลย

จีเขียนมาหาพีเมื่อเดือนก่อน ได้ address ของพีจากเพื่อน เพราะพีไม่เคยติดต่อกับจี

จีบอกว่าลาพักร้อน จะมาหาผั่งที่เรียนอยู่ L.A. ชวนกันขับรถมาเที่ยวตามเมืองต่าง ๆ ถ้ามาถึงเมืองนี้ ขอให้พีช่วยหาที่พักให้ พีก็เขียนไปว่าตกลงจะมาเมื่อไร โทร.บอกล่วงหน้าด้วย

แล้วทำไมมันกลายเป็นว่าพีชวนจีมาพักที่บ้าน เพื่อจะสนิทกับคุณพ่อ พีก็ไม่เข้าใจ พีลืมเรื่องจีไปแล้วด้วย เพราะกำลังยุ่งกับทำ Thesis

พีไม่เคยคิดถึงใครเลยนอกจากมุก เรียนหนังสือก็เพื่อให้จบ จะได้หางานทำง่ายขึ้น พีไม่มีเส้นสาย ถ้าความรู้ไม่ดีคงหางานได้ยาก มุกก็รู้

ที่ต้องมีงาน มีรายได้ ก่อนที่จะสร้างครอบครัว มันอีกกี่ปีก็ไม่รู้ กว่า
จะขอผู้หญิงคนหนึ่งมาอยู่ด้วยได้ ต่อให้พ่อแม่ผู้หญิงรายยังงี้ก็ตาม ผู้ชาย
ก็ต้องมีเงิน มีงานทำ มีอะไรให้ผู้หญิงเชื่อได้ว่าไม่เกะเขากิน ยิ่งถ้ารัก
ผู้หญิงที่รวยกว่ามาก ๆ ก็ต้องไม่ให้ทางบ้านเขาดูถูกเขาได้ ว่าหลอกลูกสาวเขา

มุกเชื่อหรือยังว่าเพราะเรื่องนี้ พี่จึงไม่เคยบอกเลยว่า “พี่รักมุก”

ทั้งที่พี่รู้ตัวตั้งแต่ปีแรกที่เรารู้จักกันแล้ว

แต่เมื่อเรื่องมันทำท่าจะเกิดปัญหา พี่ก็รู้ว่า...พี่อาจจะคิดผิดที่ไม่บอก
เก็บไว้ทำไมก็ไม่รู้ ทำให้เราไม่เข้าใจกันจนได้

พี่รักมุกนะ รักคนเดียว ไม่เคยพูดคำนี้กับใครเลย

ไม่เคยชอบใครก่อนหน้ามุก หรือว่าหลังมุก

แต่พี่ก็พร้อมจะยอมรับ ถ้าหากว่ามุกไม่รู้สึกละอาย พี่ก็มีโอกาส
จะเจอคนที่ดีกว่าพี่อีกมาก

พี่ไม่อยากสร้างเงื่อนไขให้มุก จนมุกไม่กล้ามีคนอื่น พี่คิดยั้งตั้งแต่แรก
พี่ถึงไม่อยากบอก จนกว่าพี่จะมีพร้อมทุกอย่าง

แต่ในเมื่อมันเป็นยั้ง พี่ไม่อยากให้เราไม่เข้าใจกัน แล้วก็ห่างกันไป
เพราะเรื่องบ้า ๆ จากคนนอก

พี่แฟกซ์จดหมายของจีมาด้วยนะ ส่วนจดหมายตอบ พี่ไม่ได้เก็บ
copy ไว้ (ใครจะนึก) มุกอ่านจดหมายของจี ก็คงดูออกว่าเพื่อนเขียนถึง
เพื่อน ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

พี่รักมุก บอกอีกครั้ง ต่อไปคงบอกได้ทุกครั้งแล้วละ

พี่อาร์ม”

“พี่อาร์มขา

มุกขอให้พี่อาร์มส่งจดหมายตัวจริง ใส่ซองส่งมาให้มุกได้มัย
เพราะว่าแฟกซ์มา อีกไม่นานหมึกมันจะจาง แล้วอ่านไม่ได้อีก
มุกอยากจะได้จดหมายฉบับนี้ไว้อ่านทุกครั้งที่คิดถึงพี่อาร์ม
แล้วให้อ่านกันถึงเลนของพี่อาร์มเลยละค่ะ

พี่อาร์มจะอายุมั้ย

มุก”

คำตอบของพี่อาร์มทำให้มุกมีความสุขมาก จนหมดความสนใจว่าพี่จีเดินทาง
ไปตั้งแต่วันไหน

มุกส่งอีเมลถึงียบเลยช่วงนั้น พี่อาร์มจำได้มั้ย ส่งทุกคืน...เขียนแต่
ไม่กี่คำก็พอแล้ว

“มุกดูหนังสือจนเครียด เลยลูกมาส่งเมล ไม่รู้จะคุยอะไร ส่งอย่าง
เดียวค่ะ”

“พี่อาร์มคะ มุกอยากได้รูปพี่อาร์มค่ะ พี่อาร์มอ้วนขึ้นมั้ย”

พี่อาร์มส่งรูปมาให้ดูจริง ๆ หน้าตาสดใส ยิ้มละไม น้ำหนักคงมากกว่า
เมื่อก่อนหลายกิโล ดูตัวใหญ่ขึ้น หอบหนังสือไว้ได้แขน นุ่งกางเกงยีน
สวมสเวตเตอร์ หน้าตาเป็นนักศึกษาเมืองนอกเต็มตัว

มุกเอารูปใส่กรอบวางไว้ที่โต๊ะทำงาน มันเป็นรูปสุดท้ายของความสดใส
ของพี่อาร์มที่มุกรู้จัก

มุกไม่อยากเขียนถึงตอนนี้เลย มุกจะข้ามมันไปให้เร็วที่สุด

จู่ ๆ อีเมลของพี่อาร์มก็หายไป สองสามวันแรกมุกก็ไม่คิดอะไรมาก
เดาว่าพี่อาร์มคงยุ่งเรื่องเรียน พี่อาร์มมีสอบเล็ก ๆ ตลอดเทอม

แต่พอมันหายไปนาน...เจ็ดวันก็แล้ว สิบวันก็แล้ว มุกก็เริ่มตกใจ

มุกรอไม่ไหว ต้องโทรศัพท์ทางไกลไปอเมริกา คนที่มารับสายคือคุณพ่อ
ของพี่อาร์มเอง เสียงอ่อนแรงของคุณพ่อยังอยู่ในความทรงจำ

“อาร์มเจอ accident...อยู่ในโรงพยาบาล แต่อาการปลอดภัยแล้ว
ไม่ต้องห่วงนะครับ หนู”

แค่เจอคำแรก มุกก็หือ้อไปแล้ว ละล้าละลักถาม

“accident อะไรคะ เกิดอะไรขึ้น แล้วพี่อาร์มบาดเจ็บมากน้อย
แค่ไหน ทำไมพี่อาร์มไม่ส่งข่าวให้มุกรู้”

คำตอบจากคุณพ่อ ทำให้หัวใจมุกหล่นหายไปไหนก็ไม่รู้

“อาร์มขับรถไปเที่ยวกับเพื่อนจากกรุงเทพฯ ขากลับรถเกิดไถลตกจากถนนลงไป บาดเจ็บกันทุกคน แต่ปลอดภัยแล้ว”

“เพื่อนจากกรุงเทพฯ พี่จีหรือคะ”

“ครับ จีเองก็เจ็บด้วย มันไม่น่าจะเกิด ถ้าหากว่าจีไม่เมา แล้วเกิดมีเรื่องกันขึ้นมา พี่...เพื่อนอีกคนบอกว่าจีพยายามจะแย่งอาร์มขับเอง แต่อาร์มไม่ยอม ยังดีที่รถไม่พลิกคว่ำ ไม่งั้นคงไม่เหลือ”

พี่จี...เธอมีเรื่องอะไรกับพี่อาร์ม เรื่องของมุกหรือเปล่า

“ทำไมถึงเกิดเรื่องกันขึ้นมาล่ะคะคุณพ่อ ทำไมมันร้ายแรงถึงกับ...”

มุกพูดต่อไม่ถูก แต่คุณพ่อก็ดูเหมือนจะเข้าใจดี

“อย่างที่ผมบอกละครับ ไปเที่ยวกันสามคน มีพี่จี แล้วก็อาร์ม จีดื่มเข้าไปมาก ขากลับเกิดทะเลาะกับเพื่อน ๆ ส่วนอาร์มไม่กินเหล้า ชื่อนี้อาร์มจะระวังตัวเสมอเวลาขับรถไกล ๆ ไม่แตะเหล้าเลย ไม่งั้นตำรวจตรวจพบจะเกิดเรื่อง แต่จินั้นแหละเป็นคนทำเรื่องขึ้นมา ตัวเองก็บาดเจ็บเหมือนกัน แต่ไม่มาก”

มุกไม่สนละว่าพี่จีเป็นยังไง จะว่าไปร้ายก็ยอม ผู้หญิงคนนี้เป็นต้นเหตุให้พี่อาร์มบาดเจ็บ แค่นี้มุกก็ไม่อยากจะให้ภัยอยู่แล้ว

“คุณพ่อบอกว่าพี่อาร์มบาดเจ็บ ที่ไหนคะ มุกยังไม่ทราบรายละเอียดเลยคะ”

“ไม่มีอะไรมากหรอกครับ...กระดูกไม่หัก ก็มีแค่...เอ่อ...กระแทกแรงหน่อย แต่...ปลอดภัยแล้ว”

มุกไม่สบายใจเลย ทั้งที่บอกว่าปลอดภัย น่าเสียดายคุณพ่อก็ไม่ได้อาบน้ำปลุกเสกมนต์ใดๆ

“แล้วทำไมพี่อาร์มไม่ส่งข่าวถึงมุกเลยล่ะคะ เจ็บหายไปยังงี้ มุกตกใจมากนะคะ”

“แล้วผมจะบอกอาร์มให้ครับ”

คุณพ่อไม่ยอมบอกมากกว่านั้น บอกแต่ว่าพี่อาร์มสั่งเองว่าอย่าเพิ่ง

บอกใครทางกรุงเทพฯ แม้แต่คุณแม่เองก็ไม่รู้ ไม่อยากให้ตกใจ

“คุณพ่อขา มุกจะส่งอีเมลถึงพี่อาร์ม ขอให้พี่อาร์มอ่านด้วยนะคะ”

มุกไม่เคยเขียนจดหมายฉบับไหนเร็วเท่าอีเมลฉบับนั้นเลย แล้วมาอ่านทวนทีหลังก็เห็นว่ามันไม่ได้เรื่องไม่ได้ราว ซ้ำไปซ้ำมาอยู่หลายตอน สรุปแล้วได้ใจความนิดเดียว

“ขอให้พี่อาร์มส่งข่าวด้วย มุกเป็นห่วง”

มุกส่งอีเมลถึงพี่อาร์มทุกวัน ซ้ำของเดิมมั่ง เขียนใหม่มั่ง อย่างน้อยถึงไม่มีคำตอบ มุกก็ยังรู้สึกดีขึ้น

มุกไม่ได้บอกคุณย่า ไม่อยากให้คุณย่าต้องมาห่วงพี่อาร์ม เพราะยิ่งวันคุณย่าก็ยิ่งป่วย อ่อนแรง ความดันต่ำมาก ต้องนอนอยู่ในห้อง ทานอาหารในนั้น ใครมาหาก็ต้อนรับในนั้น ไม่ลุกขึ้น บอกว่าอ่อนเพลียและเวียนจนลุกไม่ไหว

มุกปลอบใจตัวเองว่าพี่อาร์มคงไม่เป็นอะไรมาก ถ้าเป็นหนักจนไม่รอด คุณพ่อคงไม่ปิดบัง อย่างน้อยก็ต้องโทร.บอกให้คุณแม่พี่อาร์มฟัง ในเมื่อไม่บอกก็หมายความว่าอีกไม่นานพี่อาร์มคงหาย ไม่เป็นอะไร

แล้วจดหมายของพี่อาร์มก็มาทางแฟกซ์ เขียนด้วยลายมือตัวโต ๆ หวัด ๆ มุกยังจำได้ ความหนาวเฉียบแล่นกระจายระลอกแล้วระลอกเล่า ตั้งแต่หัวถึงเท้าเมื่อเห็นข้อความในนั้น

“มุกที่รัก

พี่อาร์มดีขึ้นแล้ว แต่ก็ยังอยู่ในโรงพยาบาล ยังไม่ได้กลับบ้าน

พี่คิดถึงมุกมาก...คิดถึงจนบอกไม่ถูก ตั้งแต่เข้าโรงพยาบาล ไม่มีวันไหนเลยที่ไม่คิดถึง ตอนแรกก็อยากให้มุกมาหาพี่มากที่สุด...ต่อมา ก็คิดว่ามุกไม่รู้เรื่องพี่ซะดีกว่า พี่ถึงขอคุณพ่อไม่ให้บอกว่าพี่บาดเจ็บมากนัก แค่นี้ ให้บอกว่าปลอดภัย

พี่ได้อีเมลจากมุกที่ไร พี่แทบบ๊ายบายทุกที พอถึงตอนนี้ พี่ก็รู้ว่า

ปิดไปก็ไม่มีทาง ถึงเวลาต้องเผชิญหน้าความจริงกันได้แล้ว

มุกทำใจดี ๆ วัณนะ พี่ลอร์ดภัยแล้ว...มุกอาจสบายใจขึ้น...พี่ไม่ตาย แต่...พี่จะไม่เหมือนเก่า เพราะแรงกระแทกตอนรถตกถนนลงไป ทำให้ขาไม่มีแรง เดินไม่ได้ หมอตรวจพบว่ากระดูกสันหลังทับเส้นประสาท เมื่อผ่าตัดก็ต้องรอดูอาการอยู่ประมาณ 4 ปี ซึ่งจะหาย หรือหายบางส่วน หรืออาจจะไม่หายเลยก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าประสาทส่วนนั้นตายหรือไม่ บอกตรง ๆ คือ พี่เป็นคนพิการ ถ้าหากว่าต่อไปจะเดินได้ ก็ต้องใช้ไม้ค้ำหรือยัน

พี่ไม่มีกำหนดกลับบ้าน พี่ต้องขอเลื่อนสอบออกไป ต้องรักษาตัวก่อน ต่อจากนั้น ถ้าเรียนได้จนจบ พี่ก็จะทำงานอยู่ที่นี้ คนพิการอยู่ที่นี้จะสะดวก สังคมเขาให้สวัสดิการดีมาก ดีกว่าจะกลับไปบ้าน

ข้อสำคัญคือ กลับไปบ้านแล้วจะมีงานอะไรให้ทำ สำหรับคนอย่างพี่ ถ้าร่างกายยังแข็งแรงเหมือนก่อน พี่คงจะรีบกลับโดยเร็วที่สุด แต่เป็นยังงี้ พี่มองไม่เห็นความหวัง พี่ไม่หวังลม ๆ แล้ง ๆ ว่าจะกลับไปหามุกอย่างที่ตั้งใจ

พี่ไม่ค่อยหวังอะไรในทางดีมานานแล้ว เพราะมันไม่เคยเป็นจริง คนที่ดีที่สุดคือคุณตาคุณยายก็จากพี่ไปแล้ว คนเดียวที่พี่รักคือมุก ก็ไม่มีทางจะอยู่ด้วยกันได้ ขนาดเมื่อก่อนนี้เสียงดูถูกก็ยังมีตั้งแต่แรก มีแต่คุณย่าเท่านั้นเห็นใจพี่มากกว่าคนอื่น แต่มาเดี๋ยวนี้ ทางบ้านมุกเองคงไม่มีวันยอมให้มุกมีแฟนอย่างพี่ ใครจะยอมให้มุกมีปมด้อยมากเกินไป

เรามายอมรับความจริงกันเถอะนะ คนดีของพี่ มุกเป็นคนน่ารัก พี่รักทุกอย่างที่มุก 'เป็น' แต่พี่ก็ลำบากใจกับทุกอย่างที่มุก 'มี' เพราะมุกมีมากเกินไปสำหรับผู้ชายอย่างพี่

ก่อนนี้ ถึงพี่จะถือตัวว่าพี่มีบ้าน เมื่อพี่ทำงาน พี่สามารถเอามุกมาอยู่ กับพี่ได้ ไม่ต้องง้อพ่อแม่ของมุก แต่พี่ก็ยังลำบากใจอยู่นั่นเอง พี่จึงไม่อยากทำหรือพูดอะไรเป็นการผูกมัดมุก

พี่เรียนต่อ นอกจากอยากได้ความรู้ พี่ก็อยากจะพาตัวเองก้าวขึ้นไป พอใกล้ ๆ กับมุกได้ด้วย อย่างน้อยมุกก็ไม่ขายหน้าพี่น้อง ว่ามีแฟนด้อยไปหมดทุกอย่าง

แต่ตอนนี้ พี่ยอมรับว่ามันเป็นไปได้แล้ว จะปลอบใจกันยังไงก็ต้อง
กลับมายอมรับความจริงอยู่นั่นเอง

พี่อาจจะไม่กลับประเทศไทยอีก หรือไม่ก็คงอีกนาน...นานมาก
เพราะฉะนั้น สัญญาที่มีต่อกันจบลงแล้ว มุกไม่มีอะไรจะต้องห่วง ขอให้เรา
เป็นเพียงเพื่อนที่ดีต่อกัน

สละมือที่พี่ให้มุกไว้ ไม่ต้องคืนพี่ ถ้าไม่อยากใส่ก็เก็บไว้ที่ไหนก็ได้
พี่ตั้งใจให้มุกจริง ๆ ตั้งแต่ครั้งนั้น และพี่ไม่ต้องการเอาคืน

ขอให้มุกโชคดี

รัก
จากพี่อาร์ม”

พี่อาร์มคงไม่รู้หรอกว่า พออ่านจบแล้ว มุกแทบลืมหายใจ ช่างกว่าถูก
กระแทกกลับไปกลับมาเสียอีก

เกิดอะไรขึ้น...มุกเชื่อไม่ลงเลยว่าเป็นความจริง...พี่อาร์มกลายเป็น
คนพิการเมื่ออายุเท่าไรกัน...ยี่สิบสี่...ยี่สิบห้า คุณยายบอกว่าคนอายุย่างเข้า
เบญจเพส ให้ระวัง

มันจริงแม้แต่คนด้อย่างพี่อาร์มด้วยหรือ

พี่อาร์มเป็นคนไม่ชอบแสดงอารมณ์ เก็บคำพูด เก็บการแสดงออก
แม้แต่ในเรื่องความรัก และท้ายสุด แม้แต่ความเจ็บปวด ความโกรธ
ความผิดหวัง พี่อาร์มก็ยังเก็บเอาไว้หมด

มุกรู้ ทำไมจะไม่รู้ พี่อาร์มไม่เคยถึงผู้หญิงต้นเหตุซักคำเดียว

มุกรู้ ว่าทำไมพี่อาร์มจึงจบจดหมายอย่างห้วนๆ เหมือนพี่อาร์มเอง
ก็ทนเขียนนานกว่านี้ไม่ได้

มุกรู้อีก พี่อาร์มหมายความว่าพูด ตัดมุกออกไป แทนที่จะ
ปล่อยให้มันคาราคาซัง เพราะเชื่อว่าถ้ามันไม่จบวันนี้ มันก็ต้องจบในวันหนึ่ง

พี่อาร์มขอเป็นฝ่ายเดินออกไปก่อน ก่อนที่มุกจะเป็นฝ่ายขอเลิกกับ
พี่อาร์มเอง เพราะถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนั้น มันจะทำร้ายความรู้สึกของผู้ชาย

อย่างพี่อาร์มมากเกินไป

แต่...สิ่งเดียวที่พี่อาร์มไม่มีวันรู้ คือมุกไม่ใช่คนยอมแพ้!

ไม่ยอมแพ้ทั้งที่น้ำตากำลังไหลลงมานี้ละ

มุกไม่รอส่งอีเมล ใครจะใจเย็นได้ขนาดนั้น พี่อาร์มจะตอบหรือเปล่าก็ไม่แน่ ถึงตอบมันก็ชักช้าไม่ทันใจ

เรื่องนี้ มุกไม่อยากจะซ้ำ แม่แต่นาทีเดียว

พี่อาร์มคะ ข้อเสียที่มุกเห็นคือ เวลาพี่อาร์มคิดอะไร ทำอะไร แม้แต่ในเรื่องสำคัญที่สุดสำหรับเราสองคน พี่อาร์มก็คิดเอง ทำเองคนเดียวเสร็จหมด ไม่ได้เผื่อเอาไว้ให้มุกเลือกและอาจจะไม่ยอมฟังมุกด้วย

มุกแน่ใจ พี่อาร์มไม่ได้เขียนมาเพื่อลองใจ ไม่ได้เขียนเพราะน้อยใจ แต่พี่อาร์มอาจจะกดดันกับหลาย ๆ เรื่อง จนระเบิดออกมาเป็นเรื่องนี้

แต่มุกก็ต้องนั่งคิดอยู่นานว่าจะบอกพี่อาร์มอย่างไรดี ทำอย่างไรเราจะไม่ต้องเสียเวลาทะเลาะกัน ตัดพ้อกัน อ้อนวอนกัน ยึดเยื้ออยู่ทางโทรศัพท์ข้ามทวีป ดีไม่ดี คุณแม่สั่งเกตขึ้นมาจากใบเก็บเงิน มุกก็มีหวังถูกล่อลวงแน่ ๆ ว่าโทรไปอเมริกาเรื่องอะไร ทำไมพูดนานนัก

ลองรู้ว่าเป็นพี่อาร์ม คุณแม่คงจะไว้วางใจกับมุกแน่ ๆ เพราะคุณแม่ไม่เห็นหน้าพี่อาร์มมานาน จนเบาใจว่าพี่อาร์มคงทยอยห่างออกไปจากชีวิตมุกแล้ว

เรื่องของคุณแม่เป็นเรื่องเล็ก ร้ายกว่าเรื่องอะไรทั้งหมดคือพี่อาร์มเป็นคนเก็บความรู้สึก นี่ละ มุกไม่ค่อยชอบเลย ไม่อยากให้เราเข้าใจกันคนละทาง แล้วก็สื่อสารกันไม่ได้

มุกว่ามุกเดาออกนะคะ ว่าพี่อาร์มจะพูดสั้น ๆ ตามแบบ

“พี่ตัดสินใจแล้ว เพื่ออนาคตของมุกเอง”

หรือไม่ก็

“เรายังเป็นเพื่อนกันได้”

ไม่มีทางซะละ มุกจะไม่ยอมให้พี่อาร์มดื้อยังงั้นได้เป็นอันขาด พี่อาร์ม

คงนึกว่ามุกเป็นเด็ก ไม่มีน้ำยาจะตัดสินใจเองเลยรีไรง

มุกต้องคิดคำพูดสั้นๆ ชนิดที่จะหยุดพือาร์มได้เฉียบขาด

มุกโทร.ไปหาคุณพ่อของพือาร์มทันที แล้วขอเบอร์โทร.เข้าห้องของพือาร์มที่โรงพยาบาล

สองยาม มุกจำได้ กว่าจะโทร.หาพือาร์มได้สำเร็จ

เสียงของพือาร์มฟังชัดเจนเหมือนพูดอยู่ในกรุงเทพฯ นี่เอง มุกตอบสวนไปทันที

“พือาร์ม มุกเองนะคะ”

พือาร์มนิ่งไปทันที แปลก ในความนิ่งนั้น มุกรู้ว่าอารมณ์เราสองฝ่ายห่างจากความสงบ มันเต็มไปด้วยคลื่นปั่นป่วนอยู่ในใจ

“มุกไม่พูดอะไรมากนะคะ ไม่เถียงพือาร์มด้วย...”

“พี่เข้าใจดีจ๊ะ”

พือาร์มน่าจะเข้าใจ เสียงพือาร์มอ่อนเปลี้ยลงทันที มุกจับได้ แต่ก็ต้องทำใจแข็ง ถ้ามเสียงขริม

“เรื่องอื่นๆ มุกยังไม่อยากถาม ขอถามข้อเดียวนะคะ ที่มุกยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้”

“เรื่องไหนหรือ น้องมุก” เสียงพือาร์มบอกให้รู้ว่าไม่มีกะจิตกะใจจะตอบ แต่เสียงพือาร์มก็ยังสุภาพเหมือนเดิม

“มุกขอถามว่า...ถ้าหากว่ามุกเป็นฝ่ายเจออุบัติเหตุแบบพือาร์มเข้าบ้าง พือาร์มจะเดินออกไปจากมุก อย่างที่บอกให้มุกทำกับพี่หรือเปล่าคะ”

มีแต่ความเงิบ เงิบอย่างชนิดที่เขาเรียกกันว่า เข้มตากับพื้น ลักเล่ก็ยังไม่ยิน เงิบจนมุกได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นตึกๆ ดังออกมานอกอก

แล้วก็ได้ยินเสียงพือาร์มแผ่วเบาตามสาย

“ไม่มีวัน...”

ความเย็นเฉียบที่เกาะกุมอยู่จนถึงปลายนิ้ว กลายเป็นความอบอุ่นจากเลือดจิตซ่านซาไปทั้งตัว ความเงิบละลายหายตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทัน

สังเกต หัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะเมื่อครู กลายเป็นเสียงดนตรีแว่วหวานที่สุดเท่าที่เคยได้ยินมา

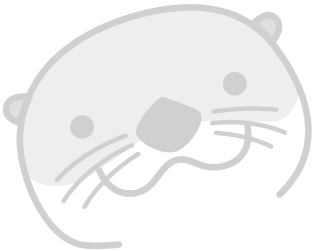
“มุกก็...ไม่มีวัน...เหมือนกัน”

มุกรู้ตั้งแต่มาที่นี่ แผ่นหลังของพีอาร์มที่หันให้มุก จะด้วยความน้อยใจ ระแวง คิดมาก หรืออะไรก็ตาม

ตอนนี้ พีอาร์มหันหน้ากลับมาหามุกตามเดิมแล้ว

มุกไม่ได้ต้องการอะไรให้โฮให้พีอาร์มได้ยินเลย แต่มุกไม่ใช่คนเก็บอารมณ์ได้เท่าพีอาร์มนี้ แต่พีอาร์มก็อุตสาหะแยกเสียงกระต่อนกระแท่นออกจากเสียงสระอื่นจนได้สำเร็จ

“มุกขออะนะ อย่าทำยุ่งกับมุกอีก มุก...เสียใจมากพออยู่แล้วที่รู้ว่าพีอาร์มเจออะไรเข้า มุกยังไม่อยาก...เสียใจ...มากกว่านี้”

กดจออ่าน